

Jamsai

花重錦官城

บุปผารัตติกาล
แห่งฉางอัน

2

Jamsai
ทดลองอ่าน

Jamsai
ทดลองอ่าน

Jamsai
ทดลองอ่าน

หมิงหล่ง 凝隴 เขียน

เจินจู่ไห่อา แปล

Ibuki Satsuki 伊吹五月 ภาพ

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่คุณรัก

“ซื่อจื่อ เมื่อคุณได้น้ำมีปีศาจร้ายอยู่ ข้าไล่ตามมันมาตลอดทาง กว่าจะมาถึงตรงนี้ ไม่ใช่เรื่องง่าย แต่ไม่ทันระวังปล่อยมันหนีไปจนได้”

ลีนเชียวตอบกลับทั้งที่จิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว “ปีศาจร้ายหรือ”

ในสมองเขาเต็มไปด้วยภาพผิวขาวผ่องดุจหิมะกับสวนโค้งเว้าประณีตงดงาม ซึ่งเขาจ้องมองอย่างตกตะลึงเหมือนโดนกระชากวิญญาณเมื่อครู่เวลานี้จิตใจกำลังฟุ้งซ่าน มีหรือคำพูดของจวีซินเหยาจะเข้าหูจริงๆ

จวีซินเหยา มองลีนเชียวอย่างประหลาดใจ นางเอ่ยซ้ำอีกครั้งว่า “ซื่อจื่อ เมื่อคุณได้น้ำมีปีศาจเกรงว่าอีกไม่นานอาจจะย้อนกลับมา ท่านจะต้องไปบอกให้ทุกคนรู้ไว้ อย่าให้พวกนางมาอาบน้ำที่ธารน้ำแร่วิจิตรอีก”

ในที่สุดลีนเชียวก็เรียกสติกลับคืนมาได้ เขาเอ่ยทวนด้วยความตกใจ “ในธารน้ำแร่มีปีศาจ?”

มากกว่ารัก

บุปผารัตติกาลแห่งจางอัน 2

หนิงหลง เชียน เงินจุหนงฉา แปลา

Published originally under the title of 《花重錦官城》(Hua Chong Jin Guan Cheng)

Volume 02

Copyright © 凝隴(Ning Long)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2020 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Illustrations granted under license granted by Reve Books Co., Ltd

Illustrations by 伊吹五月 (Yi Chui Wu Yue)

Arranged through JS Agency Co., Ltd, Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2658-8

ภาพประกอบ 伊吹五月

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรพักตรพิมาน

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 379 บาท

พินพูน

กระดาษกมอมลายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

เป็นอย่างไรกันบ้างคะกับความแฟนตาซีปราบภูตผีปีศาจของ 'บุปผารัตติกาล แห่งฉางอัน' ในเล่มแรก สนุกสนาน ลุ้นระทึก และน่าติดตามอย่างที่เคยบอกไว้หรือไม่คะ ถ้าคิดว่าเล่ม 1 สนุกแล้วละก็ในเล่ม 2 มีอะไรมากกว่านั้นแน่นอนคะ โดยเรื่องนี้มี 4 เล่มจบออกต่อเนื่องกัน ติดตามอ่านยาวๆ ได้เลย

ในเล่ม 2 นี้ฉวีขึ้นเหยาค้นพบความลับของจิ้งโหวเข้า และความลับนี้มีส่วนเชื่อมโยงกับปีศาจร้ายที่น่ากลัวมากที่สุด มีหน้าซ้ำยังเกี่ยวข้องกับคดีต่างๆ ที่เกิดขึ้นในฉางอันช่วงนี้อีกด้วย นางต้องปกป้องเผิงจูเยวี่และช่วยอาจารย์ปราบปีศาจ ไม่มีเวลามาสนใจแววตาที่สื่อความรักใคร่อยากทะนุถนอมนางของ ลินเซียวแม้แต่หน่อย ทว่าอย่างไรเขาก็ดีใจมากแล้วที่ได้ต่อสู้เคียงบ่าเคียงไหล่ไปกับนาง ผู้ใดจะคาดคิดว่าเขากลับต้องเห็นภาพบุรุษผู้หนึ่งครอบครองทุกส่วนบนร่างของฉวีขึ้นเหยาอย่างกำเริบเสิบสาน เช่นนี้เขาจะอดใจไม่อยากฆ่าคนได้จริงๆ หรือ แล้วบุรุษผู้นั้นเป็นใครกัน และเหตุใดลินเซียวถึงต้องมาเห็นภาพเช่นนี้ พลิกกระดาดหน้าถัดไป ก้าวเท้าเข้าไปในจวนจิ้งโหว สัมผัสกับเรื่องราวต่างๆ นี่ไปพร้อมกันได้เลยคะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * ฉวีชื่นเหยา ศิษย์นอกสำนักของนักพรตชิงชวีจื่อ กราบอาจารย์เป็นศิษย์เนื่องจากตอนเป็นทารกวางกายอ่อนแอจึง ระบุโฉมงดงามหาใดเปรียบ
- * ลิ่นเซียว ชื่อจื่อแห่งวังหลันอ๋อง ผู้ครอบครองกระบี่ชื่อเซียว มีท่าทีเย่อหยิ่งถือตัว
- * ซย่าตี้ บุตรชายคนรองขององค์หญิงเต๋อหรง เพิ่งติดตามบิดามารดาที่โดนเนรเทศไปก่อนหน้านี้กลับสู่เมืองหลวง ขมชอบฉวีชื่นเหยาอย่างยิ่ง
- * เฟิงจุยเยวี่ น้องสาวของเฟิงป้อวี่ ติดตามพี่ชายมาอยู่ที่ฉางอัน อยากจะมีชีวิตที่สุขสบายรุ่งเรือง
- * ฉินหยวน บุตรสาวของจิ้งไห่โหว่ นิสัยเย็บขริมจู้อาย เข้าสังคมไม่เก่งนัก

สำนักพิมพ์พีแอนด์ไอ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

11

ฉวีชื่นเหยาไม่ประหลาดใจที่เห็นชยาตีปรากฏตัวที่นี่ วันนี้เป็นวันเกิดบุตรสาวเพียงคนเดียวของจิ้งไห่โหว คิดว่าคงจะเชิญบุตรหลานขุนนางและชนชั้นสูงมาร่วมงานเลี้ยงไม่น้อยเวลานี้จวนเหวยก็วกงเปี่ยมด้วยอำนาจและอิทธิพลยิ่งใหญ่ จึงไม่มีเหตุผลที่จะไม่เชิญมาร่วมงาน

เมื่อเห็นชยาตีเดินมาหาตนเองด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม ฉวีชื่นเหยาตัดสินใจแส้มองไม่เห็น และดึงแขนเฟิงชู่เยวี่ยมุ่งหน้าเข้าไปในจวน

ผู้ใดจะรู้ว่าเพิ่งเดินไปได้ก้าวหนึ่ง เฟิงชู่เยวี่ก็ดึงแขนเสื้อของนางเบาๆ พลางเอ่ยด้วยสีหน้าแดงระเรื่อ

"อาเหยา คุณชายท่านนี้พูดกับเจ้าอยู่นะ"

เมื่อมาถึงจุดนี้ในที่สุดฉวีชื่นเหยาก็หมดความอดทนกับเฟิงชู่เยวี่ยนางหันกลับไปถลึงตาใส่อีกฝ่ายทันที

"เฟิงชู่เยวี่ อย่าลืมสิว่าวันนี้พวกเรามาร่วมงานเลี้ยง ตอนนี้อยู่เวลา

ก็วิ่งเลยไปมากแล้ว มัวแต่ชักช้าร่ำไรไม่ยอมเข้าไป จะรอให้ผู้อื่นมาว่าเราไม่รู้มารยาทหรือ"

"เอ?" ตอนนี้อย่าตีเดินมาถึงตรงหน้าฉวีชื่นเหยา ได้ยินดังนั้นก็เลิกคิ่วขึ้นเอ่ยล้อเลียนว่า "คุณหนูฉวีชื่นเหยาแบบนี้เหมือนเดิมเลยนะ อย่างไรก็ตามพวกเราก็นับว่าเคยรู้จักกันแล้ว พอเห็นหน้าแม้กระทั่งคำทักทายก็ให้เข้าไม่ได้เสียหรือ"

ฉวีชื่นเหยาปล่อยมือเฟิงซูเวี๋ย ยอบกายคารวะชยาตีอย่างขอไปที ก่อนจะยกมูมปากเล็กน้อยเอ่ย "ทักทายเสร็จแล้ว ขอตัวเจ้าค่ะ"

ชยาตีเห็นฉวีชื่นเหยาก้าวเท้าจะเดินจากไป ก็ยื่นแขนออกไปขวางทางฉวีชื่นเหยาเอาไว้พลางเอ่ยยิ้มๆ "นี่นับเป็นการทักทายที่ได้กัน พุดคุยกันสักประโยคสองประโยคค่อยไปสิ"

คุณชายเจ้าสำราญหลายคนที่ยืนอยู่ด้านหลังของเขาเห็นภาพนี้เข้าก็ทนไม่ไหวหัวเราะออกมาอย่างครั้นเคร่งพลางเอ่ยกระซิบว่า "พี่รองชยาอย่าใจร้อนนักสิ ระวังแม่นางน้อยผู้นี้จะตกใจแย่"

ระหว่างที่พุดก็ใช้สายตามองสำรวจฉวีชื่นเหยาจากศีรษะจรดปลายเท้าอย่างกำเริบเลิบสาน มีเจตนาถลันแกล้งหยอกเย้าอย่างชัดเจน

ชยาตีเป็นคนมีนิสัยยอมให้ขุนนางจุดไฟ แต่ชาวบ้านจะจุดไฟบ้างกลับถูกห้าม* เขาจะหาเรื่องฉวีชื่นเหยานั้นไม่มีปัญหา แต่กลับไม่ยอมให้ใครหน้าไหนมาทำอย่างตนเอง เขาหันกลับไปตวัดสายตามองอย่างเย็นชา จนกระทั่งคุณชายกลุ่มนั้นหุบปากอย่างรู้กาลเทศะ ถึงได้หันกลับมามองฉวีชื่นเหยาด้วยสีหน้าจริงจัง

* ยอมให้ขุนนางจุดไฟ แต่ชาวบ้านจะจุดไฟบ้างกลับถูกห้าม เป็นสำนวน หมายถึงผู้ที่วางอำนาจชอบทำอะไรตามอำเภอใจ แต่ไม่ยอมให้ผู้อื่นทำอย่างที่ตัวเองกระทำ

"ครั้งก่อนเรื่องที่วัดต้าอัน โชคดีที่เจ้ายืนมือเข้าช่วยเหลือ เดิมทีข้าอยากจะไปขอบคุณถึงที่จวน แต่ว่าเห็นน้องสาวข้าบอกจะพาคังผิงไปเยี่ยมเจ้าที่จวนสกุลฉวีอยู่แล้ว ข้าก็เลยไม่อยากทำอะไรให้มากความ นี่อาการบาดเจ็บของคุณหนูฉวีดีขึ้นแล้วหรือ"

ฉวีชื่นเหยากำลังลอบขยับนิ้วร้ายคาถา เตรียมจะให้บทเรียนเล็กน้อยกับชยาตี พอได้ยินเขากล่าวเช่นนั้น การเคลื่อนไหวจึงหยุดชะงัก ชยาเหียนกับองค์หญิงคังผิงมาเยี่ยมนางตั้งแต่เมื่อใดกัน เหตุใดนางไม่รู้เรื่องเลยสักนิด

พอย้อนคิดดูอีกครั้ง ถ้าหากชยาเหียนกับองค์หญิงคังผิงอยากจะไปขอบคุณด้วยความจริงใจ ก็คงไม่แอบมาเสียบๆ เกรงว่าคงไม่ได้คิดจะมาเยี่ยมนางหรอก แต่แค่แสร้งทำให้ผู้อื่นเห็นว่าเป็นเช่นนั้นกระมัง

นางยิ้มเยาะอย่างเยือกเย็น องค์หญิงกับท่านหญิงคังผิงน่าจะทำอะไรเอาหน้าก็เชิญ แต่นางไม่มีอารมณ์จะเป็นเครื่องมือของใครหรือไปแบกรับน้ำใจที่ไม่เคยมีอยู่เลย จึงเจตนาเผยสีหน้าประหลาดใจพลางว่า "ท่านหญิงอิซูกับองค์หญิงคังผิงมาเยี่ยมข้าด้วยหรือนี่"

แม้ว่าชยาตีจะเป็นคนเจ้าสำราญ แต่กลับเฉลียวฉลาดมีไหวพริบยิ่ง เพียงแค่ประโยคนี้ก็ตระหนักได้ในทันทีว่าคำพูดของทั้งสองฝ่ายไม่ตรงกัน ไตร่ตรองอยู่ชั่วครู่ก็รีบหาทางแก้ไขสถานการณ์ให้น้องสาวกับคังผิงทันใด

ฉวีชื่นเหยากลับไม่อยากฟังเขาพาล่มอะไรไร้สาระอีก นางดึงแขนเฟิงซูเวียที่ยังยืนนิ่งอยู่กับที่ เดินอ้อมชยาตีเข้าไปในจวน

เฟิงซูเวียที่อยู่ข้างกันถูกมองข้ามอยู่ตลอด นางอยากเอ่ยแทรกมานานแล้ว แต่จนใจที่ชยาตีไม่เหลียวมองนางตรงๆ จึงไม่มีโอกาสให้

เอ๋ยปาก พอนางเห็นว่าจวีซิ่นเหยาไม่ยอมแม้กระทั่งให้ชยาตีพุตจนจบ ก่อนก็ตั้งท่าจะพานางเข้าไปข้างใน จึงรู้สึกตกใจไม่น้อย คิดในใจว่า จวีซิ่นเหยาผู้นี้ช่างไม่รู้กาลเทศะสิ้นดี

ชยาตีเป็นใครกัน เขาเป็นถึงหลานชายของอดีตเหว่ยกั้วกงแม่ทัพใหญ่ เมื่อครั้งสถาปนาราชวงศ์ เป็นบุตรชายคนรองขององค์หญิงเต๋อหรง เชื้อพระวงศ์ระดับสูงตัวจริงเสียจริง เติบโตมาท่ามกลางความหรูหรา สุขสบายแต่เล็ก แม้ว่าภายหลังจะต้องติดตามบิดามารดาที่โดนเนรเทศ ไปอยู่มณฑลสุ่ แต่ชีวิตที่มีผู้คนคอยห้อมล้อมเอาใจไม่ได้เปลี่ยนไปเลยสักนิด

แต่ไหนแต่ไรเรามีเพียงเขาไม่ไ้หน้าผู้อื่น ไม่เคยมีใครกล้าชักสีหน้าใส่เขา

เวลานี้เห็นจวีซิ่นเหยาไม่สนใจไยดีเขาอย่างเห็นได้ชัด ทำให้เขารู้สึก ขมกลืนอารมณ์ไม่อยู่ขึ้นมาบ้าง ถึงแม้จะรู้ว่าตนเองไม่ควรทำอะไรุ่มบ่าม ก็ยังทนไม่ไหวจนต้องเข้าไปขวางจวีซิ่นเหยา อยากจะหยอกเย้านางอีกสักสองสามประโยค

ขณะกำลังจะเอ๋ยปาก หางตาพลันเหลือบเห็นบางสิ่งพุ่งแหวกอากาศ มาด้วยความเร็วน่าตกใจ เมื่อเห็นว่าจะกระแทกที่หัวไหล่ของเขา ร่างกาย ก็สะท้อนวูบ รีบปรับลมปราณกระโดดถอยไปด้านหลัง หลบเลี่ยงการ ลอบจู่โจมของสิ่งนั้น

จากนั้นได้ยินเสียง 'ปึก' ดังขึ้น มีอะไรบางอย่างพุ่งฉิวเฉียดชายชุด ของเขาไปอย่างหวุดหวิด กระแทกเข้ากับเสาหลักหินใต้ชายคาระเบียง ทางเดินแล้วกลิ้งหลุนๆ ลงไปตามชั้นบันไดเสียไกลก่อนจะหยุดนิ่ง

คนทั้งหลายเพ่งมองเห็นชัดเจน นั่นเป็นแค่หินก้อนเล็กก้อนหนึ่ง

ฉวีชื่นเหยากับชยาดิ่งอิงไปเล็กน้อย ก่อนจะหันขวับไปมองตามทิศทางที่ก้อนหินลอยมาทันที มองเห็นเพียงต้นไม้สูงใหญ่ข้างทาง ใบไม้สั้นไหวคล้ายว่ามีเงาร่างคนแลลผ่านไปอย่างว่องไว

ผู้คนที่เหลือไม่รู้เบื้องหลัง รีบเข้ามาถามชยาดิ่งว่าเกิดอะไรขึ้น

ชยาดิ่งจ้องมองต้นไม้ต้นใหญ่ด้วยสีหน้าบึ้งตึงพลางสั่งกำชับผู้ติดตาม "คนวิ่งหายไปทางนั้นแล้ว ตามตัวมาให้ช้า ค้นหาให้ทั่ว ห้ามปล่อยอะไรเล็ดลอดสายตา!"

ฉวีชื่นเหยาไม่กังวลสักนิดว่าใครคิดลอบทำร้ายชยาดิ่ง พอเห็นว่าชยาดิ่งเบนความสนใจไปที่เรื่องอื่นแล้ว นางก็รีบพาเผิงชู่เยวี่เดินเข้าไปในจวนจึงไห่โหว

นางทรงกับเว่ยปอวิ่งฉิวหลบหนีมาจนถึงตรอกอีกแห่งหนึ่ง พวกเขาเหลือียวซ้ายแลขวาอย่างระแวดระวัง จากนั้นกระโดดลงจากกำแพงอย่างว่องไว แล้วเดินอ้อมกลับไปที่จวนจึงไห่โหวอีกครั้ง

นางทรงเดินไปครุ่นคิดไปว่ามีน้ำเล้าอยู่ดีๆ ซื่อจื่อถึงส่งพวกข้ามาคุ้มครองแม่นางนักพรตน้อย อีกทั้งยังสั่งไว้ว่าไม่ว่าคนที่สร้างความลำบากใจให้นางจะมีฐานะเช่นไร แ่คงมือจัดการก็พอ ไม่จำเป็นต้องคิดมาก ที่แท้คนที่ซื่อจื่อต้องการระวังกลับเป็นคุณชายรองชยาดิ่งเอง

ฉวีชื่นเหยากับเผิงชู่เยวี่เดินเข้ามาในห้องโถงบุปผาพร้อมกัน จินหยวนลุกขึ้นยืนจากตำแหน่งประธานและเดินมาหาทั้งสองคน

"อาเหยา" นางใบหน้าแดงเรื่อขณะกุมมือฉวีชื่นเหยา "วันนี้เจ้าเป็น

แขกคนสำคัญ ทุกคนกำลังรอเจ้าอยู่เลย"

ฉวีชื่นเหยายิ้มรับแล้วมอบของขวัญที่นำมาให้ฉินหยวน "ของขวัญวันเกิดของเจ้า อาจจะเรียบง่ายไปสักหน่อย เจ้าอย่าได้รังเกียจไปเลย"

แล้วฉวีชื่นเหยาก็นำเผิงชู่เยวี่ให้ฉินหยวนรู้จัก "น้องสาวของสหายร่วมเรียนพี่ชายข้า เพิ่งเดินทางจากหยวนโจวมาถึงฉางอัน คิดว่าวันนี้ที่จวนเจ้าจะต้องมีอาหารอร่อย มีเรื่องน่าสนุกรออยู่แน่ ข้าก็เลยขอหน้าหนาพานางมาร่วมวงครีกครั้งนี้ด้วย"

ครั้งก่อนฉินหยวนเคยพบเผิงชู่เยวี่ที่หอเพียวเซียงแล้ว แม้ว่าจะจดจำภาพที่นางเข้ามาคารวะบิดาโดยไม่มีผู้ใดเชื้อเชิญได้ชัดเจนนัก แต่ว่านางเป็นคนมีน้ำใจโอบอ้อมอารีไม่เกิดอคติต่อเผิงชู่เยวี่เพียงเพราะเรื่องนี้ จึงส่งยิ้มให้อีกฝ่ายแล้วพยักหน้ารับ

"คุณหนูเผิง ประเดี๋ยวเจ้าอยากกินอะไรเล่นอะไรก็เชิญตามสบาย ไม่ต้องระวังตัวเกินไปนัก"

เผิงชู่เยวี่ดีใจอย่างยิ่ง นางยกกายคารวะฉินหยวนแล้วเดินตามฉวีชื่นเหยาไปนั่งที่เก้าอี้ด้านข้างของห้องโถง

ฉวีชื่นเหยาตรวจสอบสำรวมแขกหรือในห้องโถงอย่างละเอียด ถึงได้พบว่าแขกที่มาในวันนี้ส่วนใหญ่เป็นสหายร่วมสำนักศึกษา ซึ่งเคยพบหน้ากันในงานเลี้ยงคั่นนันทน์ที่จวนเหวยกั๋วกงแล้ว หวังอิงหนิงกับเฉินอวีฉีก็อยู่ในที่นี้ด้วย

คนทั้งสองเห็นฉวีชื่นเหยากับเผิงชู่เยวี่แล้วก็แสดงสีหน้าแตกต่างกันออกไป

หวังอิงหนิงยิ้มรอยยิ้มบางเบา กะพริบตาปริบๆ ให้ฉวีชื่นเหยา

อย่างรู้ใจกันดี ก่อนจะอมยิ้มแล้วพยักหน้าให้เฟิงซูเยวี่

ส่วนเงินอีซี่มอมสำรวจเฟิงซูเยวี่ด้วยสายตาแคลน เบ้าปากเล็กน้อยแล้วหันหน้าไปกระซิบพูดคุยกับคนข้างๆ ตั้งแต่ต้นจนจบ ไม่เหลียวแลฉวีซินเหยากับเฟิงซูเยวี่อีกเลย

ฉวีซินเหยาก็คำถามจะสนใจนาง เพียงหันไปส่งยิ้มกว้างเห็นฟันขาว อย่างซุกซนให้หวังอิงหนิง ถือเป็นการทักทาย

ชยาเหยียนที่นั่งอยู่อีกฟากหนึ่งของห้องโถง วันนี้นางสวมเสื้อท่อนบน สีชมพู คู่กับกระโปรงหูกวนสีฟ้าขาว บนศีรษะประดับด้วยไข่มุกสองประกาย แวววาวขนาดเท่านิ้วหัวแม่มือ แลดูสูงศักดิ์เลอค่าแต่ไม่บาดสายตา จนเกินไป นางนั่งอย่างสงบนิ่งบนเก้าอี้ ข้างงดงามละมุนละไม สง่างาม ทุกอากัปกริยาสมคำเล่าลือ

ฉวีซินเหยาเพิ่งจะรับน้ำชาจากบ่าวไพร่ หางตาพลันเหลือบเห็น ชยาเหยียนเหมือนกำลังมองสำรวจนาง พอหันไปมองก็สบกับสายตา สงบนิ่งลึกลับดูน่าในพอ

แต่ว่าเพียงชั่วพริบตาเดียว ใบหน้าของชยาเหยียนก็ประดับรอยยิ้ม อ่อนโยนเป็นมิตร นางลุกขึ้นมาหาฉวีซินเหยาด้วยตนเอง เอ่ยด้วยน้ำเสียงแผ่วเบาจริงใจว่า "อาเหยา ครึ่งก่อนขอบคุณเจ้าจริง ๆ นะ เดิมทีข้าอยากจะไปขอบคุณถึงที่จวน แต่หลายวันนี้เป็นช่วงพักฟื้นร่างกายจึงไม่ได้ออกไปทีใดเลย เดี่ยวอีกสองสามวันข้าจะไปเยี่ยม ถึงตอนนั้นจะต้องขอบคุณเจ้าอย่างเป็นทางการแน่"

ฉวีซินเหยาลุกขึ้นคารวะ เฝ้ารอยยิ้มบางๆ "เรื่องในวันนั้นเป็นเพียงการลงแรงเล็กน้อย ท่านหญิงไม่ต้องเก็บมาใส่ใจ ร่างกายของท่านดีขึ้น

แล้วหรือ"

หลังจากทักทายกันตามมารยาทไม่กี่ประโยค ต่างฝ่ายต่างก็แยกย้าย
นั่งลงตามเดิม

ทุกคนในห้องโถงนอกจากหวังอิงหนึ่งกับฉินหยวนแล้ว คนที่เหลือ
ต่างเหลือบมองเผิงชู่เยวี่ด้วยความสงสัย

ทว่าเผิงชู่เยวี่กลับไม่เก็บมาใส่ใจ นางเพียงแค่มองสำรวจเสื้อผ้า
อาภรณ์และเครื่องประดับของแขกแต่ละคนด้วยความสนใจ ดวงตา
ซ่อนประกายอิจฉาไว้เลือนราง

ตอนนี้ฉินหยวนลุกขึ้นรินน้ำชาต้อนรับสหายทุกคน อีกทั้งยังเสนอ
ความคิดว่าก่อนจะเริ่มมื้ออาหาร น่าจะมีการละเล่นเล็กน้อยอย่างการ
ทายปริศนาตัดสินแพ้ชนะกันสักหน่อย

มองดูแล้วท่าทางเปิดเผยว่าเมื่อก่อนมากนัก แต่ว่าทักษะการ
คบค้าสมาคมกับผู้อื่นยังไม่อาจเทียบพวกวังอิงหนึ่งและชยาเหยียนได้
นางเอ่ยปากทักทายไม่กี่คำก็หน้าแดงขึ้นมาโดยไม่รู้ตัว

ทันใดนั้นเองหน้าประตูก็มีบ่าวไพร่รายงานขึ้น "ท่านโหวมาแล้ว"

เด็กสาวทั้งหลายหยุดหัวเราะพูดคุยกัยหันหน้าไปมองทางประตู
โดยพร้อมเพรียงกัน

พวกนางเห็นฉินเจิงสวมชุดแพรกระดุมผ่าหน้าสีน้ำเงินสุกสว่าง
เวยคาดเข็มขัดหยก ก้าวเดินอย่างองอาจผึ่งผายเข้ามาข้างใน

เผิงชู่เยวี่ใบหน้าแดงระเรื่อ ลอบสอดส่ายสายตามองฉินเจิงอย่าง
ห้ามใจไม่อยู่ แต่ฉินเจิงกลับเดินตรงไปหาฉินหยวน ก้มหน้ากระซิบบอก
อะไรบางอย่างกับนางแล้วหันกลับมากล่าวกับเด็กสาวในที่นี้ด้วยสีหน้า

ยิ้มแย้ม

"ขอบคุณทุกคนที่วันนี้มาร่วมงานเลี้ยงวันเกิดของอาหยวน นางมินิชัยซื่อาย พุดจาไม่คล่องแคล่ว ถ้าหากต้อนรับไม่ทั่วถึงหวังว่าทุกคนจะอภัยให้ด้วย"

เด็กสาวทั้งหลายทยอยลุกขึ้นมา ขอขอบคุณจินเจิงกับบุตรสาวที่ต้อนรับขับสู้อย่างดี

จินเจิงเผยรอยยิ้มปลื้มอกปลื้มใจ แล้วสั่งให้ผู้ติดตามข้างกายนำกล่องเครื่องประดับทำจากไม้จันทน์สีดำออกมาส่งให้กับจินหยวน

"เมื่อวานพ่อมีงานติดพัน ตอนกลับมาจนก็ตึกมากแล้ว ยังไม่ทันได้ให้ของขวัญวันเกิดขึ้นนี้กับเจ้า ลองเปิดดูสิว่าชอบหรือไม่"

จินหยวนยิ้มหวานจนดวงตาดำมืดเงาใจดังจันทร์เสี้ยว รับกล่องไม้มาด้วยความดีใจ ก่อนจะเปิดฝากล่องท่ามกลางสายตาอิจฉาของทุกคน

ในกล่องใบนั้นมีสร้อยคอปะการังแดงแฉะสลักสีเข้มสวยเส้นหนึ่งวางอยู่ ลูกปัดปะการังแดงแต่ละเม็ดล้วนแฉะสลักเป็นดอกอวี้หลันกลีบดอกที่ซ้อนกันแต่ละชั้น แผลออกมาที่ละน้อย บานสะพรั่งอวดโฉมต่อหน้าทุกคน

เครื่องประดับประณีตมีเอกลักษณ์ไม่เหมือนชิ้นใดเช่นนี้ทำให้เด็กสาวทุกคนในที่นี้ต่างส่งเสียงอุทานด้วยความชื่นชม

เฟิงชู่เยี่ยยิ่งจับจ้องตาเป็นมันเหมือนกำลังหิวกระหาย แทบอยากจะย้ายดวงตาไปติดตรึงอยู่กับลูกปัดปะการังแดงกระนั้น

ทว่าอวี้หลันเหยากลับมิได้มอมันด้วยความชื่นชมแต่เป็นตกตะลึง นางมองออกตั้งแต่แรกว่าสร้อยคอเส้นนี้ก็คือสร้อยเส้นที่เห็นในร้านรุ่นอวี้

เมื่อวาน นางจึงตกตะลึงไปพักใหญ่ ถึงค่อยๆ เงยหน้ามองไปทาง
จิ้งไห่เหว

จิ้งไห่เหวก็คือ 'ลูกค้าเก่าแก่' ที่หลงจู้ร้านรุ่นอวี่ไฉ่เองหรือนี่
มีเรื่องบังเอิญถึงเพียงนี้ด้วยหรือ

ดูเหมือนจะสัมผัสได้ถึงสายตาของจวีซิ่นเหยาที่จ้องมองมาจิ้งไห่เหว
หันหน้ามามองจวีซิ่นเหยาแล้วพยักหน้าให้ นางจึงรีบยืดกายตรงแล้ว
ส่งยิ้มตอบ

ผ่านไปครู่หนึ่ง นางถึงคิดอย่างปลงตกว่าต่อไปให้ชินไหวกับนางรำ
โหรชิงจะไปร้านเครื่องประดับร้านเดียวกันบ่อยครั้งแล้วจะพิสูจน์อะไร
ได้ แม้ว่าชื่อเสียงของร้านรุ่นอวี่จะไม่โด่งดังเท่าหอไจเยวี่ กลับมีฝีมือ
การทำเครื่องประดับเป็นเลิศ ในเมื่อสามารถดึงดูดเงินไหวได้ ย่อมดึงดูด
ผู้มีอำนาจบาบริมคนอื่นในฉางอันได้เช่นกัน

แม้ว่าจะมีความคิดเช่นนี้ แต่อย่างไรจวีซิ่นเหยาก็รู้สึกสงสัยขึ้นมา
หลังจากกินอาหารแล้วก็หาข้ออ้างเดินชมสวนดอกไม้ในจวนโหว ซุกซ่อน
ยันต์แยกวิญญาณเอาไว้ที่กลางฝ่ามือเจียบๆ ลอบตรวจสอบไปรอบด้าน
อย่างแนบเนียน

แต่ว่าเดินเตร็ดเตร่ในสวนจนทั่วทุกมุมหรือฉินหยวนชวนไปที่
ห้องนอนของนางรอบหนึ่งแล้ว ยันต์แยกวิญญาณกลางฝ่ามือก็ยังไม่
มีอาการตอบสนองใดๆ

จวีซิ่นเหยาอดเสียตายไม่ได้ที่ลืมพกเข็มทิศที่อาจารย์มอบให้มาด้วย
วันนั้นที่อารามชิงอวี่น หลังอาจารย์และลูกศิษย์สามคนตกลงกัน
เรื่องกลยุทธ์ที่จะใช้รับมือปีศาจได้แล้ว อาจารย์ก็นำเข็มทิศสองอัน

ออกมาจากคลังเก็บของ แบ่งให้นางกับศิษย์พี่เก็บไว้คนละอัน เข็มทิศนั้นแตกต่างจากเข็มทิศทั่วไป มันมีขนาดใหญ่เท่าฝ่ามือ ทำขึ้นอย่างประณีตพกติดตัวเอาไว้ก็ไม่สะดุดสายตาใคร

หลังจากอาจารย์มอบเข็มทิศให้พวกนางแล้วก็สั่งกำชับว่านับตั้งแต่วันนี้ไป พวกเขาทั้งสามคนจะผลัดกันนำเข็มทิศไปเดินตรวจตราละแวกใกล้เคียงผิงคังฟาง ปีสาคตนั่นมีกลิ่นอายชั่วร้ายพุ่งสูงเทียมฟ้า ไม่มีอาคมอันใดที่จะเก็บอำพรางได้โดยง่าย ถ้าหากปรากฏตัวในรัศมีของเข็มทิศ มันก็จะบ่งชี้บอกทิศทางเอง และยังบอกนางกับอาหานว่าแม้เข็มทิศนี้จะมีอำนาจไม่ร้ายกาจเท่าคันท้องไร่ขอบเขต แต่เวลานำออกมาใช้งานกลับสะดวกกว่ากันหลายเท่าตัว ไม่จำเป็นต้องร้ายกาจก็สามารถสัมผัสได้ถึงกลิ่นอายปีศาจ มีสัมผัสรับรู้่องไวและเฉียบคมที่สุด

แต่น่าเสียดายตอนเดินทางมาร่วมงานเลี้ยง จวีซิ่นเหยาไม่ทันคิดว่าควรนำเข็มทิศมาด้วย ตอนนี้ก็เลยต้องใช้ยันต์แยกวิญญาณแล้ว

แม้จะถ่วงเวลารั้งอยู่ในจวนจึงให้โหวจนถึงยามพลบค่ำ จวีซิ่นเหยาก็กังไม่พบเจอสิ่งใด นางจึงจำต้องขอตัวกลับอย่างช่วยไม่ได้

เมื่อมาถึงหน้าประตูจวน จวีซิ่นเหยาเพิ่งสังเกตเห็นว่าเฟิงซูเยวี่ไม่ได้ตามนางออกมาด้วย นางเหลียวซ้ายแลขวาถามพวกหวังอิงหนิงกลับไม่มีใครรู้ว่าเฟิงซูเยวี่ไปที่ใด

จวีซิ่นเหยารู้สึกตกใจยิ่งนัก ย้อนกลับเข้าจวนไปตามหาเฟิงซูเยวี่ด้วยความร้อนใจ แต่ว่ากลับเจอเฟิงซูเยวี่รีบเดินออกมาพร้อมบ่าวไพร่บอกเพียงว่าเดินหาห้องสุชาอยู่ในสวนดอกไม้จนเกือบจะหลงทาง

ไปเสียแล้ว

ตลอดช่วงบ่ายจวีขึ้นเหยาแอบสืบสถานการณ์ในจวนอย่างเงียบๆ ไม่ได้สนใจความเคลื่อนไหวของเผิงชูเยวี่สักนิด ตอนนี้เห็นนางพวงแก้มแดงเปล่งปลั่ง ริมฝีปากเป็นสีแดงระเรื่อ นัยน์ตาพราวระยับ จึงอดรู้สึกแปลกใจไม่ได้จนต้องลอบสังเกตนางมากกว่าเดิม

ขณะเดินทางกลับ จวีขึ้นเหยาถามเผิงชูเยวี่ว่า "อาเยวี่ เมื่อครูเจ้าไปที่ใดมาหรือ"

แววตาเผิงชูเยวี่วูบไหว นางยิ้มน้อยๆ แล้วเล่าให้อีกฝ่ายฟัง "ข้าเดินชมทิวทัศน์ในสวนกับทุกคนอยู่ มองเห็นเจ้าเอาแต่ยืนเหม่อลอย พอพูดอะไรด้วยเจ้าก็ไม่สนใจ ข้าก็เลยต้องไปเดินเล่นเองนะสิ ใครจะรู้ว่าสวนดอกไม้จวนท่านโหวกว้างใหญ่ปานนั้น เดินวนไปมาจนหลงทางเสียได้ โชคดีที่ต่อมาพบบ่าวไพร่ในจวนหลายคน ไม่อย่างนั้นกลัวว่าตอนนี้คงยังเดินหลงอยู่ข้างในกระมัง"

จวีขึ้นเหยาหัวใจระตุกแปลกๆ ขึ้นมา นางจ้องมองเผิงชูเยวี่ด้วยแวตานิ้งขมิ "อาเยวี่ เจ้าเพิ่งมาถึงที่นี่ คงไม่รู้ว่าสถานที่หลายแห่งในเมืองฉางอันมองดูหรูหราโอ่อ่า เนื้อในกลับซุกซ่อนความสกปรกโสมมเอาไว้อย่างแนบเนียนนัก ไม่ได้สดใสสวยงามดังเช่นเปลือกนอก เวลาออกจากบ้านไปที่ใด จำไว้ให้มั่นว่าต้องระวังตัวหน่อย อย่าหลงเชื่อใครง่ายๆ"

ตอนแรกเผิงชูเยวี่มีสีหน้าตกตะลึง จากนั้นก็เอ่ยยิ้มๆ ว่า "อาเหยา เจ้าอายุยังน้อยแท้ๆ เพราะอะไรถึงพูดจาเหมือนเป็นตาแก่คิดมากยิ่งกว่าพี่ชายข้าอีกล่ะ"

ระหว่างที่นางพุดก็ยื่นมือมาทำท่าจะหยิบแก้มจวีขึ้นเหยา แต่จวีขึ้นเหยาไม่รอให้นางเข้าใกล้ คคว้าข้อมือเฟิงซูเยวี่เอาไว้โดยพลัน ก่อนจะกล่าวอย่างจริงจัง

"อาเยวี่ เจ้ารู้หรือไม่ว่าหลายวันก่อนหน้านี้เกิดคดีสะเพือนขวัญในเมืองฉางอันหลายคนดี ผู้ตายไม่โดนควั่นลำคอกก็โดนควักดวงตา อีกทั้งยังเป็นสตรีที่มีอายุไล่เลี่ยกับข้าและเจ้าทั้งนั้น น่ากลัวมากนะ"

เฟิงซูเยวี่หน้าเปลี่ยนสี รีบยกแขนเสื้อขึ้นมาปิดปาก สีหน้าตื่นตระหนกหาใดเปรียบ "โดนควั่น...ลำคอกกับควักดวงตา?"

จวีขึ้นเหยาพยักหน้า "ยังมีถูกเฉือนจมูกอีกนะ ฟังดูแล้วคลุ้มคลั่งเสียสติใช่หรือไม่ ข้าได้ยินว่าคนร้ายที่อยู่เบื้องหลัง เป็นไปได้สูงว่าจะเป็นผู้มีอำนาจและฐานะสูงส่งคนหนึ่ง เช่นฆ่าสตรีอย่างทารุณเพื่อหาความสำราญโดยเฉพาะไม่รู้ว่ตอนสตรีพวกนั้นยังมีชีวิตโดนสิ่งใดล่อลวงจิตใจ ถึงได้ยอมเอาชีวิตของตัวเองเข้าแลก"

เฟิงซูเยวี่ได้ฟังคำนี้แล้วนั่งเงียบครุ่นคิดอยู่พักหนึ่ง จู่ๆ ก็ผินยิ้มออกมา "จะมีคนยอมเอาชีวิตเข้าแลกได้อย่างไร เรื่องพรรคนั้นเป็นเพราะผู้คนโหมกระพือข่าวลือเหลวไหล ไม่มีทางเป็นเรื่องจริงได้หรอก แต่ว่าสิ่งที่เจ้าพุดมาก็เชื่อว่าไม่มีเหตุผล ในเมื่อระยะนี้เมืองฉางอันไม่สงบสุขเท่าใด พวกเราก็กออกจากบ้านให้น้อยเป็นดีที่สุด จะได้ไม่ต้องเจ็บตัวเพราะคนร้ายพวกนั้น"

จวีขึ้นเหยาได้ยินเช่นนี้แล้วก็ยังไม่วางใจเต็มที่ จ้องหน้าเฟิงซูเยวี่แล้วกล่าวต่อ "อาเยวี่ ข้าคิดว่าก่อนที่จะจับกุมคนร้ายได้ ยามค่ำคืนพวกเราไม่ควรออกไปที่ใด และยิ่งไม่ควรเชื่อใจใครสงเดช ถ้าหากมีเรื่อง

ที่ตัดสินใจไม่ได้ก็ให้ไปถามพี่เผิงดู ถ้าเขาเห็นด้วย เจ้าถึงจะทำได้"

เผิงชู่เยวี่ยยังรู้สึกประหลาดใจขึ้นทุกที "พูดเหมือนกับว่ามีคนคิดจะทำร้ายข้าจริง ๆ อย่างนั้น แต่ว่าเจ้าสหายใจได้ ข้าเป็นคนรักชีวิตที่สุดแล้ว เจ้าบอกว่าไม่ให้ข้าออกไป ข้าก็จะไม่ออกไปทีใด"

จิตใจของฉวีซิ่นเหยาเริ่มสงบลงมาบ้างเล็กน้อย

ยามนี้รถม้ามาถึงจนสกุลฉวีแล้ว ขณะที่หลูต้ากำลังจะจอดรถม้า ฉวีซิ่นเหยากลับสั่งให้เขาบังคับรถม้าไปต่อเพื่อไปส่งเผิงชู่เยวี่ยถึงเรือนด้วยตนเอง

เมื่อถึงเรือนสกุลเผิง ฉวีซิ่นเหยายังมีเรื่องอยากจะทำซ้ำเผิงป้ออวี่อีกสักหน่อย แต่พอเดินเข้ามาถึงได้รู้ว่าเผิงป้ออวี่มีงานติดพัน จนตอนนี้ยังไม่กลับเรือน

ฉวีซิ่นเหยาคิดแล้วคิดอีกก็เดินไปที่ห้องหนังสือจรดฟูกันเขียนจดหมาย ก่อนกลับยังเน้นย้ำครั้งแล้วครั้งเล่าว่าเผิงชู่เยวี่ยจะต้องมอบจดหมายให้เผิงป้ออวี่ให้ได้ ก่อนจะยอมกลับไป

ชิงชวีจื่อและลูกศิษย์รวมสามคนเดินตรวจตราถนนในฉางอันมาหลายคืนแล้ว

ตลอดหลายคืนมานี้ผิงคังฟางคลื่นลมสงบนิ่ง จนจิ้งไห่โหวกก็ไม่มี ความเคลื่อนไหวผิดปกติอย่างที่ฉวีซิ่นเหยาคิด ทุกวันเมื่อถึงยามไฮ้* จวนจิ้งไห่โหวจะปิดประตูจวน ดับโคมไฟเข้านอนเรียบร้อย กฎเกณฑ์เคร่งครัดยิ่งกว่าครอบครัวชนชั้นสูงครอบครัวใด

* ยามไฮ้ คือช่วงเวลา 21.00 น. ถึง 23.00 น.

ฉวีชื่นเหยาเริ่มสงสัยแล้วว่าตนเองอาจจะเล็งเป้าหมายผิดพลาด บางทีวันนั้นจึงให้โหวอาจแค่บังเอิญไปซื้อสร้อยปะการังแดงที่ร้านรุ่นอวี๋จริงๆ แต่ไม่ได้เป็นอย่างที่นางคิดไว้ว่าเขามีส่วนเกี่ยวข้องกับการตายของสตรีเหล่านั้น

อาจารย์และศิษย์สามคนไม่ได้สลับเปลี่ยนกันหนึ่งคนหนึ่งคืนอย่างที่ตกลงกันตอนแรก อย่างไรก็ตามเสียซึ่งชีวิตก็อายุมากแล้ว หลังจากอยู่เวรมาหนึ่งคืนเต็ม สีนาก็ไม่ค่อยดีเท่าไรนัก ฉวีชื่นเหยาเห็นแล้วปวดใจยิ่ง จึงบังคับให้ชิงชีวิตกลับไปพักผ่อนที่อารามชิงอวี่น โดยบอกอาจารย์ว่าหน้าที่ตรวจตราส่วนของเขา นางกับอาหานจะแบ่งกันรับผิดชอบเอง

ส่วนอาหานยังจดจำเหตุการณ์ที่ผีสาวตนนั้นมารบกวนฉวีชื่นเหยาเมื่อหลายวันก่อนได้ดี เขากลัวว่าอีกฝ่ายจะโผล่มาทำร้ายฉวีชื่นเหยา แม้จะวนมาถึงคืนที่เขาควรได้พักผ่อนก็ยังออกมาเดินตรวจตรายามค่ำคืนเป็นเพื่อนฉวีชื่นเหยา

ในที่สุดการออกตรวจตราถนนหนทางทุกคืนต่อเนื่องกันก็ส่งผลกับร่างกายที่ไม่ได้แข็งแรงปานเหล็กกล้าของอาหาน ทำให้ร่างกายของเขาเริ่มจะอ่อนล้าหมดเรี่ยวแรง มาถึงคืนนี้ฉวีชื่นเหยาเห็นอาหานแทบจะล้มตามิขึ้นแล้ว นางจึงเกลี้ยกล่อมสารพัดเหตุผลให้เขานอนพักผ่อนอยู่ที่จวนสกุลฉวี ก่อนจะออกมาตกลงกันดิบดีแล้วว่าถ้าหากเกิดเหตุการณ์ผิดปกติ นางจะจุดดอกไม้ไฟส่งสัญญาณ

ฉวีชื่นเหยาจึงออกจากจวนสกุลฉวีซึ่งตั้งอยู่ที่ตรอกห่านขุน มุ่งหน้าตรงไปผิงคังฟาง โดยที่นอกเลื้อยมีดอกไม้ไฟกับเข็มทิศ ส่วนลำคอกี

คล้องกระดิ่งกลืนวิญญาณเอาไว้เช่นนี้

ยามค่ำคืนมีมิติยาวนาน ถนนไร้ผู้คนสัญจรไปมา เงียบเหงาเปล่าเปลี่ยวเป็นพิเศษ

แม้ว่าฉวีชื่นเหยาจะพยายามเลือกใช้เส้นทางที่ไม่สะดุดตาที่สุดแล้ว ก็ยังถูกทหารลาดตระเวนพบเข้าจนได้ หัวหน้าที่หารผู้นั้นยังตะคอกสั่งให้นางหยุดเดิน ถามว่าเหตุใดนักพรตตัวเล็กๆ อย่างนางถึงออกมาเดินเตร็ดเตร่ในช่วงกลางดึก

ฉวีชื่นเหยาจำต้องนำป้ายหยกที่ลื่นเชียวมอมให้ไว้ออกมาแสดง บอกกล่าวเพียงว่านางช่วยผู้สูงศักดิ์ท่านหนึ่งกำจัดปีศาจร้าย เรื่องเกี่ยวพันถึงความลับส่วนตัวของผู้สูงศักดิ์ท่านที่ว่า ไม่สะดวกจะอธิบายรายละเอียด

หัวหน้าที่หารพอเห็นป้ายหยกก็ยอมปล่อยฉวีชื่นเหยาไปแต่โดยดีอย่างรวดเร็ว หลังจากนั้นแม่เจอนางตามท้องถนนอีกหลายครั้ง ก็แสวงหาเป็นไม่เห็นไปเสีย ปล่อยให้นางทำอะไรตามอำเภอใจ

ฉวีชื่นเหยาอดทออดถอนใจไม่ได้ ป้ายหยกแซ่ 'ลิน' ข้างมีประโยชน์เหลือเกิน ทำให้นางเจอเรื่องยุ่งยากน้อยลงไปมาก

พอเดินตรวจตราผิงคังฟางไปแล้วรอบหนึ่ง เข้มทิศก็ยังไม่มีความเคลื่อนไหว นอกจากบางครั้งพบเจอดวงวิญญาณเร่ร่อนล่องลอยไปมา แต่ไม่มากพอจะเป็นภัยคุกคามกับผู้คน ฉวีชื่นเหยาจึงไม่คิดสนใจให้เปลืองแรงเปล่า

เมื่อมาถึงตรอกซวงเยียนที่ตั้งของจวนจิ้งไห่หวอ ฉวีชื่นเหยา ก็ทะยานตัวขึ้นแผ่วเบา เดินย่องลัดเลาะไปตามแนวชายคาอย่างว่องไว วางแผนจะตรวจตรารอบจวนจิ้งไห่หวอด้วยความรวดเร็วที่สุด จะได้ย้อนกลับไปที่

ผิงคังฟางอีกครั้ง

ทว่าขณะเดินไปได้ครึ่งทาง จู่ๆ ด้านหลังก็มีเสียงกระเบื้องหลังคา
ดังลอยมา เนื่องจากเป็นช่วงเวลาที่สรรพสิ่งรอบกายเงียบสนิท เสียงนี้
จึงดังสะท้อนในหูชัดเจนเป็นอย่างยิ่ง

ฉวีสินเหยาสะท้านวูบขึ้นมา รีบหันขวับกลับไปทันใด ทว่ากลับมองเห็น
เพียงแสงจันทร์ส่องสว่าง ภาพที่ปรากฏแก่สายตาคือน้ำค้างแข็งสีขาว
ไม่พบว่ามีสิ่งใดผิดปกติ

ฉวีสินเหยาเขย่งปลายเท้าเหลียวมองทั่วทิศอย่างฉงนสงสัย ลังเล
อยู่ชั่วครู่ก็พบว่าทุกอย่างยังเหมือนเดิม จึงหันหลังกลับไปเดินตรวจตรา
ตามแนวชายคาอย่างเร่งรีบต่อ

ฉางหรงกับเว่ยปอเพ่งมองจากมุมถนน แม้กระทั่งหายใจแรง
ยังไม่กล้า ชื่อจี้บอกว่าแม่นางนักพรตน้อยประสาธน์สัมผัสเฉียบคม
คำพูดนี้ไม่เกินจริงเลยสักนิดเดียว พลังเปลวไปชั่วขณะก็จะถูกนางพบตัว
เข้าแล้ว

ไม่ว่าเพราะเหตุใดช่วงนี้นางถึงได้ออกมาเดินตรวจตามท้องถนน
ทุกคืน ดูแล้วไม่เหมือนออกมาจับปีศาจ กลับเหมือนค้นหาใครบางคน
มากกว่า เดินวนเวียนอยู่ในผิงคังฟางทั้งคืนอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย
ทำให้พวกเขาจำต้องคอยติดตามอยู่ข้างหลังอย่างระมัดระวัง ไม่กล้า
ประมาทเลยแม้แต่น้อย

พวกเขายังไม่มีปัญหา มีคนลับเปลี่ยนหนุมเวียนมาทำหน้าที่
อย่างไร้ที่หวีหนอนพักผ่อนได้ แต่ว่าแม่นางนักพรตน้อยออกตรวจตรา
ยามค่ำคืนบ่อยครั้งถึงเพียงนี้ ไม่รู้ว่าร่างกายจะทนรับได้นานเพียงใด

น่าเสียดายช่วงนี้นอกจากซื้อจ๊อจะต้องตรวจสอบเรื่องวัดต้าอิน
ยังต้องยุ่งกับการฝึกหน่วยอวีหลินอยู่ตลอดทั้งวันทั้งคืนเพราะเรื่องการ
แปรพระราชฐาน เวลาพวกเขาไปพบซื้อจ๊อที่วังหลวงแต่ละครั้ง แทบไม่เคย
ได้พบหน้า จึงไม่สามารถรายงานสถานการณ์ของแม่นางนักพรตน้อย
ในขณะนี้ได้

"ไม่รู้ว่ในวันเช่นนี้เมื่อใดจะสิ้นสุดสักทีนะ" เว่ยปอทนไม่ไหวจนต้อง
นั่งถอนหายใจด้วยความกลัดกลุ้มอยู่ตรงมุกำแพง

ฉางหรงก็นั่งลงข้างกัน สายหน้าแล้วยิ้มจืดเจื่อน เขารู้สึกขึ้นมา
เป็นครั้งแรกว่าแม่นางนักพรตน้อยรีบแต่งให้ซื้อจ๊อโดยเร็วคงจะเป็น
เรื่องดีมากที่สุดทีเดียว พวกเขาจะได้ไม่ต้องเป็นห่วงทั้งเรื่องความปลอดภัยของ
ซื้อจ๊อ แล้วก็เรื่องการปกป้องนางจนต้องวิ่งรอกกลับไปกลับมาอย่าง
ลำบากเกินจะบรรยายเช่นนี้

ยิ่งไปกว่านั้นจากการสังเกตของเขามาตลอดหลายวัน ความประพฤติ
ของนางดีเยี่ยม ทำอะไรรวดเร็วฉับไว ไม่มีท่าที่ชักช้าอืดอาด นอกจาก
ฐานะวงศ์ตระกูลไม่สูงส่ง กลับไม่มีสิ่งใดไม่คู่ควรกับซื้อจ๊อสักอย่างเลย
จริงๆ แต่ไม่รู้ว่พอถึงเวลานั้นแล้วซื้อจ๊อจะใช้วิธีการใดเพื่อให้ได้แต่งงาน
กับแม่นางนักพรตน้อยผู้นี้

ระหว่างที่กำลังครุ่นคิด เว่ยปอที่นั่งอยู่ข้างกายพลันกระตุกแขนเสื้อ
กดเสียงลงต่ำเอ่ยว่า "คุณหนูจวีละ เหตุใดพริบตาเดียวก็หายไปแล้ว"

ฉางหรงสะดุ้งตกใจขึ้นมาทันใด เขารีบลุกขึ้นยืนมองไปบนแนว
ชายคา ก็พบว่ามองไม่เห็นเงาร่างของจวีขึ้นเหย้าแล้ว

เขากับเว่ยปอสุดลมหายใจลึกลงแล้วเร่งติดตามไปอีกไกล กลับพบว่า

รอบข้างเงียบสงัดวังเวง ภายใต้อำนาจจันทร์ส่องสว่างไม่มีผู้ใดเลยสักคน
แม่นางนักพรตน้อยหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอยได้จู่โจมของพวกเขา
เสียแล้ว!

ตรอกซวงเยียนเป็นหนึ่งในตรอกเก่าแก่ที่มีชื่อเสียงแห่งหนึ่งของ
เมืองฉางอัน หลังจากสถาปนาราชวงศ์ก่อนขึ้นมามีอำนาจวันนี้ก็มีประวัติ
มานานนับร้อยปีแล้ว ตลอดทั้งตรอกมีเจว่นใหญ่เพียงสองเจว่น เจว่นหนึ่ง
เป็นเจว่นของจิ้งไห่โหว่ ครอบครองพื้นที่ประมาณสองในสาม ส่วนอีกเจว่นหนึ่ง
เป็นเจว่นเก่าแก่ที่โดนทิ้งร้างมานาน

เล่าลือว่าเจว่นร้างแห่งนี้เป็นเจว่นของแม่ทัพผู้หนึ่งในราชวงศ์ก่อน
ต่อมาไม่ทราบด้วยเหตุผลใดถึงโดนสั่งปิดตาย หลายปีที่ผ่านมาไม่มีใคร
เหลียวแล แม้กระทั่งเจว่นจิ้งไห่โหว่ที่อยู่ห่างเพียงกำแพงกัน ยังไม่คิด
รวบรวมมาเป็นของตนเอง ปล่อยให้เจว่นรกร้างอยู่เช่นนี้ต่อไป

ทุกครั้งที่ฉวีซิ่นเหยาเดินผ่านเจว่นร้างแห่งนี้ ในใจจะเกิดความรู้สึก
แปลกประหลาด มักสัมผัสได้ว่ามีบางอย่างผิดปกติ แต่เข็มทิศที่พก
ติดกายกลับไม่บ่งบอกสิ่งใดเลย พอเบิกเนตรสำรวจก็ไม่มีร่องรอยอะไร
จึงถือเสียว่าตัวนางเองแตกตื่นตกใจมากเกินไป ไม่ได้ขบคิดลึกซึ้ง
ไปกว่านั้น

ตอนนี้นางรอดพ้นจากการคุ้มกันหลายชั้นของเจว่นจิ้งไห่โหว่มาได้
อย่างหวุดหวิด เพิ่งจะกระโดดขึ้นม้านำแพนเจว่นร้างแห่งนี้ ก็มองเห็น
ว่าสุดตรอกซวงเยียนมีเงาร่างอรชรร่างหนึ่งเดินมาแต่ไกล

ฉวีซิ่นเหยาพลันชะงักค้าง กวาดสายตามองรอบกายอย่างรวดเร็ว

ยั้ง พอดีว่าข้างกำแพงมีต้นไม้ใหญ่ใบรอกครีมนั่นหนึ่ง นางจึงรีบนั่งยองๆ บนขอบกำแพงตรงนั้นเพื่อซ่อนเร้นกายในร่มเงาไม้

ผู้มาเห็นได้ชัดว่าเป็นสตรีนางหนึ่ง ฝีเท้าชอยถึแผ่วเบา เรือนร่างผอมเพรียวสวมเสื้อคลุมกันลมเป็นนุ่นดูค่อนข้างมอมแมม ตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าปกปิดมิดชิด จวีขึ้นเหยาเพ่งมองผ่านรอยแยกของกิ่งไม้อยู่นานสองนาน แล้วก็รู้สึกว่าจะหะก้าวย่างของสตรีนางนั้นคั่นตาอยู่ ไม่น้อย

สตรีนางนั้นเดินมาถึงหน้าประตูจวนที่โดนทิ้งร้าง เหลียวซ้ายแลขวา แล้วปลดหมวกเสื้อคลุมกันลมลงมา จากนั้นจึงผลักประตูเปิดเพื่อจะเดินเข้าไป

คืนนี้ดวงจันทร์สุกสกาวยลอยเด่น สรรพสิ่งซึ่งเดิมที่ควรซ่อนเร้นอยู่ในเงามืด ล้วนโดนแสงสว่างสาดส่องดูการซำระล้างจนปรากฏชัดเจน ใบหน้าของสตรีนางนี้จึงถูกเปิดเผย หัวใจของจวีขึ้นเหยาสั่นไหวขึ้นมาโดยพลัน หวาดหวิดจะร่วงลงจากกำแพงไปแล้ว

นาง...ก็คือเผิงซูเยวี่วี่?

แทบจะในขณะเดียวกัน เข็มทิศตรงหน้าอกจวีขึ้นเหยาก็กังเสีงตึกๆ ขึ้นมาแล้วเริ่มหมุนไปอย่างช้าๆ

ดูเหมือนเผิงซูเยวี่วี่จะมีท่าทีกระวนกระวายใจ แม้ว่าประตูจะรังกังเอี๊ยดอ๊าดและเปิดออกแล้ว นางกลับยังยืนนิ่งอยู่หน้าประตู ลังเลไม่กล้าเดินเข้าไป กว่าจะตัดสินใจเด็ดขาดได้ไม่ถ่ายเลย นางเพ่งจะยกชายกระโปรงก้าวเท้าไป ด้านหลังก็มีแขนข้างหนึ่งยื่นออกมาอย่างไร้ลุ่มเสีง และจวโอกาสก่อนที่นางจะกรัดรังกังด้วยควมตื้นตระหนก

เอามือปิดปากนางไว้นั่น

เฟิงชู่เยวี่ตกใจจนวิญญาณเกือบหลุดออกจากร่าง ใบหน้าซีดขาว
ตื่นตระหนกกำลัง คนผู้นั้นกลับกดเสียงลงต่ำ กระซิบข้างหูนางว่า "อย่าร้อง
นี่ข้าเอง"

เฟิงชู่เยวี่ได้ยินเสียงคันทันการเคลื่อนไหวจึงหยุดชะงัก รวบรวม
ความกล้าหันไปมองทั้งที่ร่างกายยังสั่นเทาแล้วก็ต้องตกตะลึง

"อาเหยา?" เนื่องจากโดนฉีชีนเหยาปิดปากแน่นสนิท สองคำนี้
จึงฟังดูอู้อี้ไม่ได้ศัพท์

ฉีชีนเหยาเห็นว่าเฟิงชู่เยวี่จำนางได้แล้ว จึงลดมือที่ปิดปากนางลง

เฟิงชู่เยวี่มองหน้าฉีชีนเหยาอย่างประหลาดใจ "เจ้ามาอยู่ที่นี่
ได้อย่างไร"

ฉีชีนเหยาเหลือบมองอีกฝ่ายแวบหนึ่งโดยไม่ตอบคำ แล้วล้วง
เข็มทิศออกมาจากอกเสื้อก็เห็นว่าเข็มทิศเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็วขึ้น
เรื่อยๆ สีหน้าของนางแปรเปลี่ยนไปเล็กน้อย ก่อนจะเงยหน้ามองไปยัง
ด้านหนึ่งของตรอกด้วยความหวาดหวั่นยากจะระงับ

เฟิงชู่เยวี่ไม่รู้เบื้องหลังของเรื่องนี้ ยังคิดจะเอ่ยปากพูด
อะไรบางอย่าง ฉีชีนเหยากลับทำราวเผชิญหน้าศัตรูตัวฉกาจ กระซอก
เฟิงชู่เยวี่พลั้วกายหลบเข้าจวนร้างไป

เมื่อเข้าประตูไปแล้วพวกนางกลับพบเพียงสวนดอกไม้ที่มีหญ้าขึ้น
รก ไม่มีการตกแต่งใดสมกับเป็นจวนหลังใหญ่เลยแม้แต่น้อย

คนทั้งสองตะลึงกันไปพร้อมกัน ด้วยไม่คิดว่าจวนจะรกร้างถึงเพียงนี้

ฉีชีนเหยาหันกลับไปปิดประตูอย่างเบามือและรวดเร็ว ไม่สนใจ

สังเกตดูทิวทัศน์รอบข้างให้ละเอียดก็ตึงแขนเฟิงซูเยวี่สาวทำเดินเข้าไป
ในส่วนลึกของจวนทันใด

เฟิงซูเยวี่ที่หวาดระแวงเพราะรู้ตัวว่าตนผิดมาแต่แรกอยู่แล้ว
พอเผชิญกับสถานการณ์ตรงหน้า ในใจยิ่งรู้สึกสับสน นางกระซิบถาม
จวีซิ่นเหยาว่า "นี่พวกเราจะไปที่ใดกันหรือ"

จวีซิ่นเหยาไม่สนใจนาง

สีหน้าเฟิงซูเยวี่แสดงความอึดอัดขัดเขินขึ้นมาทันใด นางก้าวเดิน
ตามหลังจวีซิ่นเหยาไปแต่โดยดี ริมฝีปากขยับเล็กน้อย เหมือนอยากจะ
อธิบายอะไรบางอย่าง

คนทั้งสองเดินอยู่นานสองนาน อ้อมไปอ้อมมา แต่หาทางเข้าสู่
ด้านในของจวนหรือตัวคุกหาสน์ไม่เจอเสียที กลับยังคงเดินวนเวียนอยู่
ในสวนดอกไม้ไม่ไปที่ใด

จวีซิ่นเหยาเริ่มรู้สึกรำคาญใจ เงยหน้าเหลียวมองกำแพงโดยรอบ
ขณะคิดใคร่ครวญว่าจะกระโดดข้ามกำแพงไปเลยดีหรือไม่ ประตูลใหญ่
กลับส่งเสียงเอี๊ยดอ๊าดและเปิดกว้างอย่างช้าๆ

เฟิงซูเยวี่หัวใจเต้นโครมครามจะหันกลับไปมอง จวีซิ่นเหยาที่
ยามนี้มีสีหน้าพรั่นพรึงกลับไม่รอให้นางหันกลับไปก็เอามือปิดปากนางไว้
ก่อนจะพากันขยับหลบไปหลังต้นไม้ใหญ่ข้างกายอย่างว่องไว

ต้นไม้ต้นนี้ลำต้นใหญ่หนา รัศมีกว้างประมาณสองคนโอบรอบ
เมื่อจวีซิ่นเหยากับเฟิงซูเยวี่เข้าไปซ่อนด้านหลัง หากผู้อื่นไม่สังเกตดีๆ
ก็ยากจะพบร่องรอยของพวกนางสองคนได้

แม้ว่าเฟิงซูเยวี่จะมาหลบหลังต้นไม้แล้วกลับยังชะงักหน้า

เหลือบมองไปทางประตูไม่หยุด จนกระทั่งเห็นโฉมหน้าผู้ที่เดินเข้ามาชัดเจน ใบหน้าก็พลันขับสีแดงระเรื่อ นางหันไปมองฉวีชื่นเหยาอย่างละล้าละลัง สุดท้ายก็ไม่กล้าเดินออกจากหลังต้นไม้ไป

ฉวีชื่นเหยาเห็นนางยังคิดจะหาเรื่องใส่ตัว ไฟโทสะก็พวยพุ่งขึ้นมา ถลึงตาใส่สตรีนางน้อยอย่างดุตันแล้วสกดจุดใบ้ของนางโดยไม่รีรอ เมื่อเฟิงชู่เยวี่ยอมอยู่อย่างสงบเสงี่ยมแล้วถึงได้กลั่นลมหายใจมองไปทางผู้ที่เพิ่งเข้ามาในจวน

คนผู้นั้นเดินลงจากบันไดหน้าประตูและค่อยๆ เดินเข้ามาในลานสวน แม้ว่าจะเตรียมใจเอาไว้ก่อนแล้ว แต่พอฉวีชื่นเหยาเห็นโฉมหน้าผู้มาชัดเจน สมองพลันโล่งว่างเปล่าในพริบตา มองเห็นคิ้วคมดุจกระบี่ ดวงตาพราวระยับดังดวงดาว รูปร่างสูงตระหง่านราวต้นสนมายืนอยู่ท่ามกลางแสงจันทร์กระจ่างสีเงินยวงแล้ว ช่างสง่างามประหนึ่งเขียนสวรรค์ที่จุติลงมายังโลกมนุษย์

เป็นจินเจิงจริงๆ เป็นเขาจริงดังคาด

ฉวีชื่นเหยาสีหน้านิ่งขมยั้งขึ้น

เฟิงชู่เยวี่ยมองฉวีชื่นเหยาอย่างหวาดกลัว ไม่เข้าใจว่าเหตุใดอยู่ดีๆ ก็เอ่ยปากพูดไม่ได้แล้ว นางร้อนใจจนเกาหูเกาแก้ม ก่อนจะกระตุกแขนเสื้อ ฉวีชื่นเหยาพร้อมทั้งถลึงตาใส่นาง แสดงอาการต่อต้านโดยไร้เสียง

เวลานี้เริ่มทึบในอกเสื้อฉวีชื่นเหยาหมุนตัวจนเกือบจะกรัดทะลุเสื้อออกมา พอเห็นเฟิงชู่เยวี่ยมีท่าทางเช่นนี้ ฉวีชื่นเหยาก็หลุบตามองอย่างเยือกเย็น ยืนนิ่งๆ ไขว่ปากกัดจนเป็นแผลฉีกแล้วแต่ไม่หยุดเลือดจากปลายนิ้วลงบนหน้าผากของเฟิงชู่เยวี่ย ท่ามกลางสายตาคดกตะลึง

พริ้งเพริดของนาง ปากขยับขมุขมิบร้ายคาถาโดยไร้เสียง เป็นการช่วย
เบิกเนตรสวรรค์ให้นาง

เผิงชู่เยวี่รู้สึกประหลาดใจยิ่งนัก พอเห็นฉวีซิ่นเหยาส่งสัญญาณ
ให้นางลองมองออกไป จึงจำต้องสะกดกลั้นความสงสัยเอาไว้ก่อน
ทอดสายตามองไปยังฉินเจิงที่อยู่กลางลานสวนอีกครั้ง

ครั้งนั้นที่ที่มองไป นางกลับหวาดผวากวนจนลุกชัน โชคดีที่ฉวีซิ่นเหยา
สกัดจุดไบนางเอาไว้ถึงได้ไม่หลุดเสียงกริรร้องออกมา

นางมองเห็นสตรีเกาะอยู่แนบหลังฉินเจิง เส้นผมยาวบดบังใบหน้า
เอาไว้ครึ่งหนึ่ง ผิวพรรณขาวซีด ปลายคางเรียวแหลม นัยน์ตาไม่มี
ประกายแห่งชีวิตเลยสักเศษเสี้ยว แต่เค้าโครงใบหน้ายังสะท้อนให้เห็น
ความงดงามโดดเด่น

ฉินเจิงปล่อยให้ฝีสาวตนนั่นยืนแนบเรียวบางสองข้างโอบไหล่
ของเขาเอาไว้แน่น คนทั้งสองศีรษะแนบชิดจนแก้มชนแก้ม มองดูแล้ว
คล้ายคู่รักที่มีความใกล้ชิดสนิทสนมกันมากที่สุด

แผ่นหลังของเผิงชู่เยวี่หลังเหงื่อเย็นเยียบ พริบตาเดียวเสื้อผ้า
ของนางก็แทบจะเปียกชุ่มโชก

ตอนนี้นางเพิ่งจะตระหนักได้ถึงเจตนาลึกซึ้งในการกระทำที่ผ่านมา
ของฉวีซิ่นเหยา จึงลอบกลืนน้ำลายด้วยความหวาดกลัวและมองฉวีซิ่นเหยา
เหมือนสติไม่อยู่กับเนื้อกับตัว ก่อนจะเอ่ยถามโดยไร้เสียงว่า 'จะอย่างไรดี'

ฉวีซิ่นเหยา มองปราดเดียวก็จำได้ว่าสตรีที่เกาะเกี่ยวไหล่ของฉินเจิง
ก็คือฝีสาวตนนั่นที่บุกเข้าจวนสกุลฉวีเมื่อหลายคืนก่อน รู้ว่านางมีพลัง
ภายในร้ายกาจไม่ธรรมดา จำต้องตั้งใจไว้รับมือให้ดี แต่คืนนี้ตอนออก

จากจนวนางเตรียมตัวพร้อมอยู่ก่อนแล้ว ขอเพียงไม่ประมาทศัตรูเหมือน
ครั้งนั้น อย่างไรก็ตามไม่ถึงขั้นเสียเปรียบแน่

ฝ่ายที่รับมือได้ยากก็คือจินเจิงต่างหาก...

นางเคยฟังมารดาเล่าเรื่องมาก่อนว่าจินเจิงมีวิทยายุทธล้ำเลิศ
เหนือผู้ใด เมื่อครั้งวัยหนุ่มยกทัพออกปราบศัตรู สามารถกวาดล้าง
พวกข้าศึกกว่าสามร้อยนายได้ด้วยกำลังตัวคนเดียว ความเก่งกล้า
เชี่ยวชาญการรบเป็นที่เลื่องลือ แต่ว่าด้วยกำลังของนางแล้ว ไม่มี
ความมั่นใจเลยสักนิดว่าจะถอยหนีจากเงื้อมมือเขาไปได้อย่างปลอดภัย

ยิ่งไปกว่านั้นตอนนี้ข้างกายนางยังพ่วงเผิงชู่เยวี่ที่ไร้เรี่ยวแรงจะ
มัดไถ่มาได้

สมองนางหมุนวนเร็วรี่ ขบคิดหาหนทางเอาตัวรอด

เผิงชู่เยวี่เห็นฉวีซิ่นเหยาก็หันหน้าครุ่นคิด ทำทางไม่เหมือนคนที่
หาแผนรับมือออกมาได้ ในความหวาดกลัวก็มีความตื่นตระหนกเพิ่มขึ้น
มาอย่างเลี่ยงไม่ได้ นางนั่งนิ่งด้วยความกระวนกระวายอยู่พักใหญ่
ก่อนจะหันไปแอบมองจินเจิงอีกครั้ง

เผิงชู่เยวี่มีหรือจะหลงเหลือความเพ้อฝันเลื่อนลอยต่อจินเจิงอีก
ตอนนี้ความหุนหันดุเดือดของเขาคืออัดแน่นไปหมด แอบเสียใจที่ตนเอง
เชื่อคนง่ายเกินไปจนเกือบจะเอาชีวิตไปทิ้ง ยามนั้นเองจินเจิงก็เดินวนไป
รอบลานสวนเหมือนค้นหาลางสังเวยและมีท่าทีเหมือนจะจากไป สีน่านาง
จึงค่อยๆ แสดงความยินดีออกมา ก่อนจะรีบดึงแขนเสื้อฉวีซิ่นเหยา
อย่างเสียบๆ

พอฉวีซิ่นเหยาเงยหน้ามองไปก็เห็นจินเจิงก้มศีรษะเล็กน้อยพูดอะไร

กับผีสาวตรงหัวไหล่ประโยคหนึ่ง ยืนนิ่งดังเลอยู่ชั่วอึดใจแล้วหันหลังเดินออกนอกประตูไป

ฉวีชื่นเหยากับเผิงซูเยวี่ยืนมองจากหลังต้นไม้ยักษ์พักใหญ่ หน้าประตูจวนยามนี้มีแต่ความเงียบสงัด เห็นได้ชัดว่าฉินเจิงจากไปแล้ว และไม่น่าจะย้อนกลับมาในเวลาใกล้ๆ นี้

ฉวีชื่นเหยาไม่เสียเวลาคิดแล้วว่าฉินเจิงจะไปจริงหรือแสร้งทำเพื่อตบตา นางรีบโคจรพลังปราณ ดึงร่างเผิงซูเยวี่ทะยานขึ้นไปบนยอดไม้และกระโดดจากยอดไม้ข้ามมาที่กำแพง ก่อนจะกระโดดพ้นจวนร้างแห่งนั้นไปอย่างรวดเร็ว

ระหว่างที่หลบหนีเพราะความตึงเครียดจนเกินไป คนทั้งสองจึงไม่มีใครสังเกตเห็นว่าต้นไม้เก่าแก่ด้านหลังพวกนางงูๆ ส่งเสียงเสียดสีแผ่วเบา ก่อนที่อะไรบางอย่างจะผุดขึ้นจากพื้นดินอย่างช้าๆ

เชมทิศโนอกเสื้อยังหมุนอย่างรวดเร็ว เห็นได้ชัดว่าฉินเจิงกับผีสาวตนนั้นยังไม่ได้จากไปที่ใดไกล ฉวีชื่นเหยาได้แต่ภาวนาให้สามารถพาเผิงซูเยวี่หนีออกจากตรอกซวงเยี่ยนได้อย่างราบรื่นก่อน แล้วค่อยปล่อยดอกไม้ไฟส่งสัญญาณขอความช่วยเหลือจากอาหารกับอาจารย์

นางไม่มีเวลาสนใจซักถามว่าเพราะเหตุใดเผิงซูเยวี่ถึงกลายเป็นเป้าหมายต่อไปของฉินเจิง นางรับรู้เพียงว่าวิชา 'ปราณหยางย้อนคืน' มีข้อจำกัดเรื่องเวลาเข้มงวดยิ่ง จะต้องรวบรวมอวัยวะให้ครบในเวลาอันสั้นที่สุดเพื่อตั้งค่ายกลทำพิธี

เวลาของฉินเจิงมีจำกัด ไม่มีเหตุผลที่จะปล่อยเผิงซูเยวี่ไปโดยง่าย เป็นไปได้ว่าเขาจะต้องย้อนกลับมาแน่นอน

ไม่รู้ว่าเป็นงูเห่ามีความปรารถนาจะเอาชีวิตรอดแรงกล้าหรือว่าตกใจจนขวัญกระเจิงไปหมดแล้ว การเคลื่อนไหวถึงได้คล่องแคล่วปราดเปรียวกว่าเมื่อครู่มาก นางตามหลังฉวีขึ้นเหยามาติดๆ โดยไร้สัมเสียด

ฉวีขึ้นเหยาวิ่งมาฉีกหักแล้วเห็นว่าใกล้จะออกจากตรอกซวงเยียนได้สำเร็จ จิตใจก็เริ่มผ่อนคลายลงเล็กน้อย รีบหยิบแท่งดอกไม้ไฟกับแท่งจุดไฟออกมาเตรียมส่งสัญญาณขอความช่วยเหลือ

นางเพ็งจะเริ่มจุดแท่งจุดไฟ ด้านหลังพลันมีสายลมเย็นยะเยือกพัดวูบมาอย่างฉับพลันทำให้เปลวไฟในมือนางมอดดับ

ร่างกายฉวีขึ้นเหยาแข็งค้าง ในใจเกิดกลางสังหรณ์ไม่เป็นมงคลอย่างรุนแรง

ฉวีขึ้นเหยาเินสงบนิ่งชั่วครู่แล้วถึงคิดว่ากระดิ่งกลิ่นวิญญาณออกมาโดยทันทีก่อนจะหันกลับไปมองทางด้านหลัง ยามนี้ถึงได้เห็นว่ามีสาวที่เกาะอยู่บนหลังฉินเจิงมาอยู่ข้างหลังนางตั้งแต่เมื่อใดไม่รู้ มีสาวกำลังมองนางด้วยแวต่าน่าสะพรึงกลัว ส่วนงูเห่าที่ควรจะตามหลังนางมากลับหายไปไม่เห็นแม้เงา!

นางทรงกับเว่ยปอได้แต่ชิงชังที่ม้าวังได้ไม่รวดเร็วพอ พวกเขาควมม้าหือตะบึงมาตลอดทางจนถึงประตูวังหลวงแล้วให้คนส่งข่าวไปบอกฉินเชียวด้วยความร้อนใจ

รอนจนกระทั่งฉินเชียวออกมา นางทรงก็เล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นในคืนนี้ให้ฉินเชียวฟังอย่างละเอียด พยายามเต็มที่ไม่ให้มีส่วนใดตกหล่นไป

"...เมื่อถึงตรอกชวงเยียน ข้ากับเว่ยปอเห็นกับตาชัดเจน เดิมทีนางยังเดินอยู่บนหลังคา ใครจะคิดว่าพริบตาเดียวก็หายลับไปแล้ว พวกเรานึกว่ามองพลาดไป มองซ้ายมองขวาหาจนทั่วก็ยังหานางไม่พบ เดิมทีด้วยฝีมือของนาง ข้ากับเว่ยปอไม่ต้องกังวลว่าจะเกิดเรื่องไม่คาดคิด แต่ว่าผีสาวที่ปรากฏตัวในจวนสกุลฉวีเมื่อหลายวันก่อนน่ากลัวโดยแท้และไม่กี่วันนี้างยังมีความเคลื่อนไหวผิดปกติ พวกเราถึงได้กลัวว่าจะเกิดเรื่องกับนางขอรับ"

ลินเชียวรีบฟังรายงานจากนางหรงอย่างสุขุมเยือกเย็น พร้อมทั้งรับสายบังเหียนที่อีกฝ่ายส่งมา ก่อนจะพลิกกายขึ้นหลังม้าอย่างว่องไว พลาถอยถามว่า "คือนี้นางมาคนเดียว? อาจารย์กับศิษย์พี่ของนางไม่อยู่ข้างกายหรือ"

นางหรงกับเว่ยปอก็รีบขึ้นหลังม้าตามแล้วเอ่ยตอบ "ไม่กี่วันก่อนทุกครั้งที่นางออกตรวจตรายามค่ำคืน ศิษย์พี่ของนางจะมาเป็นเพื่อนด้วย แต่ว่าคืนนี้มีแค่นางคนเดียว"

เมื่อลินเชียวที่จับสายบังเหียนม้าชะงักไป สีหน้าย่ำแย่ขึ้นมากะทันหัน เขาสั่งกำชับเว่ยปอว่า "รีบส่งคนไปอารามชิงอวิ้นตามตัวนักพรตชิงชวีจื่อ"

เว่ยปอรับคำสั่งแล้วจากไปทันที

ลินเชียวกำลังจะควมม้าออกไปแต่ก็นึกอะไรขึ้นมาได้ จึงหันไปถามนางหรงอีกครั้ง

"แล้วไปดูที่จวนสกุลฉวีหรือยัง อาเหยาอาจจะกลับจวนไปแล้วก็ได้"

นางหรงส่ายหน้า "ไปดูที่จวนสกุลฉวีแล้วขอรับ แต่ว่านางไม่อยู่"

ลินเซียว่าได้ยินดังนั้นก็ไม่ลังเลอีกต่อไป "เรียกระดมองครักษ์ในวังอ่องทั้งหมด ให้รีบไปที่ตรอกซวงเยียน รอฟังคำสั่งจากข้า"

นางทรงตกตะลึงไปเล็กน้อย เห็นลินเซียควมม้าออกไปไวกาน ลูกธนูก็รีบเอ่ยปากรับคำสั่งแล้วชักม้าหันกลับ ห้อยตะปิงไปที่วังหลังอ่อง

ยามค่ำคืนเจียบสงบปานนั้น เจียบเสียนลินเซียเกือบได้ยินเสียงหัวใจตนเองเต้นอย่างเลื่อนราว เขานึกถึงเหตุการณ์ที่หน้าร้านรุ่มอวี๋เมื่อสองสามวันก่อน จิวซิ่นเหยาเคยพูดกับเขาเรื่องคดีในผิงคังฟาง นางสงสัยว่าคดีเหล่านั้นยังมีเรื่องราวซับซ้อนกว่าที่เห็น คิดด้วยซ้ำไปว่าผู้อยู่เบื้องหลังจะเป็นผู้มีอำนาจสักคนหนึ่งในจางอัน เขาได้แต่ชิงชังที่ตอนนั้นมัวแต่ชะล่าใจ ไม่นำข้อสันนิษฐานของนางมาขบคิดอย่างจริงจัง มาถึงตอนนี้นางหายไปทีใดไม่แน่ชัด แม้กระทั่งเขาจะไปตามหานางที่ใดยังไม่รู้เลย

ความจริงนับตั้งแต่จิวซิ่นเหยามาขอพบเขาครั้งแรกเพื่อเริ่มสืบคดีของนางรำผิงคังฟาง เขาก็ไม่ควรใส่ใจแต่เพียงผิวนั้น นางจะทำไปเพราะความอยากรู้อยากเห็นก็ดี หรือทำไปเพราะอยากจับตัวคนร้ายก็ช่าง เขาร่วมสืบคดีไปพร้อมกับนางแล้วจะเป็นอะไรนักหนาหรือ ถ้าหากเขาร่วมสืบคดีนี้ตั้งแต่แรก เสนอความช่วยเหลือนางได้ทัน่วงที เรื่องราวก็คงไม่ดำเนินมาถึงขั้นนี้หรอก

พอคิดถึงตรงนี้แล้วเขาก็รู้สึกเสียใจจนปวดแปลบในอก นางเป็นคนใจคอกว้างขวางไร้ความหวั่นเกรงถึงเพียงนั้น ไม่มีทางยอมแพ้โดยง่าย เมื่อใดสืบพบตัวคนร้ายจะต้องถือโอกาสสืบสาวลงลึกไปอีก และถ้าหากเกิดเรื่องไม่คาดคิดกับนางเพราะสาเหตุนี้ ชาตินี้เขาจะเสียใจกี่ส่ายไป

เสียแล้ว คงไม่อาจอยู่เป็นสุขได้อีกเลย

หลังจากควบม้าพุ่งปราดมาถึงตรอกซวงเยียน ถนนกว้างขวาง มีแสงจันทร์ส่องสว่างแต่กลับไร้แววผู้คนโดยสิ้นเชิง

ลื่นเชียวกระซิบสายบังเหียนม้า สายตามองนิ่งตรงไปยังสองฟากฝั่งของตรอก ในตรอกแห่งนี้มีจวนตั้งอยู่เพียงสองหลัง หลังหนึ่งมีอายุเก่าแก่กว่าร้อยปี ไม่มีร่องรอยคนอยู่อาศัย ถูกทิ้งร้างมาเนิ่นนาน ส่วนอีกหลังเป็นจวนของจิ้งไห่โหว

ยามนั้นเองข้างหลังพลันมีเสียงฝีเท้าที่ก้าวเดินเป็นระเบียบของคนกลุ่มหนึ่งดังขึ้น เป็นนางหรงนำองครักษ์ของวังหลันอ๋องเดินทางมาถึงแล้ว

"ชื่ออะไรจะสั่งการเช่นไรขอรับ"

ลื่นเชียวไม่เอ่ยตอบคำ แต่บังคับม้าก้าวเดินไปอย่างเชื่องช้า ตรวจดูร่องรอยบริเวณโดยรอบ จนกระทั่งเดินมาถึงกำแพงทางฝั่งขวาของปากทางตรอก สายตาพลันจ้องเขม็ง ก่อนจะพลิกกายลงจากหลังม้าและก้มลงเก็บของบางอย่างขึ้นมา

นางหรงชะงักมองจากข้างหลังก็เห็นว่าเป็นแท่งจุดไฟที่ลุกไหม้ไปแล้วส่วนหนึ่ง

"จุดไฟแล้วเดินมาทางนี้" ลื่นเชียวสั่งการนางหรงโดยไม่หันหน้ากลับไป

นางหรงเอ่ยรับคำและลงมือทำตามที่ลื่นเชียวสั่งการทันที

เมื่อแสงไฟขยับเข้ามาใกล้ ลื่นเชียวจึงมองเห็นอักษรที่สลักได้ฐานแท่งจุดไฟชัดเจน

'อารามชิงฮวิน'

คืนที่เยวค่อยๆ ขยับกายลุกขึ้น สายตาเลื่อนจากมุกำแพงที่
แทงจุดไฟตกอยู่มองไล่ขึ้นไป ก็เห็นเสาไม้สีแดงแซมรับกับคานไม้สลัก
ลวดลายงดงาม เป็นจวนหรรษาโอ้อ่าแห่งหนึ่งตั้งตระหง่านอยู่
เขาหรีตาลงแล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงเย็นเยียบ "จวนจึงให้ไหว"

นางทรงเคาะประตูอยู่เนิ่นนาน ในจวนจึงให้ไหวถึงมีป่าวไพร่มา
เปิดประตู

พอมองเห็นสภาพการณ์ตรงหน้า พ่อบ้านวัยกลางคนกึ่งหนึ่งออกไป
อย่างเห็นได้ชัด ก่อนจะรีบก้าวออกมาพลางเอ่ย

"ไม่ทราบว่าคุณชายทุกท่านมาที่จวนกลางดึกมีธุระอันใดหรือขอรับ"
เขามองสำรวจทุกคนรอบหนึ่ง คุณชายใบหน้าอ่อนเยาว์ซึ่งเป็นหัวหน้า
และมีกลิ่นอายสูงศักดิ์แผ่ออกมาครอบกายท่านนั้น มองแล้วรู้สึกคุ้นหน้า
คุ้นตาเหลือเกิน คล้ายว่าจะเป็นท่านที่จู่โจมแห่งวังหลังอันองกระมัง

นางทรงนำป้ายห้อยเอวออกมา "พวกข้าได้รับพระบัญชาให้มา
จับนักโทษสำคัญ เมื่อครู่พอไล่ตามมาถึงข้างนอก เห็นนักโทษแอบหนี
เข้าไปในจวนจึงให้ไหว ฉะนั้นจึงต้องมารบกวนอย่างเลียมไม่ได้รับเปิดประตู
ให้โดยเร็ว พวกเราจะได้เข้าไปจับคน"

พ่อบ้านได้ยินดังนี้แล้วก็ตกตะลึงจนอ้าปากค้าง "คนร้าย?! จวนพวกเรา
มีคนร้ายเข้ามาอย่างนั้นรี"

เพ็งจะสิ้นเสียงของเขา ทันใดนั้นหลังประตูก็มีบุรุษรูปร่างผอมแห้ง

ปรากฏตัวขึ้น แวตาสาดประกายเย็นเยียบกวาดมองพวกคลื่นเขียวรอบหนึ่งแล้วเอ่ยขึ้น

"คุณชายทุกท่าน จวนของพวกเราวางแนวป้องกันเข้มงวดไม่เท่าในวังหลวงก็จริง แต่เมืองครักษ์คอยเดินลาดตระเวนทั้งกลางวันกลางคืน ไม่กล้าหย่อนยานแม้แต่นิดเดียว เมื่อครูไม่พบว่ามีคนร้ายลักลอบเข้ามา พวกท่านอาจมองผิดพลาดไปแล้วหรือไม่"

ฉางหรงยิ้มเย็นชา "ไม่ต้องกล่าวให้มากความ รีบเข้าไปรายงานท่านโหว อย่าได้ถ่วงเวลาการจับกุมนักโทษสำคัญของราชสำนัก"

แวตาทองครักษ์ผู้นั้นรูปโหล่น้อย ใบหน้าประดับรอยยิ้มจางๆ "ช่างบังเอิญนัก เวลานี้ท่านโหวไม่อยู่ในจวน ก่อนไปยังสั่งกำชับว่าอย่าได้รบกวนเวลาพักผ่อนของคุณหนู ยามค่ำคืนห้ามผู้ใดเข้ามาในจวน ถ้าหากพวกท่านต้องการเข้ามาตรวจค้น จำต้องไปเชิญท่านโหวมาก่อน รอให้ได้คำตอบแล้วค่อยว่ากันอีกที ตอนนี้ไม่อาจปล่อยให้พวกท่านเข้าจวนมาโดยเด็ดขาด"

พอได้ยินคำนี้ ลื่นเขียวที่นั่งเฝ้ามาโดยตลอดพลันพลิกกายลงจากหลังม้า ก้าวเดินขึ้นบันไดไปถึงหน้าประตู มีอวาทาบบนกระเป๋ข้างเอวเอ่ยด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึกว่า "ถ้าหากข้าจะเข้าไปให้ได้ละ"

ทันทีที่คำพูดของเขาสิ้นสุดลง องครักษ์วังหลังอันอยู่ที่อยู่ข้างหลังต่างชักดาบออกจากฝัก มองตรงไปยังหัวหน้าองครักษ์ผู้นั้นด้วยสีหน้าพร้อมบุกเข้าไปได้ทุกเมื่อ

พอบ้านเห็นสถานการณ์เป็นเช่นนี้ก็หวาดกลัวจนสองมือสั่นไปหมด ไม่สนใจสีหน้าขององครักษ์ผู้นั้น รีบเอ่ยว่า "เข้าใจผิดแล้วๆ พวกข้าน้อย

จะกลัวช่วงเวลาการสืบคดีของทุกท่านได้อย่างไร พี่ชายของครักษ์ท่านนี้นิสิมฺพุทะลุไปบ้าง พุดจาไม่ค่อยน่าฟังเท่าใด แต่ว่าไม่มีเจตนาขัดขวางงานทางการแน่นอน ท่านโหวของพวกเราคำนึงถึงส่วนรวมเสมอมา ไม่มีทางปกป้องคนร้ายอยู่แล้ว ทุกท่านโปรดอย่าได้ถือสา รีบเข้ามาข้างในเถิด" แล้วพ่อบ้านก็เปิดประตูใหญ่อย่างตัวสั่นงันงก ก่อนจะเชิญพวก ลินเซียวเข้ามาข้างใน

ลินเซียวเหลือบมองหัวหน้าองครักษ์ที่ใบหน้าดำทมะมีนอย่างเฉยชา สองมือไพล่หลังก้าวข้ามธรณีประตูไป ยืนอยู่กลางลานเรือนกวาดสายตามองรอบข้างอย่างรวดเร็ว "คั่น!"

องครักษ์กลุ่มใหญ่รับคำสั่งโดยไร้เสียงแล้วกระจายตัวออกไป มุ่งหน้าไปยังทุกเรือนในจวนแห่งนี้

พ่อบ้านยืนอยู่ด้านข้างมีท่าทีกระวนกระวาย ก้าวออกไปด้วยรอยยิ้มฝืนๆ "ชื่อจื่อ ชำนาญไม่ได้มีเจตนาจะขัดขวางการจับกุมนักโทษ แต่ตอนนี้ท่านโหวไม่อยู่ในจวน คุณหนูของพวกเราร่างกายอ่อนแอและตกใจง่ายมาแต่ไหนแต่ไร จะขอให้ชื่อจื่อไปตรวจค้นที่เรือนอื่นก่อน รอให้ท่านโหวกลับมาค่อยตรวจค้นเรือนนี้ได้หรือไม่ขอรับ"

ลินเซียวไม่แะแสดคำพูดของพ่อบ้านแม้แต่่น้อย

นางหรงเหลือบมองสีหน้าลั่นเซียวแวบหนึ่ง แอบถอนหายใจกลัดกลุ้ม แม่นางนักพรตน้อยหายตัวไปไร้ร่องรอย แม้ว่าสีหน้าชื่อจื่อจะไม่แสดงออก แต่ในใจจะรู้สึกทรมานสักเพียงใดกัน พ่อบ้านผู้นี้กลับเข้าไปต่อรองโดยไม่รู้จักที่ตายเสียแล้ว

ขณะกำลังจะเอ่ยปาก จู่ๆ ก็มีเสียงเอะอะโวยวายดังมาจากประตู

ชั้นใน บ่าวหญิงวัยกลางคนกลุ่มหนึ่งถือโคมไฟนำทาง เดินห้อมล้อม
คุณหนูผู้ดงามบอบบางคนหนึ่งออกมา

ดูเหมือนฉินหยวนเพิ่งตื่น ดวงตานางยังมีความหวาดผวายุ้ง
หลายส่วน พอมองเห็นพวกสิ้นเชิงก็สะดุ้งตกใจ ความง่วงงุนหายไป
เป็นปลิดทิ้ง

"นี่...นี่พวกท่านจะทำอะไร" น้ำเสียงฉินหยวนสั่นสะท้านอย่าง
ห้ามไม่อยู่ นางคว้ามือแม่ม่มข้างกายด้วยความกลัวอย่างที่สุด

สิ้นเชิงมองนางดูจรั้ตัวตน มีอวางทาบทกระบี่ข้างเอว เดินผ่าน
ข้างกายฉินหยวนไปสั่งการนางว่า "ตรวจคันเรือนในอย่างละเอียด"

"หยุดมือ!" มีเสียงตะโกนอย่างเฉียบขาดลอยมาจากข้างหลัง

ทุกคนได้ยินเสียงนี้ก็หันมองตาม จึงเห็นฉินเจิงก้าวเดินเข้ามาด้วย
สีหน้าเปี่ยมโทสะ

ฉินหยวนราวกับได้ที่พึ่งสำคัญกลับคืนมา นางวิ่งเข้าไปกอดฉินเจิง
พลางเอ่ยเรียกด้วยน้ำเสียงสั่นเครือ "ท่านพ่อ..."

ฉินเจิงโอบร่างบุตรสาวเข้าอ้อมกอด ลูบศีรษะนางกระซิบปลอบโยน
อยู่หลายคำชั่วประเดี๋ยวเดียวก็เผยหน้ามองสิ้นเชิงอย่างเย็นชา "ไม่ทราบว่
ชื่อจื่อนำคนบุกรุกจวนเข้ายามกลางดึกด้วยเรื่องใดกัน"

สิ้นเชิงตอบฉินเจิงด้วยสายตาเย็นเยียบดูจน้ำแข็งพร้อมเอ่ย
อย่างเฉยชา "นักโทษคนสำคัญของราชสำนักที่เข้าตามจับกุมอยู่ตอนนี้
แอบเข้ามาในจวนจึงให้โหว เพื่อไม่ให้นักโทษรายนี้หลบหนีไปได้ จำต้อง
เข้าจวนมาตรวจค้น"

เป็นเหตุผลที่ฟังแล้วสง่าผ่าเผยเสียจริง ยิ่งไปกว่านั้นอีกฝ่ายมีเจตนา

ให้อำนาจเข้าข่มขู่ชัดเจน ฉันจึงหน้าเปลี่ยนสีไปมาอยู่หลายครั้ง ผ่านไปพักใหญ่ก็กัดฟันเอ่ยด้วยสีหน้าด่าคัล้า

"ชื่อจื่อสนใจเพียงการจับกุมนักโทษ แต่นุตรสาวของข้าอ่อนแอ ขลาดกลัว ไม่อาจทนรับสภาพเช่นนี้ได้ ข้าคงต้องพานางไปหลบก่อน พวกท่านก็ตรวจค้นไปแล้วกัน"

ไม่ว่าให้ลั่นเชียวเย้ยตอบก็ชักสีหน้าเย็นชาพาฉันยวนหลบไปอีกทาง ดูแล้วเหมือนจะไปที่โถงบุปผา

พวกนางหวังจึงไม่ต้องพะว้าพะวังอีกต่อไป เร่งบุกเข้าไปตรวจค้นเรือนหลังและเรือนอื่นๆ

เวลาผ่านไปครึ่งชั่วยาม

"ชื่อจื่อ ตรวจค้นทุกซอกทุกมุมแล้วไม่พบร่องรอยนางเลยขอรับ"

นางพรหมนำคนกลับมาแล้วเอ่ยรายงานเสียงแผ่วเบา สีหน้าย่ำแย่ถึงขีดสุด

ดูเหมือนลั่นเชียวจะไม่ประหลาดใจเท่าใด เขาเอ่ยด้วยน้ำเสียงเยือกเย็น "เฝ้าประตูหน้าและประตูข้างทุกจุดให้ดี คืนนี้ห้ามใครเข้าออกเด็ดขาด" ก่อนจะเอ่ยถามว่า "เว่ยปอไปนานถึงเพียงนี้ เหตุใดยังไม่พานักพรตชิงชวีจื่อมาอีก"

นางพรหมจะเอ่ยตอบ เว่ยปอก็นำชิงชวีจื่อกับอาหวนเดินเข้ามาอย่างเร่งรีบพอดี

"ชื่อจื่อ ข้าไปรับท่านนักพรตชิงชวีจื่อที่อารามและแวะรับท่านนักพรตอาหวนมาแล้วขอรับ"

ชั่วพริบตาซึ่งชีวิตก็คล้อยจะแก่ชราเกินไปมาก สีหน้าของเขา
มีดมนหาใดเปรียบ หลังจากก้าวเข้ามา ก็กวาดสายตามองรอบข้างอย่าง
ดูร้าย จากนั้นก้าวยาวเดินมาหา ลื่นเชียวพลางเอ่ยถามอย่างร้อนรน

"อาเหยาหายตัวไปบริเวณนี้หรือ"

ตอนนี้เขาไม่มีเวลามาสนใจแล้วว่าเพราะเหตุใดพวก ลื่นเชียวถึงรู้
ในทันทีว่าฉวีซิ่นเหยาเกิดเรื่อง คิดเพียงว่าจะต้องตามหาฉวีซิ่นเหยา
ให้พบโดยเร็วที่สุดเพื่อยืนยันว่านางปลอดภัย

อาหานเดินตามหลังซึ่งชีวิตก็ไม่ห่าง ขอบตาแดงก่ำเหมือนเพิ่ง
ร้องไห้มา

ลื่นเชียวสังเกตเห็นสีหน้าของคนทั้งสอง ความเย็นชาบนใบหน้า
พลันอ่อนโยนลงมาก เข้าไปปรับหน้าแล้วเอ่ยว่า "ท่านนักพรต ศิษย์พี่
อาหาน ตอนนี้อาเหยาหายตัวไปประมาณหนึ่งชั่วยามแล้ว พวกท่าน
ทราบหรือไม่ว่าเพราะอะไรนางถึงออกมาตรวจตรายามค่ำคืนบริเวณนี้
เพราะคดีในผิงคังฟางพวกนั้นหรือ"

อาหานพยักหน้าโดยแรง น้ำเสียงอู้อี้ขึ้นจุก "หลายวันก่อนอาเหยา
ออกไปงานเลี้ยงงานหนึ่ง พอกลับมา ก็สงสัยว่าคนร้ายในคดีนั้นจะอาศัย
อยู่ใกล้กับตรอกซวงเยียน ทุกครั้งที่ออกตรวจตรายามค่ำคืนจะต้องมาเดิน
วนเวียนอยู่แถวนี้รอบหนึ่ง"

ซึ่งชีวิตก็มองสำรวจสภาพในจวนด้วยสีหน้าตึงเครียด "อาเหยา
ทำอะไรวางแผนรอบคอบเสมอ ไม่มีทางมาสืบที่นี้โดยไร้เหตุผล"

นั่งครุ่นคิดพักหนึ่งก็สั่งอาหานว่า "นำเข็มทิศออกมาให้อาจารย์ดูหน่อย"

อาหานได้ยินก็ทำตามคำสั่ง รีบหยิบของบางอย่างออกมาจาก

ออกเสียง ลิ่นเขียวเห็นว่าเป็นเข็มทิศทรงกลมขนาดเท่าฝ่ามือ บนหน้าปัด
แกะสลักเครื่องหมายยันต์ของสำนักเต๋าจำนวนหนึ่ง ตรงกลางมีเข็มเหล็ก
เรียวยาวเล็กเล่มหนึ่งที่หยุดนิ่งไม่เคลื่อนไหว

ชิงชวีจื้อนำเข็มทิศมาวางบนฝ่ามือ ลองหยั่งเชิงไปรอบทิศทาง
ใบหน้าปรากฏความสับสนก่อนจะอุทานว่า "เจ้าผีร้ายตนนั้นไม่ได้อยู่ที่นี้
หรือว่าอาจจะอยู่ที่ซ่อนตัวอื่นอีก"

ลิ่นเขียวสีหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย ขบคิดชั่วครู่ก็สั่งการเว่ยปอว่า
"ข้างจวนจี้ให้ไหวยังมีจวนร้างอยู่อีกแห่ง พวกเจ้ารีบนำคนไปตรวจค้น
ถ้าหากพบอะไร รีบกลับมารายงานทันที"

ชิงชวีจื้อได้ยินดังนั้นก็รีบเอ่ยปากห้ามไว้ "ชือจื่อ คดีนี้เกี่ยวพันถึง
วิชา 'ปราณหยางย๋อนคิ่น' ที่โหดเหี้ยมอำมหิต ปี่ศาจร้ายที่อยู่เบื้องหลัง
มีพลังไม่ธรรมดา ท่านยังมีกระบี่ชือเขียวคุ้มกาย ย่อมไม่ต้องเอ่ยถึง
แต่ว่าพวกเขาไม่มีพลังภายในที่แข็งแกร่งพอ ถ้าหากไม่ทันระวังไปปะทะ
เจ้าสิ่งชั่วร้ายนั้นเข้า เกรงว่าคงหนีความตายไปไม่พ้น ต้องระวังตัวให้มาก
จะดีกว่า"

หัวใจลิ่นเขียวจมดิ่งลงสู่เบื้องล่าง ความสุขุมล้ำลึกที่เคยมีพังทลาย
ลงไป วิชาเต๋าของนักพรตชิงชวีจื้อล้ำลึก ไม่เห็นปี่ศาจทั่วไปอยู่ในสายตา
ในเมื่อเขาเห็นว่าปี่ศาจที่อยู่เบื้องหลังคดีนี้ไม่ใช่ธรรมดา แล้วฉวี่ซิ่นเหยา
จะมีโชคเคราะห์ร้ายมากกว่าดีหรือ

ขณะกำลังจะเอ่ยปาก ท้องฟ้ายามค่ำคืนก็มีเสียงแหลมสูงเหมือน
นกหวีดดังแหวกอากาศ ตามด้วยเสียงปังแล้วดอกไม้ไฟสีแสนสดใส
ก็ระเบิดออก

พวกลินเซียเวยหยหน้าขึ้นมองพร้อมกัน

ตอนแรกอาหานครกตตะลึง จากนั้นก็เอ่ยด้วยความตื่นเต็นยินดี
"เป็นอาเหยา! เป็นอาเหยาส่งสัญญาณ!"

ดูเหมือนฉินเจิงก็ได้ยินเสียงเช่นกัน ถึงได้เดินออกมาจากห้องโถง
สีหน้าแปรเปลี่ยนยากจะคาดเดา มองท้องฟ้ายามค่ำคืนด้วยแวต้ามืดมน
นิ่งเงียบเนิ่นนานไม่เอ่ยอะไรออกมา

ตำแหน่งที่ดอกไม้ไฟถูกจุดขึ้นมาอยู่ใกล้แค่เอื้อม เหมือนกับอยู่ใน
จวนร้างข้างจวนจึงให้โหวนเอง

อาหานครเห็นดังนั้นก็กล่าวกับอาจารย์และลินเซียเวยอย่างร้อนรน
"ก่อนอาเหยาออกจากจวนตกลงกับข้าเอาไว้แล้ว ถ้าหากเกิดอะไรผิดปกติ
นางจะจุดดอกไม้ไฟส่งสัญญาณบอกข้า อาจารย์ ชื่อเจื้อ เร็วเข้า พวกเรา
รีบไปหาอาเหยากันเถอะ!"

ลินเซียเวยสะท้านวูบ เหลือบมองฉินเจิงแวบหนึ่งแล้วสั่งการพวก
เว่ยปอทันที

"เหลือกำลังคนครึ่งหนึ่งเฝ้าที่นี่เอาไว้อย่าให้ใครเข้าออก ส่วนที่เหลือ
ให้ตามข้ามา"

คนกลุ่มใหญ่มาถึงจวนร้างอย่างรวดเร็ว พอก้าวเข้าประตูมา
พวกฉางหรงก็จุดแท่งจุดไฟ ทำให้ลานสวนขนาดใหญ่สว่างไสวขึ้นทันตา
แต่ว่าในลานสวนกลับไม่มีใครสักคน

พวกฉางหรงค้นหาทั่วบริเวณรอบหนึ่ง ไม่ปล่อยยี่ให้มุมใดเล็ดลอด
สายตาไปสักแห่ง แต่ก็ไม่พบเงาของฉวีซิ่นเหยา

ความหวังเต็มเปี่ยมของลินเซียวเหลกสลายเป็นผุยผงในพริบตา เขายืนนั่งง่วนอยู่ที่เดิม สีหน้าแลดูเลือนลอยขึ้นมาเป็นครั้งแรก เมื่อครู่ จวีซิ่นเหยาจุดดอกไม้ไฟขอความช่วยเหลือจากที่นี้ชัดเจนแต่ชั่วอึดใจเดียว เท่านั้น นางกลับหายไปอยู่ที่ใดแล้ว

อาหวนร้อนใจจนทำอะไรไม่ถูก "หรืออาเหยาจะโดนปีศาจตนนั้น จับไปแล้ว"

ชิงชวีจื่อขมวดคิ้วเป็นปมแน่น "ถ้าหากเมื่อครู่มีปีศาจปรากฏตัวที่นี้ อย่างไรเข็มทิศต้องส่งสัญญาณเตือน ไม่มีทางสงบนิ่งไม่ไหวดังเช่นนี้"

คนทั้งสองเอ่ยปากพลางจ้องเข็มทิศเขม็ง แต่ว่าเข็มหลักก็ยังไม่กระดิกเลยแม้แต่น้อย

หลังจากความสับสนในตอนแรกผ่านไป ลินเซียวกลับมาสู่ขุมเยือกเย็นได้ในเวลาไม่นาน แม้ว่าจวนแห่งนี้จะว่างโล่ง แต่ไม่ได้ใหญ่โตกว้างขวางเกินไปนัก นอกจากต้นไม้เก่าแก่ไม่กี่ต้นก็ไม่มีพื้นที่ใดให้คนซ่อนตัว เมื่อครู่พอจวีซิ่นเหยาส่งสัญญาณเตือน เขากับชิงชวีจื่อก็เร่งรุดมาโดยไม่รีรอ เรียกได้ว่ามาถึงในทันที่ด้วยซ้ำ ต่อให้จวีซิ่นเหยาจุดดอกไม้ไฟแล้วรีบออกจากที่นี้ แต่ในเวลาอันสั้นเช่นนี้ อย่างมากที่สุดก็วิ่งออกไปที่ตรอกซวงเยียนนอกกำแพงจวน ตอนนี้ทั้งด้านในด้านนอกตรอกก็มีองครักษ์วังหลันอ๋องคอยเฝ้าไว้ ถ้าหากจวีซิ่นเหยาปรากฏตัวขึ้น พวกองครักษ์จะต้องพบเห็นแต่แรกและมารายงานเขาแล้ว

หรือหมายความว่าตอนนี้จวีซิ่นเหยายังอยู่ในจวนร้างแห่งนี้

แล้วเพราะเหตุใดถึงตามหานางไม่พบเล่า

เขามองลานสวนที่ว่างโล่งไม่มีอะไรอยู่เลย ในสมองมีความเป็นไปได้

บางอย่างผุดขึ้นมาอย่างเลื่อนราง เหลียวมองไปรอบด้านแล้วจู่ๆ ก็นั่งยองลงมองพื้นดิน

ฉางหรงเห็นดังนั้นก็เอ่ยถามด้วยความฉงน "ชื่อจื่อ ท่านทำอะไรสิ่งใดหล่นหรือขอรับ"

ลั่นเชียวใช้ด้ามกระบี่เคาะพื้นดินใต้ฝ่าเท้าอย่างไม่แน่ใจนักพลางเอ่ยตอบโดยไม่ยอหน้าขึ้นมา "พวกเจ้าเร่งค้นหาในลานสวนนี้อีกสักหน่อยดูว่ามีกลไกจำพวกทางลับใต้ดินหรือไม่"

ชิงชวีจื่อเข้าใจกระจ่างโดยพลัน ตั้งอาทานมาด้วยกันแล้วรีบนั่งยองลงใช้ด้ามแส้ชนจามรีช่วยเคาะหา

ผ่านไปครู่หนึ่งก็มีองครักษ์ส่งเสียงเรียกจากใต้ต้นไม้สูงเทียมฟ้าต้นหนึ่ง "ชื่อจื่อขอรับ ตรงนี้พื้นดินร่วนซุย ดูเหมือนใต้ดินจะมีเส้นทางลับอยู่"

ลั่นเชียวรีบลุกขึ้นแล้วเดินมาข้างหน้า ใช้ด้ามกระบี่เขี่ยดินบริเวณนั้นดูก็พบว่าสีของดินแตกต่างจากบริเวณอื่นอยู่บ้าง หน้าดินดูบางกว่าบริเวณอื่นๆ จริงเสียด้วย เหมือนเมื่อครู่มีคนงัดไขุดดินออกไป

ลั่นเชียวยื่นมือไปคลำรอบๆ บริเวณนั้น ทันใดนั้นมือก็สัมผัสกับบางสิ่งลักษณะเป็นแผ่นบางๆ ได้ เมื่อลองยกขึ้นมาก็เห็นอุโมงค์ใต้ดินที่ลึกจนมองไม่เห็นก้นบึ้ง

แม้ว่าอุโมงค์ใต้ดินจะอยู่ลึกมากแต่อากาศที่พุ่งพรูขึ้นมาจากด้านในกลับสดชื่นอย่างหาได้ยาก ไม่มีกลิ่นเหม็นอับอยู่เลย ขอบทางลงอุโมงค์ใต้ดินเรียบลื่นวาววับ ข้างผนังยังมีบันไดสำหรับให้คนเดินลงไปด้วย เห็นได้ชัดว่าอุโมงค์แห่งนี้ใช้ว่าจะไม่มีแสงแดดสาดส่องมานานอีกทั้งยังมีคนเข้าออกอยู่เป็นประจำด้วย

ข้างโน้นมีตึสนิทจนมองไม่เห็นสิ่งใด ลิ่นเขียวเพิ่งจะสั่งให้ชูแท่ง
จุดไฟขึ้น กระป๋องเขียวที่ห้อยตรงข้างเอวก็สั่นไหวเบาๆ ส่งเสียงร้องครวญ
ที่แทบไม่มีใครได้ยินออกมา ส่วนเข็มทิศของอาหนารวกับขานรับกระป๋อง
เขียว เข็มกลางหน้าปัดเริ่มหมุนที่ละนิด

ลิ่นเขียวกับชิงชวีจื่อที่อยู่ด้านข้างหันมาสบตากันอย่างรวดเร็ว
ทั้งสองไม่มีความลังเลอีกต่อไป

"อาเหยาจะต้องอยู่ในอุโมงค์นี้แน่ ข้าจะลงไปหานางเดี๋ยวนี้"
ลิ่นเขียวเอ่ยขึ้นทันใด

ฉางหรงได้ยินดังนั้นก็จะเอ่ยปากห้ามไว้ ทว่าลิ่นเขียวกลับพูดอย่าง
เย็นชา "คอยเฝ้าอยู่ตรงนี้ ไม่ต้องพูดมาก"

กล่าวจบเขาก็นำชายเสื้อชุดคลุมยาวสีน้ำเงินอมม่วงมาผูกเอาไว้
มือจับกระป๋องไว้แน่นแล้วไต่ลงไปตามขั้นบันไดลงสู่อุโมงค์ใต้ดิน

ชิงชวีจื่อมองเงาร่างลิ่นเขียวที่หายลับไปในอุโมงค์ด้วยแววตา
ซับซ้อน หนึ่งเจียบเพียงชั่วครู่ก็ตามลงไปด้วยเช่นกัน

จากนั้นอาหนาก็ตามพวกเขาลงไปติดๆ

ลิ่นเขียวใช้เวลาไต่บันไดลงไปประมาณครึ่งก้านธูป เมื่อครู่ระหว่าง
ที่ลงมายังนึกว่าสภาพภายในอุโมงค์จะคับแคบจนต้องค้อมเอวลงถึงจะ
เดินไปข้างหน้าได้ ไม่คิดว่าที่จริงแล้วกลับสูงเท่าตัวคนและยังกว้างขวาง
เสียด้วย

ลิ่นเขียวคลำไปตามแนวผนังระยะหนึ่ง พบว่าไม่มีทางแยกอื่นอีก
มีเพียงเส้นทางตรงหน้าสายเดียว ไม่รู้ว่าจะทะลุผ่านไปถึงที่ใด แต่จำต้อง
มุ่งไปข้างหน้าต่อตามเส้นทางนี้

เฟิงจะเดินไปได้สองสามก้าว ภาพตรงหน้าดูเหมือนจะเริ่มมีแสง
เลือนราง ยิ่งเดินไปข้างหน้ายิ่งสว่างชัดเจน ไม่ไกลจากตรงนี้น่าจะมี
บางสิ่งส่องสว่างอยู่

ลื่นเชียวค่อยๆ เดินไป ระหว่างนี้ก็จับสังเกตความเคลื่อนไหว
รอบข้างพร้อมป้องกันเหตุไม่คาดคิด

ผ่านไปสักพัก ทันใดนั้นก็มองเห็นว่าข้างหน้าห่างจากเขาไปไม่กี่ก้าว
มีหัวมุม ที่มุมผนังมีแท่งเทียนไขที่ละลายเหลือครึ่งเล่มวางอยู่ ส่องแสง
สะท้อนกับผนังฉายภาพเงาร่างบิดเบี้ยว แสงสว่างในอุโมงค์ได้ดินมาจาก
เทียนไขเล่มนี้เอง

ลื่นเชียวพลันชะงักฝีเท้าและชักกระบี่ออกจากฝักอย่างระแวดระวัง
ขณะเตรียมเก็บเสียงกลั่นลมหายใจเดินผ่านเทียนเล่มนั้น กลับมองเห็น
เงาร่างเล็กอจรรเดินออกมาจากหัวมุมทางขวามือนั้น คนทั้งสองต่าง
ตกตะลึง ใบหน้าคนผู้นั้นเลือนรางภายใต้แสงสลัวจากเทียนไข แต่รูปร่าง
ช่างคุ้นตาเหลือเกิน

ลื่นเชียวหัวใจเต้นโครมครามขึ้นมา ก่อนจะได้ยินคนผู้นั้นกดเสียง
ลงต่ำเอ่ยว่า "ชื่อจื่อ เหตุใดถึงเป็นท่านได้"

พอลื่นเชียวได้ยินเสียงใสกังวานเช่นนี้ จิตใจก็สะท้อนไหวขึ้นมา
ยังไม่ทันจะถอนหายใจโล่งอก ได้เห็นเล่มนั้นก็ส่งเสียงพู่ก่อนจะมอดดับ
ไปอย่างกะทันหัน

ท่ามกลางความมืดมิด มือเล็กอ่อนนุ่มคู่หนึ่งยื่นมาปิดปากเขาไว้
พลางกระซิบบอกว่า "ชื่อจื่ออย่าเพิ่งส่งเสียง ตรงนี้ใกล้จะถึงทางออก
อุโมงค์แล้ว ข้างนอกนั้นมีปีศาจร้ายตนหนึ่ง"

ฉวีชื่นเหยากล่าวจบก็เก็บมือกลับไปอย่างรวดเร็ว

ริมฝีปากลิ้นเขียวยังมีสัมผัสจากฝ่ามืออุ่นร้อนของนางหลงเหลือ ความคิดของเขาสะกิดค้างไปในพริบตา แต่พอเห็นฉวีชื่นเหยาหันหลัง เดินไปข้างหน้าอีกครั้งก็รีบคว้าแขนของนางเอาไว้แน่น

"ปีศาจร้ายอะไรกัน แล้วเจ้ามาอยู่ในอุโมงค์นี้ได้อย่างไร" เขาพยายาม สกัดความคิดเหลวไหลที่ทำไมไม่ถูกเวลาออกไปจากสมอง เสียงทุ้มต่ำ กระซิบถามแผ่วเบา

ในอุโมงค์บริเวณนี้ค่อนข้างคับแคบ สามารถรองรับได้หนึ่งคนอย่างสบายๆ แต่ถ้าหากมีสองคนอยู่ด้วยกันก็เบียดเสียดขึ้นมาอย่างเลี้ยงไม่ได้

ฉวีชื่นเหยารู้สึกเวลาที่เวลาลิ้นเขียวเอ่ยปาก ลมหายใจของเขาเหมือน เปารดใบหูนางอยู่กระนั้น มันหยอกเย้าเสียจนใบหูนางเป็นสีแดงกำ โดยไม่รู้ตัว จึงรีบเบี่ยงกายหลบด้วยความขัดใจเพื่อเว้นระยะห่างที่ ใกล้เคียงจนเกินไป

เมื่อจิตใจสงบนิ่งลงได้ นางจึงกระซิบตอบว่า "ตอนนี้อธิบายมาก ไม่สะดวก เมื่อครู่ข้าสร้างข่ายอาคมตรงทางออกอุโมงค์ไว้ ปีศาจตนนั้น จะมองไม่เห็นพวกเรานี่ชั่วคราว แต่พวกเราจะต้องไปเชิญอาจารย์มาจัดการ กับปีศาจนั้นให้เร็วที่สุด"

ก่อนหน้านี้ในตรอกขวงเยียน ทันทีที่ฉวีชื่นเหยาพบว่าคนที่นาง พามาด้วยไม่ใช่เฟิงชู่เยวี่ก็ตกใจระคนโกรธเกรี้ยวจนลงมืออย่างดุเดือด สาวตนนั้นจึงใช้กระบวนท่าเดิม ย้ายกรงเล็บฝีมือคิดจะบีบคอ ฉวีชื่นเหยาเหมือนครั้งก่อน แต่ว่าฉวีชื่นเหยาเคยพลาดทำเสียทีมาแล้ว มีหรือจะยอมให้ผีสาวทำสำเร็จอีก ไม่รอให้อีกฝ่ายเข้ามาใกล้ นางก็

ปลดปล่อยมังกรไฟในกระดิ่งกลืนวิญญาณทันที

ทว่าผีสาวตนนั่นกลับร้ายกาจกว่าที่ฉวีชื่นเหยาคิดไว้ เมื่อสัมผัสไฟ
กลืนวิญญาณ นอกจากวิญญาณจะไม่สลายไป ยังกลายร่างเป็นกลุ่มควัน
สีดำลอยหนีไปอีกด้วย

ฉวีชื่นเหยาเป็นห่วงเรื่องการตามหาร่องรอยของเผิงซูเยวี่ จึง
ไล่ตามอย่างกระชั้นชิดไปตลอดทาง จนกระทั่งวิ่งไล่ออกไปเกือบครึ่งเมือง
ฉางอัน เห็นว่าไม่อาจจับได้ในชั่วครู่แน่ จึงอยากจะจุดดอกไม้ไฟขอ
ความช่วยเหลือ ใครจะคิดว่าพลลี้ภัยในอกเสื้อ ถึงพบว่าแท่งจุดไฟ
ของตนเองหายไปตั้งแต่เมื่อใดไม่รู้

จนกระทั่งฉวีชื่นเหยาไปขอยืมแท่งจุดไฟจากทหารลาดตระเวน
ผีสาวก็วกกลับไปเที่ยวตรอกซอกเขี่ยตามเดิม และลอยหายเข้าไปใน
จวนร้าง จากนั้นก็ไม่ปรากฏร่างให้เห็นอีกเลย

ฉวีชื่นเหยาจนใจเย็นนัก ปกติภูตผีวิญญาณทั่วไปหลังจาก
ได้รับบาดเจ็บจะต้องหนีกลับไปพึ่งเกาะเพื่อพักฟื้นรักษาตัว ผีสาวตนนั่น
กลับหนีอ้อมเป็นวงใหญ่ สุดท้ายไม่ได้ไปหาจินเจิงในจวนจิ้งไห่โหว
แต่กลับมาที่จวนร้างแห่งนี้ หรือว่าที่นี้ต่างหากเป็นรังซ่อนตัวของนาง

หลังจากฉวีชื่นเหยาค้นหาในลานสวนอย่างละเอียดแล้วกลับไม่พบ
อะไรเลยสักอย่างเดียว จึงเดินหามาจนถึงใต้ต้นไม้ที่นางกับเผิงซูเยวี่
เคยใช้หลบซ่อนตัวอยู่ เข้มทิศในอกเสื้อเริ่มจะมีความเคลื่อนไหว เดิมที
นางคิดว่าใต้ต้นไม้คงมีค่ายกลที่ใช้หลอเลี้ยผีสาวตนนั่น ไม่คิดว่าใช้มือ
ลูบคลำไปทั่วสักพักกลับพบว่าใต้ดินมีอุโมงค์ลึกแห่งหนึ่งโดยบังเอิญ

พอเดินหน้าไปตามเส้นทางในอุโมงค์ ไม่รู้ว่าเดินไปนานเท่าใด

กว่าจะมาถึงทางออกไม่ใช่เรื่องง่าย ก็พบว่านอกอุโมงค์ไม่ได้มีเพียงแค่
ผีสาวตนนั้น ยังมีปีศาจร้ายอีกตนหนึ่ง ซึ่งท่าทางจะรับมือยากเย็นกว่า
ที่นางคิดเอาไว้ด้วย

ยามนั้นยังไม่ต้องเอ่ยถึงเรื่องช่วยเผิงชู่เยวี่ เก่งกว่าแม้แต่ตนเอง
ฉวีชื่นเหยา ก็ยากจะปกป้อง อาจต้องพลัดท่าภายใต้เงื้อมมือศัตรูแน่
นางจึงต้องย้อนกลับไปทางเดิมแล้วจุดดอกไม้ไฟส่งสัญญาณขอความ
ช่วยเหลือจากอาจารย์กับศิษย์พี่

"อาเหยา เป็นเจ้าใช้หรือไม่"

ด้านหลังมีเสียงชิงชิวี่จ้อลอยมา ความสามารถในการฟังเสียง
ของเขาเฉียบคมเหนือผู้คน เขาได้ยินอยู่นานแล้วว่าลั่นเสียงกำลังกระซิบ
พูดคุยกับใครอยู่ น้ำเสียงของคนผู้นั้นเห็นชัดว่าคงจะเป็นฉวีชื่นเหยา

"อาจารย์" ฉวีชื่นเหยา มีสีหน้ายินดีอย่างยิ่ง นางกลัวว่าอาจารย์
จะเดินท่ามกลางความมืดไม่สะดวก จึงรีบจุดแท่งจุดไฟขึ้น

ชิงชิวี่จ้อเดินมาหยุดตรงหน้านาง อาศัยแสงไฟมองสำรวจฉวีชื่นเหยา
อย่างรวดเร็ว พอเห็นว่าลูกศิษย์ปลอดภัยไว้ร่องรอยบาดเจ็บ ถึงได้
ถอนหายใจด้วยความโล่งอก ก่อนจะเอ่ยปากถามนาง

"เมื่อครูเจ้าจุดดอกไม้ไฟ แล้วเพราะอะไรถึงไม่รออยู่ที่เดิมแต่วิ่ง
ลงมาในอุโมงค์ใต้ดินอีกเล่า เด็ดร้อนพวกเราตามหาอยู่ตั้งนาน"

"ข้านึกว่าพวกท่านคงต้องใช้เวลาลึกหนอยกว่าจะมาถึง ข้าเป็นห่วง
ว่าเผิงชู่เยวี่จะถูกปีศาจกับผีสาวตนนั้นทำร้ายบาดเจ็บ ก็เลยกลับลงมา
ในอุโมงค์จับตาดูพวกมันไว้ ไม่คิดว่าพวกท่านจะมาเร็วถึงเพียงนี้"

ไม่เพียงเท่านั้น นางยังคิดไม่ถึงว่าพอมิคนลงมาในอุโมงค์ ปากทาง

ของอุโมงค์จะปิดตัวลงเสียเอง ถ้าหากผู้อื่นไม่ตรวจดูให้ละเอียดถี่ถ้วน
ย่อมไม่มีทางพบทางเข้านี้ได้แน่นอน

ซึ่งชีวิตจอมองลึนเชี่ยวชาญอารมณ์คลุมเครือ รู้สึกโชคดีที่บุรุษผู้นี้
มีไหวพริบปฏิภาณ มิฉะนั้นเกรงว่าตอนนี้พวกเขาคงยังตามหาฉวีชื่นเหยา
ไม่พบด้วยซ้ำกระมัง

ยามนี้อาหานก็เร่งตามมาถึงแล้ว พอเขาเห็นหน้าฉวีชื่นเหยา
ตอนแรกยังรู้สึกปิติยินดี ต่อมาก็ทั้งความละอายใจและความเสียใจ
ถ้าหากคืนนี้ไม่ใช่เพราะเขาเกียจคร้านและร่างกายอ่อนเพลียลง ไม่ได้ตาม
ฉวีชื่นเหยาออกมาเดินตรวจตราด้วย อยู่ดีๆ จะเกิดเรื่องวุ่นวายถึงเพียงนี้
กับนางได้อย่างไร

เขากำลังจะเอ่ยปากพูด ทันใดนั้นก็เสียงแปลกประหลาดดังมาจาก
ด้านหน้าอุโมงค์ รวากับมีอะไรบางอย่างใช้เล็บกรีดผนังอุโมงค์ แม้ว่าเสียง
จะไม่ดังเท่าไร แต่กลับน่าสะพรึงกลัวและบาดหูเป็นพิเศษ ประหนึ่งว่า
กรีดลึกลงไปในหัวใจคน

เพียงชั่วอึดใจก็มีกระแสพลังบางอย่างลอยมาตามอุโมงค์เข้าสู่โถง
ทุกคนมันพุ่งมาอย่างดุร้ายและรวดเร็วยิ่ง มองเห็นชัดว่าใกล้จะกระแทก
ฉวีชื่นเหยาที่ยืนอยู่หน้าสุดแล้ว

ทุกคนเหมือนเผชิญกับศัตรูตัวฉกาจ ซึ่งชีวิตก็หยาบย่นแค้นหนึ่ง
จากแขนเสื้ออย่างว่องไว ปากท่องคาถาหลายโลกันตร์ เท้าย่างตาม
ตำแหน่งกลุ่มดาวเพื่อเรียกพลังศักดิ์สิทธิ์ พร้อมตะโกนด้วยเสียงกังวาน
"ทลาย!"

ยันต์ที่เดิมที่ยังลอยคว้างคว้างพลันเปลี่ยนเป็นแสงที่อหะเหยโดยตรง

ราวกับโดนสายลมกระโชกที่ไร้รูปร่างจุดดิ่งให้ออกมารับหน้าสิ่งที่พุ่งเข้ามา
ฉ่า...

ท่ามกลางความมืดมิดกลิ่นเนื้อเหม็นไหม้ลอยมา สิ่งนั้นกลับส่งเสียง
หัวเราะประหลาดชวนขนลุก ความเร็วที่พุ่งมาไม่ได้ลดน้อยลง ยังคง
ตรงไปหมายจะจับตัวฉวีชื่นเหยา

ฉวีชื่นเหยาเริ่มรำคาญตั้งแต่ตอนแรกที่ได้ยินเสียงผิดปกติแล้ว
จนใจที่ก่อนหน้านี้เคยเรียกมังกรไฟออกมาแล้วครั้งหนึ่งเพื่อรับมือกับ
ผีสาว ทำให้ตอนนี้กำลังภายในยังไม่ฟื้นตัวกลับมา ไม่อาจใช้พลังภายใน
ต่อได้ มังกรไฟก็มีท่าทีเกียจคร้านเฉื่อยชา เนิ่นนานไม่เผล่ออกมาจาก
กระดิ่งกลิ่นวิญญาณเสียที

พอเห็นว่สิ่งนั้นขยับเข้ามาใกล้ เม็ดเหงื่อก็พลันไหลรินลงมาจาก
จอนผมของฉวีชื่นเหยา ในใจสับสนด้ามังกรไฟสามตัวนี้ว่าพึ่งพาไม่ได้

ขณะที่นางกำลังร่อนรนทำอะไรไม่ถูกก็มีเสียงกระปี่ควดดังมาจาก
ข้างหลัง สาดประกายเย็นเยียบวูบหนึ่ง ก่อนจะมีบางสิ่งเร็วแหลมคม
กริบบัดผ่านแขนเสื้อของนางและเสือกแทงเข้าไปปีศาจที่พุ่งมาถึงตรงหน้า

ในเวลาเดียวกันนั้น แล่ขนจามรีของชิงชิวก็สะบัดแหวกอากาศ
เข้ามา พาดเข้าที่ว่างของปีศาจตนนั้นอย่างหนักหน่วง

ได้ยินเสียงปีศาจกรีดร้องโหยหวน จังหวะการพุ่งเข้าหาเป้าหมาย
หยุดชะงัก รีบล่าถอยกลับไปอย่างรวดเร็ว เมื่อลิ้นเขียวจู่โจมสำเร็จก็
ไม่ลังเลอีก เขากะชัปกระปี่เคลื่อนกายผ่านฉวีชื่นเหยา ด้วยคิดว่าปีศาจ
ตนนั้นจะหนีไป จึงไล่ตามอย่างไม่ลดละไปตลอดทาง พริบตาเดียวก็
มาถึงปลายอุโมงค์

รอบข้างตกอยู่ในสภาพเงียบสนิท ไม่รับรู้ถึงกลิ่นอายดำชั่วร้าย จนต้องกลั่นลมหายใจอย่างเมื่อครู่อีก เจ้าสิ่งนั้นไม่ได้อยู่ในอุโมงค์ใต้ดิน แล้วแน่นอน

ภาพตรงหน้าเป็นความมืดมิดมองไม่เห็นสิ่งใด มีเพียงเหนือศีรษะ ที่มีแสงสว่างเลือนราง ลื่นเชียวเข้าใจกระจ่างทันที คาดว่าตำแหน่งที่มี แสงลอดผ่านนั้นคงจะเป็นทางออกที่ฉวิขึ้นเหยาเอ่ยถึงก่อนหน้านี้เป็นแน่

"ชื่อจื่อ..." ฉวิขึ้นเหยาวิ่งตามมาถึงตัวลื่นเชียว เงยหน้ามองไป รอบกายแล้วเอ่ยว่า "เหนือศีรษะพวกเราจะมีแผ่นไม้บางๆ อยู่ ผลักมันขึ้น ก็จะสามารถออกไปได้ แต่ข้ากังวลว่าพวกมันจะเฝ้าอยู่ข้างนอกนั่น พวกเรา ต้องระวังตัวให้ดี"

"ไม่เป็นไร" ลื่นเชียวน้ำเสียงหนักแน่น "เจ้าอยู่ที่นี้ เดียวข้าจะออกไป ดูหน่อย" กล่าวจบเขาก็คลำไปตามแนวผนัง แล้วก็พบว่า เป็นเหมือนกับ ตอนลงมาในอุโมงค์ดังกล่าว ข้างผนังมีบันไดให้คนปีนขึ้นลง บันได ทอดยาวไปถึงปากทางออกอุโมงค์ที่มีแสงสว่างเล็ดลอดเข้ามา

ฉวิขึ้นเหยาจะยอมให้ลื่นเชียวออกไปเสี่ยงอันตรายลำพังได้อย่างไร นางหลบหลังเชิงผนังภายในของตนเอง พบว่าในที่สุดสามารถปลุกกระดิ่ง กลิ่นวิญญาณได้แล้ว จึงปลดปล่อยมังกรไฟสามตัวนั้นไปพันรอบร่างกาย ลื่นเชียว คุ่มครองความปลอดภัยให้เขา

ลื่นเชียวตกตะลึงไปเล็กน้อย หัวใจราวกับมีสายลมโชยอ่อนพัดผ่าน ทุกแห่งที่สัมผัสล้วนอุ่นสบายหาใดเปรียบ แม้ว่าจะไม่ใช่เวลาที่เหมาะสมสักนิดแต่ก็อดหันกลับไปส่งยิ้มให้ฉวิขึ้นเหยาไม่ได้

เมื่อมาถึงปากทางเหนือศีรษะ ลื่นเชียวก็เอามือคลำรอบตำแหน่ง

ที่มีแสงสว่าง แล้วก็พบแผ่นไม้กระดานที่ไม่ได้ปิดแน่นสนิท เนื้อไม้ไม่ได้
หนาหนักอึ้ง ออกแรงไม่มากก็พลิกเปิดออกแล้ว

พวกฉวีชื่นเหยาเฝ้ามองจากข้างล่าง ทันใดนั้นก็เกิดความรู้สึก
แปลกประหลาดบางอย่าง

ฉวีชื่นเหยารู้สึกสงสัยมาตั้งแต่แรก เวลานี้ยังไม่เข้าใจไปกันใหญ่
ว่าตามหลักแล้วจะมีสาวหรือปีศาจตนนั้นก็มิใช่มาร สามารถไปไหน
มาได้ตามแต่ใจต้องการ ไม่จำเป็นต้องใช้อุโมงค์สายนี้มาปิดบัง
ร่องรอย เห็นได้ชัดว่าอุโมงค์นี้จึงให้โหวชุดขึ้นเพื่อจะได้ 'ทำงาน' นี้สำเร็จ
อย่างราบรื่น

แต่ว่าเขาเป็นคนทำอะไรระมัดระวัง ทุกเรื่องล้วนรอบคอบรัดกุม
ไม่เคยเผยแพร่ให้ใครจับได้ ในเมื่อตั้งใจขุดอุโมงค์แล้ว เหตุใดไม่วางแผ่น
ไม้กระดานหนักอึ้งปิดปากทางทั้งสองแห่ง หรือใช้ก้อนหินกับแผ่นเหล็กเล่า
เหตุใดจึงเลือกใช้แผ่นไม้กระดานน้ำหนักเบาและบางเฉียบเช่นนี้ ทำให้
ผลักออกอย่างง่ายดาย ไม่กลัวว่าวันใดจะมีคนมาพบอุโมงค์เข้าจนสิ่งที่
ทำมาจะต้องสูญเปล่าในช่วงสุดท้ายหรือ

ฉวีชื่นเหยาคิดทบทวนอยู่ชั่วครู่ก็คาดเดาได้อย่างเลื่อนราว

หรือคนที่เข้าออกอุโมงค์บ่อยครั้งไม่ใช่จินเจิงคนเดียว แล้วคนผู้นั้น
มีวิทยายุทธ์ไม่เท่าจินเจิง แม้ว่าจะไปมาบ่อยครั้งกลับมีกำลังวังชาไม่เพียงพอ
ผลักแผ่นประตูหนักอึ้งไม่ไหว จินเจิงจึงทำได้แค่วางแผ่นไม้กระดานบางๆ
คนผู้นั้นจะได้เข้าออกสะดวก

นี่หมายความว่า...จินเจิงยังมีผู้สมรู้ร่วมคิดอีกคน?

แต่ว่า...ฉวีชื่นเหยาขมวดคิ้ว คนผู้นี้จะเป็นใครกันนะ

ขณะกำลังใช้ความคิดอยู่นั้น เห็นอสีระกะก็มีเสียงลั่นเสียวดังขึ้น "อาเหยา" น้ำเสียงนั้นเรียบนิ่ง เห็นได้ชัดว่าภายนอกไม่มีสิ่งใดผิดปกติ

ฉวีชื่นเหยารีบเอ่ยตอบรับแล้วออกจากอุโมงค์มากับพวกชิงชวีจื่อ

ชิงชวีจื่อกับอาหานกวาดสายตามองโดยรอบก็เห็นว่าสถานที่ตรงหน้าคือศาลเจ้าเล็กๆ อยู่ในสภาพทรุดโทรม หาได้ยากที่ในห้องโถงยังมีเทียนถูกจุดไว้เล่มหนึ่ง บรรยากาศโดยรอบปกคลุมด้วยแสงสลัวเลือนราง ตามคานไม้แกะสลักมีใบแมงมุมเกาะหนา พระพุทธรูปซึ่งเคยเป็นที่เคารพบูชาในศาลเจ้าเป็นรอยต่างและสีซีดจางมานานแล้ว อีกทั้งยังบิดเบี้ยวไปทางหนึ่ง แทนวางเทียนและกระถางธูปยิ่งกระจัดกระจายและทะ

โตะและเก้าอี้ส่วนใหญ่หักพังไปหมดแล้ว ไม่เหลือชิ้นใดให้นั่งหรือนอนได้เลย มีเพียงโตะตัวยาวตัวหนึ่งใต้พระพุทธรูป ซึ่งปูด้วยผ้าผืนใหญ่สีเหลืองอมส้มและบนผ้าผืนนั้นมีรอยเลือดเต็มไปหมด

ฉวีชื่นเหยาเรียกมังกรไฟกลับมา สายตามองผ้าผืนใหญ่ที่เประอะเปื้อนรอยเลือดสีเข้มเป็นดวงดวง ในใจพลันเกิดความรู้สึกแปลกประหลาด น่าอัศจรรย์ที่สุด ก่อนหน้านี้นางเหลือบมองรูปลักษณะของปีศาจร้ายตนนั้นแล้วก็ตกตะลึงพริ้งเพริด รีบถอยกลับเข้าไปในอุโมงค์ ยังไม่ทันมองสำรวจศาลเจ้าแห่งนี้อย่างละเอียด ตอนนั้นมองเห็นสภาพของโตะยาวก็คิดไปว่าหรือสตรีเหล่านั้นจะโดนควักเชือนอวัยวะที่นี้

ชิงชวีจื่อที่ตามมาก็สังเกตเห็นโตะยาวตัวนี้แล้ว เขากวาดแกว่งแส้ในมือแล้วเดินเข้าไปใกล้ ก่อนจะเดินอ้อมรอบโตะอย่างช้าๆ และเหมือนจะพบอะไรชิ้นมาเกาะทันหัน ผีเท่าพลันชะงักงัน ก่อนจะนั่งยองๆ ลงก้มมอง

ข้างใต้

สิ่งที่เขาเห็นคือรอยเท้าเล็กใหญ่ไม่เท่ากันกระจายอยู่บนพื้นที่มี
ฝุ่นหนาเตอะ มีทั้งรอยรองเท้าหุ้มข้อ มีทั้งรอยรองเท้าบู้ทลายของสตรี
สับสนปนกันไปหมด ไม่อาจแยกแยะได้ว่าเป็นของใคร

แต่ว่าในกลุ่มรอยเท้าเหล่านี้มีอยู่รอยหนึ่งสะดุดสายตาเป็นพิเศษ
นอกจากจะมีขนาดใหญ่เท่าพัดกลม ยังมีนิ้วเท้าอยู่สี่นิ้วเท่านั้น ปลายนิ้วเท้า
เรียวแหลมคมกริบดุจใบมีด

ซึ่งชีวิตมองเห็นรอยเท้าคล้ายคนก็ไม่ใช่ว่าสัตว์เดรัจฉานก็ไม่เชิง
ชัดเจนแล้วก็ตกใจจนหน้าเปลี่ยนสี เขาเงยหน้ามองขี้นหยา "แน่แล้ว
หรือว่าที่เจ้าเห็นเมื่อครู่ก็คือปีศาจรากษส!"

เพิ่งจะสิ้นเสียงของเขา บนคานไม้จู่ๆ ก็มีเสียงกรีดร้องแหลมสูง
ดังขึ้น แล้วเงาดำขนาดใหญ่ก็กระโจนลงมาทันที

12

ไม่รู้ว่าเจ้าปีศาจซ่อนตัวอยู่บนคานไ้มานานเท่าใด เวลาเมื่อมันปรากฏตัวออกมาก็ทำให้ทั่วบริเวณนั้นแทบจะตกอยู่ในความมืดมิดไปทันที

พวกฉวีขึ้นเหยาตกใจจนหน้าถอดสี มองเห็นปีศาจตนนั้นมีผิวกายสีดําปลอดเป็นมันวาว ความสูงประมาณแปดจี้บอกว่า รูปร่างคล้ายลิง แต่ก็เหมือนไม่ใช่ลิง ปากเรียวแหลมมีกระพุ้งแก้ม หน้าตาอัปลักษณ์ พิสดาร ดวงตาสองข้างเปล่งประกายวาววับสีเขียว หลังลำตัวมีหางยาวลื่นเป็นมันมันวาวปลายหางงอ

ปีศาจตนนั้นกระโจนลงมาจากคานด้านบน มันไม่ยื่นกรงเล็บจู่โจมชิงชีวีจื่อ แต่ปากแหลมๆ อ้ากว้างเตรียมพร้อม หมายถึงจะจับศีรษะชิงชีวีจื่อให้ขาดในคราวเดียว

ชิงชีวีจื่อได้สติจากความตื่นตระหนกสุดขีดอย่างฉับพลัน เขารีบถอย

สามก้าวติดกันและคว้าเชือกผิวเกลี้ยงเส้นหนึ่งจากข้างเเวออกมาพลง
เอ่ยเสียงดังขึ้น "ไป!"

เชือกซึ่งเดิมที่ไม่มีส่วนใดสะดุดสายตา เมื่ออยู่ในมือชิงชวีจื่อ
ก็ราวกับมีชีวิตขึ้นมา มันส่งเสียงหวีดหวิวพุ่งไปข้างหน้า พันรอบคอปีศาจ
ตนนั้นเร็วรี่ดั่งอสรพิษเลื้อย

เจ้าปีศาจโดนเชือกรัดคออย่างไม่ทันตั้งตัว ก่อนจะโดนกระชาก
ลงมากลางอากาศ ร่วงกระแทกพื้นเต็มแรง

ฉวีชื่นเหยากับอาหามารู้สึกดีใจเป็นอย่างยิ่ง รีบวิ่งมาสมทบข้างกาย
ชิงชวีจื่อ วางส่วยยอดค่ายกลสามชั้นและต่างคนต่างปลุกของวิเศษในมือ
ขึ้นมา แทบอยากจะนำวิชาความรู้ที่ร่ำเรียนมาทั้งชีวิตใช้กับปีศาจตนนี้
ให้หมดเพื่อทำให้มันยอมศิโรราบ

ไหนเลยจะคาดคิดว่าเจ้าปีศาจเพียงแค่นี้โดนเชือกลากไปสองสามก้าว
มันก็รีบค้อมเเวลงและใช้กรงเล็บยักษ์สี่นิ้วสองข้างจิกลึกลงในพื้นดิน
หยักย่นจนร่างกายหยุดนิ่ง ตามด้วยแผดเสียงคำรามแหบต่ำออกมา
ก่อนจะกระชากเชือกที่รัดคออย่างแรง

ชิงชวีจื่อสูญเสียพลังไปกะทันหัน เขาเซถลาไปข้างหน้าจนเกือบจะ
ล้มลง โชคดีที่กำลังภายในลึกล้ำ ร่างกายโง่งนเล็กน้อยก็กลับมายืน
อย่างมั่นคงได้อีกครั้ง

นี่เห็นได้ชัดว่าของวิเศษและค่ายกลของพวกเขาทั้งสามคน
ไม่สามารถทำอะไรเจ้าปีศาจได้เลย

ยามนี้ฉวีชื่นเหยาารู้สึกกระวนกระวายใจอย่างยิ่ง นี่เป็นครั้งแรก
ที่นางรู้สึกไร้พลังยามรับมือกับปีศาจ และทั้งที่ตอนนี้พวกนางจัด

ความสามารถออกมาจัดการโดยไม่เกรงใจตั้งมากมายแล้ว แต่กลับทำร้ายปีศาจตนนี้ไม่ได้แม้แต่ปลายเส้นขน มันมีพลังแข็งแกร่งชัดเจน ถ้าหากมันแต่ชักช้าไม่รีบเผด็จศึก ทุกคนในที่นี้จะทยอยกันหมดเรี่ยวแรง และต้องตายด้วยเงื้อมมือของปีศาจกันหมด

ขณะที่ความคิดกำลังสับสนวุ่นวายนี้ นางก็ได้ยินเสียงที่กดลงต่ำของชิงชวีจื่อจากข้างหลัง

"อาหาน อาจารย์จะคุมครองเจ้าให้หนีออกไป เจ้าจงรีบไปที่วัดต้าอินหาเจ้าลาเหม่าหัวโล้นหยวนเจี๋ย บอกเขาว่าปีศาจรากษสปรากฏตัวขึ้นแล้ว ให้เขารีบรวบรวมกำลังคนมาที่นี่ มาร่วมกันปราบปีศาจกับพวกเรา"

ทว่าอาหานจะตัดใจทอดทิ้งอาจารย์กับศิษย์น้องในสถานการณ์คับขันเช่นนี้ได้อย่างไร ตอนแรกเขานิ่งอึ้งไปจากนั้นก็ส่ายหน้าปฏิเสธแล้วเอ่ยว่า "อาจารย์ ให้ข้ากับศิษย์น้องรับมือปีศาจอยู่ที่นี้แล้วท่านไปส่งข่าวให้เจ้าอาวาสหยวนเจี๋ยแทนเถอะ"

ครั้งนี้ไม่ต้องให้ชิงชวีจื่อเปิดปากด่าทออาหาน แม้กระทั่งฉวีซิ่นเหยา ก็โมโหแทบตายกับความดื้อดึงไม่เข้าท่าของศิษย์พี่ นางเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงกดลงต่ำและร้อนรนยิ่ง

"ศิษย์พี่ ตอนนี้ไม่ใช่เวลาทำตัวเป็นวีรบุรุษนะ แม้ท่านจะเคลื่อนไหวเก่งๆ เงินๆ แต่ถ้าหากวิ่งออกไปตั้งแต่ที่แรก ปานนี้ก็คงวิ่งไปได้ไกลแล้ว รีบไปจัดการตามที่อาจารย์สั่งเถอะ หากคนมาช่วยเร็วๆ พวกเราจะได้มีทางรอดสักทาง"

แม้กระทั่งศิษย์น้องยังไม่โหดอดตาย อาหานจึงจำต้องยอมตกลง

ทำตาม เขาร้อง "อ้อ" คำหนึ่ง ก่อนจะนึกอะไรขึ้นมาได้และเอ่ยถามด้วยความลังเล "อาจารย์ ปีศาจรากษสรับมืออยากเย็น เจ้าอาวาสหยวนเจี๋ยกับท่านที่ผ่านมาไม่เคยปรองดอง เขาจะยอมมาช่วยหรือ"

"ให้เจ้าไปก็ไปสิ โยจึงมัวพาลมากอยู่อีก!" ซิงชวีจื้อพยายามจะรับโทสะ แต่ยังอดตะคอกใส่อีกฝ่ายด้วยสีหน้าบึ้งตึงไม่ได้

ในที่สุดอาหานก็ยอมหุบปากแต่โดยดี

ระหว่างที่อาจารย์และศิษย์รวมสามคนหาหรือเรื่องการไปส่งชาวบอกลหยวนเจี๋ย ปีศาจที่โดนเชือกมัดอยู่กลางห้องโถงทางนั้นก็เบนความสนใจไปที่ลิ้นเขียว ดวงตาสีเขียวราวกับดั่งมรกตจับจ้องลิ้นเขียวเนิ่นนานแต่รีรอไม่ยอมลงมือ เหมือนยังจำได้ว่าตอนอยู่ในอุโมงค์เคยเสียเปรียบกระบี่เล่มนี้มาก่อน จึงเกิดความหวั่นเกรงขึ้นมาอย่างช่วยไม่ได้

ลิ้นเขียวมองตอบปีศาจตนนั้นอย่างเย็นชา กระบี่ชื่อเขียวในมือส่งเสียงครวญครางไม่หยุด เขารู้ว่าปีศาจตนนี้รับมืออยากเย็น แม้กระทั่งซิงชวีจื้อยังทำอะไรไม่ได้ จึงไม่คิดทำอะไรหุ่นหันพลันแล่น

หลังจากประจันหน้าคุ่มเชิงกันอยู่นาน สุดท้ายเจ้าปีศาจก็อดรนทนไม่ไหว ส่งเสียงร้องแปลกประหลาดออกไปนอกห้องโถง คล้ายว่ากำลังเรียกใครสักคน จากนั้นก็มีเงาร่างเพรียวบางพลิวกายไหวววบเข้ามา ก่อนจะคุกเข่าแทบเท้าของปีศาจเพื่อรอฟังคำสั่งอยู่เงียบๆ

ฉวีซิ่นเหยาหันกลับไปเพ่งมองให้ชัดเจน เป็นผีสาวตนนั้นจริงๆ นางนิ่งิ่งไปเล็กน้อย ไม่คาดคิดว่าผีสาวจะมีท่าทีอ่อนน้อมเชื่อฟังเจ้าปีศาจถึงเพียงนี้

ฉวีซิ่นเหยาเห็นว่าปีศาจส่งสัญญาณบางอย่างพร้อมชี้มาทาง

พวกนางด้วยสีหน้าชวนพรั่นพรึง ผีสาวตนนั้นก็ก้มศีรษะรับคำสั่งแล้ว
ลุกขึ้นมา แวดตาพลันทอดประกายอำมหิต ก่อนจะกระโจนเข้าไปพวกนาง

ฉวีชื่นเหยาช่วยอาจารย์รับมือผีสาวไปพลางฉวยโอกาสคุ้มครอง
อาหารไปด้วย กว่าจะช่วยเขาหนีออกนอกศาลเจ้าเพื่อให้อีกฝ่ายรีบไป
ส่งข่าวบอกเจ้าอาวาสหยวนเจี๋ยได้ไม่ใช่เรื่องง่ายเลยจริงๆ

เมื่อมีผีสาวคอยพิวพันกับพวกชิงชิวจื่อ เจ้าปีศาจก็ไม่ต้องห่วงหน้า
พะวงหลังอีก ร่างกายใหญ่โตสีดำคล้ำเคลื่อนที่อย่างเชื่องช้า มองตรงไป
ที่ลินเชียว ครั่งนี้มันไม่ลังเลอีกต่อไป ดวงตาเปล่งแสงเรืองรองสีเขียว
ขยับบุบเข้าใกล้ลินเชียวรวดเร็วเหมือนวิญญูณดวงหนึ่ง

ลินเชียวเตรียมตัวพร้อมอยู่นานแล้ว พอเห็นกรงเล็บคมกริบของ
ปีศาจพุ่งมาที่หน้าอกก็เบี่ยงกายหลบหลีกอย่างว่องไว ยกกระบี่สกัดไว้ได้
ตัวกระบี่ที่เดิมที่แผ่รังสีเยือกเย็นกลับเปล่งประกายเจิดจ้า ทำให้ทั่วทั้ง
บริเวณสว่างไสวทันตา

เมื่อกรงเล็บปีศาจตนนั้นสัมผัสกระบี่ชื่อเขียวก็เหมือนถูกของร้อนลวก
ส่งเสียงร้องแหบด้าแปลกประหลาดดังลั่นแต่กลับไม่ถอยหนีไม่หลบเลี่ยง
เร่งเปลี่ยนทิศทางและยื่นกรงเล็บไปคว้าลำคอลินเชียวแทนโดยพลัน

แม้ว่าฉวีชื่นเหยาจะยุ่งกับการรับมือผีสาว แต่กลับสังเกต
ความเคลื่อนไหวของลินเชียวอยู่ตลอดเวลา พอเห็นสถานการณ์เช่นนี้
ก็ตกใจจนหลุดอุทานออกมา หากปล่อยยให้เขาเจอกรงเล็บปีศาจนี้เข้าไป
ลินเชียวยังจะมีชีวิตรอดไปได้อีกหรือ

นางรีบสกัดผีสาวตนนั้น แย่งเชือกในมือของอาจารย์มาและโจมตี
ปีศาจรากษสด้วยความโกรธแค้น

กระบี่ของลินีเขยวกลับเร็วกว่าที่จวีซิ่นเหยาคิดไว้ เห็นได้ชัดว่า ก่อนหน้านั้นกระบี่ยังพาดขวางหน้าอก พรึบตาเดียวก็กำด้ามกระบี่แทงสวน ขึ้นไปข้างบนผ่านช่องว่างระหว่างเขากับปีศาจแล้วตัดจับ กรงเล็บปีศาจ ตนนั้นรับกระบี่เข้าไปเต็มๆ นิ้วเกือบจะโดนผ่าเป็นสองซีกอย่างหวุดหวิด

เจ้าปีศาจเก็บกรงเล็บกลับมา ไม่คิดจะต่อสู้พัวพันอีก มันส่งเสียง หว้เราะเย็นชวนขนลุก กระโดดกลับขึ้นไปอยู่บนคานและเปล่งเสียงร้อง อืออาฟังไม่ได้ศัพท์ เสียงครางต่ำเยือกเย็นแฝงความแค้นเคือง ทะลุผ่าน กำแพงแล้วลอยออกไปทางประตูศาลเจ้า ฟังดูช่างโศกเศร้าอาดูร เพียงไม่นานก็ลอยออกไปไกล หลังจากส่งเสียงร้องเสร็จก็กระโดดลงมา ข้างล่างอีกครั้ง วิ่งออกไปนอกประตูที่มีดสนิทตั้งน้ำหมึก

พอชิงชวีจื่อได้ยินเสียงเหล่านี้กับหู ใบหน้าก็พลันเปลี่ยนเป็นสีแดงซี้แก้มอดขึ้นมาจะทันหัน เขาหลุดอุทานบอกลินีเกี่ยวกับจวีซิ่นเหยา ว่า "ແ່แล้ว! เจ้าปีศาจรากษสจะต้องเรียกร้อยญาติตระกูลเวรชาติมาแน่ ถ้าหากเป็นเช่นนั้นจริง อีกประเดี๋ยวที่นี่ก็จะโดนร้อยญาติโอบล้อมจน หาทางออกไปไม่ได้ พวกเราต้องรีบไปจากที่นี่โดยด่วนแล้ว"

พอคิดได้เช่นนี้ความเกรี้ยวกราดในใจชิงชวีจื่อยิ่งเพิ่มเป็นทวีคูณ เขาแย่งเชือกจากมือจวีซิ่นเหยากลับมา ท่องคาถาไปพลางใช้เชือกพัน รอบลำคอผีสาวเอาไว้และผูกเป็นปมอย่างแน่นหนา

ในที่สุดครั้งนี้ผีสาวก็ไม่อาจกลายร่างเป็นเงาดำหนีไปที่ใดได้อีก ดวงตาดวงมแต่ไร้ประกายแห่งชีวิตจ้องหน้าชิงชวีจื่อเหม็ง รูจุมูกเดียวหุบ เตี้ยवान ใบหน้าซีดจืดกระดูกดาษเงิน แต่ยังคงดิ้นรนอย่างเอาเป็นเอาตาย จวีซิ่นเหยายืนอยู่ด้านข้างเพ่งพินิจใบหน้าผีสาวอย่างละเอียด จู่ๆ

ก็นึกถึงชีวิตหนึ่งที่เคยงดงามสดใสในหอดตงไหลวันนั้น หัวใจพลัน
หม่นหมองลง นางแอบถอนหายใจเสียบๆ

นี่เป็นดวงตาของเหยาเหนียง...

ผีสาวโดนรัดคอจนอวัยวะทั้งห้าเกือบจะปลิ้นออกมา ตอนนี้ดวงตา
กล่นออกจากเบ้าแล้ว มองดูน่าสยดสยองยิ่งนัก

ชิงชวีจี้กลับไม่ยอมผ่อนแรง ปากพึมพำท่องคาถาเร็วรี่ เชือก
แผ่วรัศมีเรืองรองออกมาตลอดเวลา

ผลุบ!

ในที่สุดลูกตาของผีสาวข้างหนึ่งก็หลุดจากเบ้าแล้วกลิ้งหลุนๆ
ไปบนพื้นดิน เนื่องจากยังมีของเหลวเหนียวหนืดติดมาและเปียกชุ่มอยู่
จึงกลิ้งไปได้ไม่รวดเร็วนัก ผ่านไปสักพักก็กลิ้งไปหยุดอยู่ตรงทางออก
อุโมงค์ที่พวกเขาออกมาก่อนหน้านี้

บังเอิญว่าในยามนี้เองก็มีคนผลึกแผ่นไม้กระดานบางๆ ออกจาก
อุโมงค์มาพอดี ลูกตาข้างนั้นจึงไปหยุดแทบเท้าคนผู้นั้น เขาชะงักค้างไป
ทันใด มีเพียงลมหายใจที่หอบถี่รุนแรงขึ้น จากนั้นค่อยๆ นั่งลงเก็บลูกตา
ข้างนั้นขึ้นมา ประคองเอาไว้บนฝ่ามือดูสมบัติล้ำค่าก็ไม่ปาน ก่อนจะ
ส่งเสียงท่มต่ำคร่ำครวญอย่างสิ้นหวังดังไม่ขาดสาย "ไม่ ไม่นะ ไม่ๆ..."

ฉวี่ซันเหยาได้ยินเสียงจึงหันหน้าไปก็พบว่าคนผู้นั้นคือฉินเจิง ไม่รู้
ว่าเขาออกมาจากอุโมงค์ตั้งแต่เมื่อใด ผมเผ้ายุ่งเหยิง สภาพทุลักทุเล
ชุดแพรสีฟ้านวลมีรอยเลือดอาบย้อม กระบี่ยาวในมือยังมีเลือดสีแดงสด
หยดลงพื้น ใบหน้าหล่อเหลาสว่างงามมีกลิ่นอายอำมหิตแผ่ซ่าน ท่าทาง
เหมือนผีร้ายที่ผุดขึ้นมาจากนรก

เขาประคองลูกตาข้างนั้น เหย่น้ำกวาดสายตามองไปทั่วอย่าง ร้อนรน ทันทีที่เห็นผีสาวที่โดนชิงขวัญรัดคออย่างแน่นหนา ก็รู้สึกตกใจ และปวดร้าว ตวัดกระปี่เสื้อกแทงมาที่ชิงขวัญจี้รากับคนเสียดสีพร้อม ส่งเสียงคำรามลั่น "หุ้ยจุ!"

เมื่อลื่นเชียวเห็นใบหน้าของจินเจิงชัดเจน ในสมองพลันว่างเปล่า กระปี่ในมือหูดหวิดจะร่วงลงพื้น จินเจิงผางล่อมมาจนถึงที่นี่ได้เช่นนี้ แล้ว...พวกนางหรงล่ะ

แม้จะกังวลว่าพวกนางหรงอาจเผชิญกับเรื่องไม่คาดคิด แต่ขณะนี้ ลื่นเชียวไม่มีเวลาคิดถึงเรื่องนั้น เพราะกระปี่ของจินเจิงพุ่งปราดเข้ามา รุนแรงดังสายฟ้าฟาด เสื้อกแทงเข้าหาชิงขวัญจี้ที่ไม่ทันระวังตัว มองไป ก็คล้ายว่า จะต้องแทงทะลุอกชิงขวัญจี้เป็นแน่

สีหน้าลื่นเชียวแสดงความตื่นตระหนกชัดเจน ทำหนึ่งเหยียบเสาด้านข้างและทะยานตัวออกไป ยื่นกระปี่สกัดการโจมตีของจินเจิงได้ทันกาล กระปี่สองเล่มปะทะกันกลางอากาศ ส่งเสียงสะท้อนแหลมสูง ดังกังวาน

ฉวีสินเหยาถึงได้สติกลับคืนมา ยามนี้นางรู้แก้ไขดีว่าจินเจิงไม่มีทางปล่อยอาจารย์กับนางไปแน่ จึงรีบกระซอกตัวชิงขวัญจี้ที่กำลังต่อกรกับ ผีสาวให้ถอยหลบไปด้านหลัง ด้วยเชือกในมือชิงขวัญจี้ยังไม่คลายลงจาก ผีสาวจะนั้นจึงกระซอกผีสาวจนล้มลงบนพื้นไปด้วย

ฉวีสินเหยารำร้องในใจว่าแย่แล้ว ถ้าหากจินเจิงเห็นเข้า เกรงว่าจะยิ่งบาดเจ็บหนักไปอีก แต่ตอนนี้ไม่มีเวลามาคิดมากถึงเพียงนั้น มุ่งมั่นอยู่กับการพาชิงขวัญจี้ถอยไปข้างหลังและเข้าไปอยู่ในอุโมงค์เพื่อหลบ

การโจมตีของฉินเจิงโดยเร็วที่สุด

นางกับอาจารย์ไม่กลัวปีศาจ แต่กลัวว่าจะต้านทานการโจมตีจากกระบี่ของยอดฝีมือแห่งยุคเช่นฉินเจิงไม่ได้

ฉินเจิงยามนี้หากคนนอกมองมาก็เห็นภาพที่ฉวิจินเหยาอยู่ด้านหลัง ชิงชวีจื่อโดนหนีบอยู่ตรงกลาง ด้านหน้าเป็นเชือกเส้นยาวที่ลากผีสาวผมยาวสยายหลุดลุ่ยมาด้วย สองคนหนึ่งผิรววมกันเป็นกลุ่มที่แปลกพิลึกพิลั่น ขยับตัวไปทางอุโมงค์อย่างแน่วแน่ด้วยความเร็วไม่มากนัก

"หุ่ยจุ!" ฉินเจิงโกรธจัดจนดวงตาแดงก่ำดั่งคาคู ไหนเลยจะมีสง่าราศีของท่านโหวหน้าหยกเช่นในวันวานหลงเหลือลักษณะเสี้ยว "พวกเจ้าปล่อยนางเดี๋ยวนี้!"

ภายใต้ความโกรธเกรี้ยวสุดขีด พลังของเขารุนแรงขึ้นอย่างก้าวกระโดด เขาส่งเสียงคำรามดุดันคำหนึ่ง ทุกเพลงกระบี่ล้วนแทงไปยังจุดตายของฉินเจียว ปรารถนาจะสลัดฉินเจียวให้พ้นไปโดยเร็ว จะได้ไปช่วย 'ภรรยา' ของเขา

ฉินเจียวจะยอมปล่อยให้เขาไปทำร้ายฉวิจินเหยาได้อย่างไร จึงตามพัวพันดุจเงาตามตัวไม่เลิกรา ไม่ยอมอ่อนข้อให้อีกฝ่ายแม้แต่น้อย ท่ามกลางเงากระบี่ลอยวนเวียน ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงดัง 'ฉึก' มีบางสิ่งคมกริบพุ่งตรงออกไปดังลูกธนู ปักตรึงอยู่กับคานกลางห้องโถง

สุดท้ายกระบี่คู่กายของฉินเจิงก็ไม่อาจต้านทานกระบี่ชื่อเชียวในมือฉินเจียว ปลายกระบี่ถูกฟันหักสะบั้น

แม้ว่าจะเป็นเช่นนี้แล้ว ฉินเจิงกลับรักษาความสุขุมเยือกเย็นไว้ได้

เขาโยนกระบี่หักทิ้งไปเสียเลย มือเปล่ากำหมัดแน่นเข้าต่อสู้ประชิดตัวกับ
 ลิ่นเซียวทันที อาศัยไฟโทสะร้ายกาจที่อัดแน่นเต็มท้องอยู่ตอนนี้ จึงสู้กับ
 ลิ่นเซียวได้อย่างสูสียิ่ง

ตอนนี้ฉวีชื่นเหยาลากชิงชิวจื่อหนีไปได้ไกลครึ่งทางแล้ว ระหว่างที่
 ขยับเข้าไปใกล้ปากทางออกอุโมงค์ไปทุกขณะ สายตาของนางทั้งจับจ้อง
 ฉินเจิง อีกทั้งยังต้องระวังปีศาจตนนั้นที่อาจจะย้อนกลับมา จิตใจกำลัง
 ตึงเครียดถึงขีดสุด ด้วยเหตุนี้จึงไม่ทันสังเกตว่าด้านหลังมีคนกำลังโผล่
 ออกมาจากอุโมงค์

"โอ๊ย!"

จู่ๆ ก็มีเสียงร้องโอดโอยดังขึ้นจากพื้นดิน ฉวีชื่นเหยาตกใจจนตัว
 สั่นสะท้าน ยังนึกว่ามีผีร้ายที่โผล่มาจากอุโมงค์ใต้ดิน รีบตั้งท่าจะ
 ท่องคาถาและหันกลับไปอย่างดุตัน กลับเห็นฉางหรงนอนหมอบครึ่งตัว
 อยู่ตรงปากทางออก สีหน้ามีความเจ็บปวดชายขัด ปากก็พูดลมหายใจ
 แล้วเป่ามือที่โดนฉวีชื่นเหยาเหยียบเต็มแรงเมื่อครู่

ใบหน้าของเขaperะเปื้อนคราบเลือดเป็นต่างดวง อีกทั้งยังขาวซีด
 กว่าปกติเล็กน้อย แต่แววตากลับสดใส จิตใจอยู่ในสภาพสมบูรณ์ดี
 ไม่เหมือนคนที่กำลังบาดเจ็บสาหัส

"ขออภัยด้วย..." ฉวีชื่นเหยาสงสัยไม่ด้วยความรู้สึกผิด "ข้าไม่รู้อะไร
 ว่าท่านอยู่ข้างหลังก็เลยไม่ทันระวัง ไม่ได้บาดเจ็บถึงกระดูกไขหรือไม"

ฉางหรงเงยหน้าขึ้นก็เห็นฉวีชื่นเหยา ตอนแรกยังตกตะลึงไปชั่วครู่
 ก่อนจะตามมาด้วยสีหน้าที่แสดงความรู้สึกดีใจจนยากจะระงับ

ดูแล้วแม่นางนักพรตน้อยปลอดภัยดี ไม่ได้โดนผีสาวจับตัวไป

ชื่อจื่อคงสบายใจได้เสียทีกรรมัง

นางหวังดีอกดีใจถึงเพียงนี้ ไหนเลยจะสนใจความเจ็บปวดที่มีอยู่อีก
ทว่าต่อมาไม่นานนัก เขาก็ขี้มึนไม่ออกแล้ว เพราะทันทีที่เขาหันหน้าไป
ก็เห็นชิงชวีจื่อกำลังใช้เชือกมัดคอผีสาวตนหนึ่งอย่างแน่นหนา และบังเอิญ
ว่านางก็คือผีสาวที่เขาเคยเจอในคืนที่ลอบเข้าจวนสกุลฉวี เวลานี้อวัยวะ
ทั้งห้าบนใบหน้าของนางบิดเบี้ยวผิดรูป เบ้าตาซ้ายลูกตาหายไปทีใดไม่รู้
ส่วนเบ้าตาอีกข้างลูกตาถลนออกมาแล้ว เห็นชัดเจนว่ากำลังจะหลุดร่วง
ลงพื้น จมูกบิดเบี้ยวไปด้านหนึ่ง ลักษณะคล้ายโดนใครต่อยมากระนั้น
ริมฝีปากแดงก่ำอ้ากว้างข้างในดำมืดไร้กันบัง ตำแหน่งซึ่งควรจะเป็นลิ้น
กลับว่างเปล่า

ฉวีซิ่นเหยาเฝ้ามองอยู่ด้านหลังชิงชวีจื่อด้วยสายตาเย็นชา มิน่าเล่า
ผีสาวตนนี้ไม่ส่งเสียงสักคำตั้งแต่ปรากฏตัว สภาพเหมือนกับคนใบ้
อย่างไรรายนั้น ดูท่ามีแค่ลำคอคงยังไม่พอ ยังต้องเสริมลิ้นเข้าไปด้วย
ถึงจะได้ ยิ่งไปกว่านั้นคิดว่าตัวเล็กสำหรับลิ้นที่เตรียมไว้ก็คงเป็นของ
เผิงชู่เยวี่ที่มีน้ำเสียงไพเราะยิ่งเสียแล้ว

พอคิดมาถึงตรงนี้ ฉวีซิ่นเหยาก็อดร้อนใจขึ้นมาไม่ได้ ตอนนี้ผีสาว
กับปีศาจจิ้งจอกปรากฏตัวแล้ว เบื้องหลังของฉินเจิงก็ถูกเปิดโปงหมดสิ้น
แต่เผิงชู่เยวี่กลับยังหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย ไม่รู้ว่าถูกขังอยู่ที่ใด
หรือว่าจะเคราะห์ร้ายโดนลงมืออย่างโหดเหี้ยมไปแล้ว ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม
ต่อให้เหลือเพียงความหวังสุดท้าย นางก็ต้องทุ่มเทสุดกำลังตามหาอีกฝ่าย
ให้พบ แต่ว่าถ้าหากสถานการณ์เป็นเช่นอย่างหลัง ไม่รู้ว่าผีเผิงกับ
เผิงชู่เยวี่จะรับไหวหรือไม่ พวกเขาสามคนอยู่เคียงข้างพึ่งพากันและกัน

มาตลอดหลายปี แล้วพี่เฝงกับเฝงฮุนยังรักใคร่เอ็นดูเฝงฮุนวัยปานนั้น ถ้าหากเกิดเรื่องไม่คาดคิดกับอีกฝ่าย ทั้งสองคนคงต้องเจ็บปวดแทบขาดใจเป็นแน่

พอฉวีชื่นเหยาคิดเช่นนี้แล้ว แม้จะรู้ว่าเฝงฮุนวัยเป็นคนหาเรื่องใส่ตัวเอง แต่ก็อดเศร้าสลดใจไม่ได้อยู่ดี

ยามนี้ฉางหรงกระโดดออกมาจากอุโมงค์ใต้ดินแล้ว ในใจของเขายังรู้สึกหวาดกลัวผีสาวตนนั้นอยู่ ต่อให้รู้ว่าอีกฝ่ายไม่รอดแน่แล้วก็ยังรักษาระยะห่างด้วยความหวาดหวั่น เขาเดินอ้อมชิงชวีจื่อไปอย่างระมัดระวัง

เมื่อเขาหมุนไปอีกทางแล้วเฝงหันมองด้านบนก็เห็นว่าในโถงมีเงาร่างสองสายต่อสู้อยู่ เฝงหนึ่งสวมชุดสีฟ้าฉวาล เฝงหนึ่งชุดสีน้ำเงินอมม่วง พวกเขาก็คือฉินเจิงกับฉินเชียนนั่นเอง

ในใจฉางหรงมีความโมโหเดือดดาลพวยพุ่งขึ้นมา เมื่อครู่นี้ในจวนจิ้งไห่หวอ จู่ๆ ฉินเจิงก็แสดงอาการต่อต้านขึ้น เขาสังหารองครักษ์วังหลันฮองสองคนในคราวเดียวแล้วบุกฝ่าวงล้อมมาถึงปากทางเข้าอุโมงค์ ในจวนร้าง จูโจมทำร้ายพี่น้องหลายคนที่ไม่ใช่ปากทางจนล่าถอย รวมถึงทำเขาเกือบบาดเจ็บ

แม้ว่าตอนที่สองฝ่ายปะทะกัน บนร่างฉินเจิงจะมีบาดแผลเลือดไหลทะลักอยู่แล้วก็ตาม แต่พวกเว่ยปอก็ยังบาดเจ็บค่อนข้างสาหัส ตอนนี้ยังต้องนั่งสมาธิปรับลมหายใจอยู่ในจวนร้าง พี่น้ององครักษ์หลายคนที่ต้องจากไปอย่างไม่เป็นธรรมทำให้เขารู้สึกเจ็บปวดใจโดยแท้ ใครจะคาดคิดว่าท่านโหวตผู้มีเกียรติสูงส่งคนหนึ่งจะลงมืออย่างโหดร้ายทารุณ

ไม่มีการยั้งมือเลยแม้แต่บ่อยเช่นนี้ เรียกได้ว่าเขาไม่เคยพบเคยเห็นมาก่อนเลยจริงๆ

ตอนนี้แม้แต่ชื่อจื่อเซาก็จะไม่ปล่อยไปด้วยรี!

ชั่วพริบตาที่นางทรงที่ความแค้นเก่าใหม่พากันถาโถมเข้ามาแผดเสียงคำรามพร้อมไอสังหารแผ่ซ่าน กวัดแกว่งกระบี่มุ่งแทงฉินเจิ้งทันใด

ส่วนอวัยวะของผีสาวในที่สุดก็เริ่มหลุดร่วงทีละส่วนด้วยความพยายามของชิงชวีจื่อ เป้าตาสองข้างเหลือเพียงรูกลวงโบ้ที่มีเลือดเนื้อปะปนจนแยกไม่ออก น้ำเหลืองยังคงไหลทะลักออกมา จมูกเรียวโค้งก็หักหลุดร่วงจากใบหน้าผีสาวและคลุกฝุ่นบนพื้นดิน เมื่อเป็นเช่นนี้แล้วใบหน้าที่มีอวัยวะครบสมบูรณ์ก็เหลือเพียงรูโบ้สามรูในชั่วอึดใจ ผ่านไปอีกประเดี๋ยวหนึ่ง ลำคอที่มีผิวเรียบลื่นไร้ตำหนิของผีสาวก็ส่งเสียงดังโพละก่อนจะมีก้อนเนื้อละอะเตะสีแดงฉานร่วงลงมา ดูท่านี้คงจะเป็นส่วนลำคอแล้ว

ฉวีซินเหยาหลบทอดถอนใจ อวัยวะทั้งห้าของพวกเหยาเหนียงหลุดออกมาจนหมดแล้ว แต่น่าเสียดายที่ชีวิตของพวกนางต้องโรยราไปทั้งอย่างนี้ ไม่มีทางย้อนคืนกลับมาได้อีก

เมื่อสูญเสียอวัยวะบนใบหน้าเหล่านี้ไป กล้ามเนื้อร่างกายของผีสาวก็หดเกร็งแข็งเหี่ยวอย่างฉับพลันราวกับถูกแสงแดดร้อนแรงเจิดจ้าแผดเผา ส่วนที่เป็นน้ำอย่างเลือดและส่วนอื่นที่ตาเนื่อมองเห็นได้ระเหยไปหมดสิ้นอย่างรวดเร็ว และกลายเป็นซากศพแห้งเหี่ยวสีดำสนิทมีแต่รอยยับย่น

ชิงชวีจื่อเรียกพลกลับในสภาพเหนียวจนหอบแฮก คลายเชือก

รอบลำคอศพที่ไว้แห้วแล้วโยนซากศพทิ้งไปทางหนึ่งเหมือนผ้าชีวรีขาดวิน

อีกทางนั้นจินเจิงกำลังโดนพวกสิ้นเชื้อทั้งนายบ่าวโง่ตื๋อชานา สองข้าง พละกำลังเริ่มตกเป็นรองอย่างชัดเจน ขณะอยู่กับการต่อสู้ยังมีเวลาหันกลับมามองทางพวกชิงชวีจื่อ พอเห็นสถานการณ์เป็นเช่นนี้ ใบหน้าที่เคยมีสีเลือดของเขาก็พลันจางหายไปโดยสิ้นเชิง ส่งเสียงร้องตะโกนออกมาด้วยความเจ็บปวด "หุ่ยจุ!"

พอดีว่าจังหวะนี้ฝ่ามือของสิ้นเชื้อซัดเข้าที่หน้าอกของเขา เดิมทีจินเจิงก็จิตใจปั่นป่วนยุ่งเหยิงอยู่แล้ว เมื่อรับฝ่ามือกระแทกอย่างหนักหน่วง จึงกระอักเลือดออกมา ร่างกายโง่เงาไปสองก้าวแล้วล้มโครมลง

นางทรงเห็นดังนั้นก็ไม่รอช้า ก้าวเข้าไปสกัดจุดชีพจรสำคัญหลายแห่งบนร่างจินเจิงเพื่อควบคุมเขาเอาไว้

ตอนนี้ชิงชวีจื่อปรับลมหายใจเป็นปกติ เหลือบมองท้องฟ้ายามค่ำคืนที่ยังมืดทึบไม่คลายแวบหนึ่ง แล้วเอ่ยกับฉวีซินเหยาว่า "รวบรวมอวัยวะที่หลุดร่วงนั้นขึ้นมา"

ฉวีซินเหยาไม่เข้าใจว่าอาจารย์จะทำได้กันแน่ นางมองหน้าอาจารย์ด้วยความแปลกใจเล็กน้อย ก่อนจะเอ่ยรับคำแล้วหยิบผ้าผืนหนึ่งออกมาจากแขนเสื้อ เก็บอวัยวะที่กระจัดกระจายอยู่ที่ละชิ้น รวบรวมเอาไว้ในห่อผ้า

ตอนนี้ชิงชวีจื่อหยิบยันต์ออกมาจากอกเสื้อ มองหามุมโล่งกว้างภายในห้องโถงได้มุมหนึ่ง เขาเรียงแผ่นยันต์ล้อมเป็นวงกลม แล้วนำห่อผ้าที่รวบรวมชิ้นส่วนอวัยวะจากมือฉวีซินเหยาไปวางไว้ใจกลางวงกลมนั้น

"ชิ้นส่วนอวัยวะของนี้จะต้องเผาทำลายในทันที" จิงชวีจื๊อกล่าวด้วยสีหน้าตึงเครียด "ปีศาจรากษสมักจะเกิดจากกลืนอายุชั่วร้าย ไม่มีทางปรากฏตัวยามที่บ้านเมืองสงบรุ่งเรืองเช่นนี้ แต่ว่าคืนนี้ปีศาจรากษสที่พวกเราเจอ นอกจากจะกลายร่างจนมีเนื้อหนังแล้ว ยังทำถึงขั้นขึ้นนำคนธรรมดาด้วยความอุตสาหะเพื่อจะอาศัยแรงไปรวบรวมอวัยวะมาแทนเกรงว่าเรื่องนี้คงจะรับมือยากกว่าที่พวกเราคิดไว้มากทีเดียว"

เขาอธิบายไปอีกหันมองจินเจิงที่ดวงตาไร้ประกายแวววาวหลงเหลือพลางกล่าวต่อไปว่า "สุดท้ายแล้วปีศาจรากษสตนนั้นก็แค่ใช้ประโยชน์จากความหวังลมๆ แล้งๆ ของคนธรรมดาคนหนึ่ง ภายนอกดูเหมือนจะช่วยทำความปรารถนาของเขาให้เป็นจริง แต่ความจริงแล้วกลับรวบรวมอวัยวะเพื่อเป้าหมายอื่น ค่ายกลนี้ที่จริงก็คือค่ายกลปรารถนาย้อนคืนส่วนเป้าหมายที่ต้องการนั้นมิใช่ช่วยภรรยาของเขาแต่อย่างใด"

ระหว่างที่เขากล่าวก็จุดไฟขึ้นมา จิวจินเหยา มองดูเปลวไฟที่วูบไหวตรงหน้าพลางเอ่ยด้วยความสงสัย

"ในคัมภีร์ปีศาจบันทึกเอาไว้ว่าปีศาจรากษสเป็นแม่ทัพในหมู่ภูตผี แต่ไหนแต่ไรมาจะเชื่อฟังเฉพาะราชาผีหรือราชินีผี เป็นปีศาจที่จงรักภักดีเป็นที่สุด ทว่าลี้ลับผู้ที่สามารถเรียกใช้ปีศาจรากษสเพื่อตั้งค่ายกลได้จึงไม่มีใครอื่นอีกนอกจากพวกเขา แต่ว่าข้อแรกราชาผีและราชินีผีเดิมทีก็อยู่ในนรกอเวจี แล้วมีความจำเป็นใดถึงต้องอาศัยปรารถนาย้อนคืนกลับมาปรากฏตัวในโลกมนุษย์ ข้อสองยิ่งไปกว่านั้นแต่ดั้งเดิมมาพวกเขาก็คือสิ่งที่ตายไปแล้ว คำว่าฟื้นคืนจะมาจากที่ใด นี่มันจะฟื้นคืนมาได้ยังไงกัน...จะพูดอย่างไรก็ขัดแย้งกันอยู่ดี"

แววดาลีก้าของชิงชวีจื่อจ้องมองความว่างเปล่าจนผลอไผลเหม่อลอย ก่อนจะคิดถึงความเป็นไปได้หนึ่งอย่างเลื่อนราง แต่การคาดเดานี้สะท้อนขวัญผู้คนเกินไป ไม่มีใครยอมเชื่อแน่นอน เมื่อใดที่กลายเป็นความจริงขึ้นมา เกรงว่าแผ่นดินที่สงบรุ่งเรืองคงอยู่ต่อไปได้อีกไม่นานแล้ว

เขากลอกตาไปมาเล็กน้อย ช่มกลิ่นความกระวนกระวายจากส่วนลึกในใจพลางเปลี่ยนหัวข้อสนทนาอย่างแนบเนียน "สรุปว่าพวกเราต้องทำลายอวัยวะพวกนี้ก่อนปีศาจรากษสจะย้อนกลับมา เพื่อไม่ให้มันเอามาใช้ตั้งค่ายกลได้"

ฉางหรงที่ยืนฟังอยู่ด้านข้างนิ่งงัน แม่นางนักพรตน้อยกับอาจารย์โต้ตอบปริศนาธรรมอยู่นานสองนาน ตั้งแต่ต้นจนจบเขาก็ยังฟังไม่รู้เรื่อง อยู่ดีจับใจความสำคัญได้เพียงประโยคเดียวก็คือในศาลเจ้าแห่งนี้มีปีศาจ และอีกไม่นานปีศาจตนนั้นก็จะกลับมาแล้ว ดูท่าจะร้ายกาจรับมือยากเย็น ในเมื่อเป็นเช่นนั้น พวกเขาจึงหนีไปก็สิ้นเรื่องแล้ว เพราะเหตุใดถึงยังยืนนิ่งในศาลเจ้าที่มีอันตรายรอบด้านอย่างไม่สะทกสะท้าน เอาแต่พูดคุยกันอยู่ได้

ลื่นเชี่ยวชาญกลับเข้าใจแผนการของชิงชวีจื่อกับจิวจินเหยาได้อย่างรวดเร็ว ดูท่าอาจารย์และศิษย์คู่นี้จะรู้จักนิสัยของปีศาจที่ชื่อ 'รากษส' เป็นอย่างดี ไม่คิดว่าการหลบหนีจะหลุดพ้นจากการไล่ล่าของปีศาจได้อีกทั้งยังคิดว่าการหลบหนีอาจชักนำมันเข้าไปในเมืองและกลายเป็นการนำหายนะไปสู่ชาวบ้านผู้บริสุทธิ์

ในเมื่อไม่ว่าหนทางใดก็ต้องเสี่ยงอันตราย พวกเขาคงเลือกจะ

ปักหลักอยู่ที่นี้ นอกจากจะไม่ทำให้คนรอบข้างเดือดร้อนแล้ว ไม่แน่ว่า อาจมีโอกาสนะด้วยกลอุบายอันแยบยลจนปราบปีศาจรากษสได้อยุ่หมัดด้วย

ฉะนั้นต่อจากนี้นางก็คงจะมาเกลี้ยกล่อมให้เขากับฉางหวังไปเสีย แล้วบอกเขาว่าที่นี้มีนางกับอาจารย์ด้านไว้กัฟอ ซึ่งเขาไม่จำเป็นต้องสนใจให้มากความ...

แล้วฉวีชื่นเหยาที่ลุกขึ้นเดินมาหาเขาดังคาด ดวงตาใสกระจ่างของนาง มองตรงมาพร้อมเอ่ยว่า "ชื่อจื่อ ปีศาจรากษสจะต้องย้อนกลับมาแน่ อีกประเดี๋ยวเกรงว่าต้องเตรียมตั้งสติรับมือให้ดี กระบี่ชื่อเชียวของท่าน ร้ายกาจนัก ดูเหมือนมันจะหวนเกรงอยู่บ้าง คงต้องเชิญท่านเป็นแนวหน้า เช่นเคย ร่วมมือกันต่อกรปีศาจตนนี้กับพวกเรา"

ลั่นเสียงตกตะลึง นางไม่ได้บอกให้เขาต้องไปจากที่นี่ แต่ว่าขอร้องให้เขาอยู่ร่วมสู้เคียงบ่าเคียงไหล่กับนาง?

อารมณ์เศร้าหมองในใจของเขาหายวับไปทันใด ดวงตาลิ้นเขียว เผยรอยยิ้มจางๆ มองหน้าฉวีชื่นเหยาแล้วเอ่ยว่า "พร้อมรอรับคำสั่ง"

ฉางหวังที่ยืนอยู่ไม่ไกลมองเห็นภาพนี้แล้วก็ลอบถอนหายใจ ชื่อจื่อปกติเป็นคนเย็นชาและมีความคิดเป็นของตนเอง ทว่ายามนี้กลับยอมเชื่อฟังแม่นางนักพรตน้อยผู้นี้ทุกอย่าง คงอยากจะโอนอ่อนผ่อนตามนางไปทุกเรื่องแล้ว วันหน้าเมื่อแตงนางเข้าจวนไปจริง จะไม่โดนแม่นางผู้นี้ควบคุมอยู่ในกำมือจนดินไม่หลุดหรือ

ฉวีชื่นเหยายิ้มแล้วพยักหน้ารับ นางหันไปมองฉางหวังแวบหนึ่ง ก่อนจะหันกลับมาเอ่ยกับลั่นเชียวว่า "ฉวยโอกาสที่ปีศาจรากษสยังไม่กลับมา

ให้องค์กรนี้รับกลับไปทางอุโมงค์เถอะ"

นางหรรษาผู้ถือคบไฟอย่างสุดซึ้ง ปากอ้ากว้างอย่างตกใจ ชี้หน้าตนเองพลางไวยวายเป็น "ให้ข้ากลับไป? จะได้อย่างไรกันขอรับ ข้าจะต้องคอยคุ้มกันอยู่ข้างกายเชื้อจื้อนะ"

ฉวีชื่นเหยากับลิ้นเขียวหันมาสบตากัน ขณะกำลังจะเอ่ยปากนอกห้องโถงก็มีเสียงแปลกหูคล้ายเสียงของสัตว์ร้ายดังลอยมา

ทันทีที่ชิงชิวฉือ ฉวีชื่นเหยา และลิ้นเขียวได้ยินเสียงนี้ก็มีท่าทีราวกับเผชิญหน้าศัตรูตัวฉกาจ ต่างลุกพรวดขึ้นมาแล้วมองออกไปอย่างระแวดระวัง

ปีศาจรากษสตนนั้นกลับมาแล้ว!

ได้ยินเสียงมันร้องเรียกอยู่นอกประตูพักใหญ่ ดูเหมือนกำลังเรียกผีสาวตนนั้นให้ออกไปหา เมื่อรออยู่นานก็ไม่มีวี่แววเคลื่อนไหว จู่ๆ ก็กรีดร้องโหยหวนชวนขนลุกอย่างที่สุดแล้วพุ่งฉิวเข้ามาในห้องโถง

ในขณะที่เดียวกันนั้น ท่ามกลางความมืดมิดไม่มีที่สิ้นสุดข้างนอก ราวกับว่ามีเสียงคร่ำครวญอย่างคับแค้นใจดังขึ้นนับไม่ถ้วนโดยพร้อมเพรียงกัน เสียงหวีดร้องเปี่ยมด้วยพลังมหาศาล เมื่อลอยมากระทบหูแล้วเหมือนมีกรงเล็บนับร้อยขยุ้มหัวใจชวนให้หนาวสั่นไปทั่วทั้งสรรพางค์กาย ไม่นานบริเวณที่กรงหน้าต่างก็มีเสียงดังสนั่นอย่างต่อเนื่อง มือและแขนผอมแห้งขาวซีดมากมายเกินจะนับพยายามจะเจาะทะลุหน้าต่างเข้ามาให้ได้

ผีร้ายเหล่านี้มีมากมายเรือนหมื่น มองเห็นภาพศีรชะสีดำสนิท เรืองรายยาวเหยียดสุดสายตา เบียดเสียดยื้อแย่งกันอยู่ด้านหน้า ต่าง

ใช้มือเน่าเปื่อยแห่งวินของตนเองกระซกหน้าต่างเพื่อบุกเข้ามาข้างใน
ห้องโถง

ชิงชวีจื่อถอยหลังไปสองก้าว สีหน้าเรียบนิ่งไม่แปรเปลี่ยน อย่ด้วย
น้ำเสียงหนักแน่น "อาเหยา รีบปลดปล่อยกระดิ่งกลืนวิญญาณมาจัดการ
ผีร้าย"

ฉวีซิ่นเหยาเร่งโคจรกำลังภายในอยู่แต่แรกแล้ว เมื่อได้ยินคำนี้
ก็ปลดปล่อยกระดิ่งกลืนวิญญาณโดยไม่รีรอ มังกรไฟสามตัวพุ่งทะยาน
ออกจากกระดิ่งอย่างอีกเหิม เหาะวนเวียนไปรอบห้องอย่างทั่วถึง ผีร้าย
หลายตนที่ชะงักตัวเข้ามาครั้งหนึ่งโดนแผดเผา เสียงร้องโอดครวญดังขึ้น
ไม่ขาดสาย

พอปีศาจรากษสมองเห็นกระดิ่งกลืนวิญญาณก็หยุดชะงักไป
เล็กน้อย ความเร็วที่จะกระโจนเข้ามาลดทอนไปบางส่วน ดวงตาสีเขียว
เรืองรองอิมครีมี ลอยวนเวียนในอากาศอยู่หน้าประตู ลังเลไม่กล้าเข้ามา
ด้านใน

ตอนนี้ชิงชวีจื่อหันไปหาฉินเซียวกับฉางหรง "อาเหยาคงด้านเอาไว้
ได้ไม่นาน เดี่ยวปีศาจรากษสตนนั้นก็บุกเข้ามา ซื่อจื่อ ท่านรีบมา
ช่วยข้าตั้งค่ายกลรับมือกับมัน"

ฉินเซียวพยักหน้ารับ เขาเดินไปถึงข้างกายชิงชวีจื่อพลางเอ่ยถาม
ว่า "ท่านนักพรตจะตั้งค่ายกลเช่นไร"

ฉางหรงไหนเลยจะเคยพบเห็นภาพร้อยภูตผีตระเวนราตรีที่
น่าขนลุกเช่นนี้ เขาตกใจแทบตายแล้ว โชคดีที่เคยผ่านการฝึกฝนมา
หลายปีถึงได้ไม่เผลอเสียกิริยา ตอนนี้เห็นฉินเซียวเดินไปหาชิงชวีจื่อ

เขามีท่าทีนิ่งอึ้งไปเล็กน้อย ก่อนจะได้สติแล้วรีบเดินตามหลังลินเซียวไป
 ซึ่งชีวิตจื่อหยิบคันช่องทรงห้าเหลี่ยมที่เปื้อนฝุ่นเขรอะออกมาบานหนึ่ง
 ส่งมันให้ฉางหรงประคองเอาไว้ในอก ลังเลอยู่ชั่วครู่ก่อนจะตัดสินใจถาม
 ลินเซียวกับฉางหรงว่า "พวกท่านสองคนยังเป็นบุรุษพรหมจรรย์ทั้งคู่
 ใช่หรือไม่"

แม้ชีวิตจื่อหยิบจะรวบรวมสมาธิรับมือกับผีร้ายข้างนอกอยู่ แต่ว่า
 เสียงของชิงชวี่จื่อก็ไม่นับว่าเบานัก มันลอยมาเข้าหูนางพอดิบพอดีทำให้นาง
 สะดุ้งตกใจจนมือสั่นเล็กน้อย ร่างของมังกรไฟบิดเบี้ยวไปบ้าง ไม่นาน
 นางก็ตระหนักได้ว่าอาจารย์กำลังจะตั้งค่ายกลซานหยาง วิธีการตั้งค่ายกล
 ง่ายดาย แต่มีเงื่อนไขว่าผู้ที่ร่วมในค่ายกลจะต้องเป็นบุรุษหรือสตรี
 พรหมจรรย์

ใบหน้าลินเซียวแข็งค้างไป ก่อนที่เขาจะเอ่ยตอบด้วยน้ำเสียง
 ราบเรียบว่า "อืม" นี่นับว่าเป็นการยืนยันแล้ว

แม้ว่าลินเซียวจะแสวงปั้นสีหน้าทำเป็นว่าเอ่ยตอบโดยไม่รู้สึกละไร
 แต่อย่างไรก็ตามผิวพรรณของเขาขาวสะอาดยิ่ง สุดท้ายหูก็แดงเผือก
 อย่างชัดเจน

ฉางหรงก็น้ำแดงไม่แพ้กัน เขาเกาศีรษะแกรกๆ ด้วยความเขินอาย
 ก่อนจะเอ่ยตอบอย่างอีกอึกว่า "ข้า...ข้าก็ด้วย"

เดิมทีชิงชวี่จื่อคิดว่าถ้าหากตั้งค่ายกลซานหยางไม่ได้ก็จะตั้งค่ายกล
 สยบหยานะแทน ได้ยินคำตอบก็มองประเมณลินเซียวรอบหนึ่ง ชั่วครู่ก็
 ละสายตาไป หน้าตึงขึ้นมาอีกรอบ "ถ้าอย่างนั้นเดี๋ยวพวกท่านสองคน
 ทำตามที่ข้าบอกก็แล้วกัน"

จากนั้นเขาก็ไม่เอื่อยอะไรอีก มือกวัดแกว่งเส้นขนจามรี ปากพิมพ์ทำ
ห้องคาถาแผ่วเบา สะบัดแส้ไปทางคั่นช่องไร่ชอบเขตในมือฉางหรง
จึงเห็นว่าคั่นช่องที่แต่เดิมราบเรียบเงาวาวดุจผิวน้ำเกิดระลอกคลื่นขึ้นมา
เหมือนมีหินก้อนหนึ่งถูกโยนลงในทะเลสาบที่เงียบสงบ ผิวน้ำกระเพื่อมไหว
เกิดระลอกคลื่นกระจายเป็นวง ใจกลางรอยระลอกคลื่นนั้นค่อยๆ มี
แสงสว่างเล็ดลอดออกมาประหนึ่งแหวกเมฆเห็นดวงจันทร์ เปล่งรัศมี
นุ่มนวลผลิบานสะพรั่ง สาดส่องไปทั่วทุกมุม

"ประเดี๋ยวท่านยกคั่นช่องบานนี้ไว้ นั่งลงที่ตำแหน่งเฉียน* แล้ว
หลับตาให้สนิท ไม่ว่าได้ยินเสียงอะไรก็ห้ามลืมตา ห้ามขยับจากตำแหน่ง
ที่นั่งอยู่ ปิศาจรากษสสามารถล่อลวงจิตใจคน ตรงหน้าของท่านอาจ
เกิดภาพลวงตาน่ากลัวสสารพัดอย่าง ท่านจะต้องจำเอาไว้ว่าทั้งหมดนี้
คือภาพลวงตาที่ปิศาจรากษสสร้างขึ้น ไม่ต้องไปแยแสอย่าปล่อยใจให้จิตใจ
สับสนวุ่นวายได้ ถ้าหากท่านย้ายตำแหน่งหรือว่าทำคั่นช่องไร่ชอบเขต
หลุดมือ ค่ายกลนี้จะพังทลายทันที พวกเราอยากจะทำกัณฑ์ปิศาจรากษส
เอาไว้ก็คงทำได้ยากแล้ว!"

ชิงชวีจื้อกำชับฉางหรงอย่างจริงจัง กล่าวไปพลางเร่งให้ยันต์แปะ
เรียงเป็นรูปเบาะทรงกลมกลางอากาศ แล้วสั่งให้ฉางหรงนั่งลงไปบนนั้น

"ภาพลวงตา" ฉางหรงรู้สึกเป็นกังวลพอสมควร เขาถามยืนยันกับ
ชิงชวีจื้อซ้ำอีกครั้ง "ท่านบอกว่าอีกเดี๋ยวสิ่งที่เกิดขึ้นตรงหน้าข้า คือ
ภาพลวงตาที่ปิศาจรากษสสร้างขึ้นอย่างนั้นหรือ"

ชิงชวีจื้อคิดว่าตนเองอธิบายกระจ่างแจ้ง จึงคร้านจะบอกฉางหรง

* ตำแหน่งเฉียน หมายถึงทิศตะวันตกเฉียงเหนือ

ให้มากความอีก เพียงแค่ตอบอย่างเย็นชาว่า "หลับตาให้สนิท ห้ามขยับไปทีใด ทำสองอย่างนี้ให้ได้ก็พอแล้ว"

นางทรงไม่กล้าถามอะไรเพิ่มเติม เขาประคองคันท้องไว้ขอบเขตอย่างระมัดระวังแล้วนั่งลง

"ชื่อจื่อ" ชิงชวีจื่อหันหน้ามาทางลื่นเชียวอีกครั้ง "ท่านยืนอยู่ที่ตำแหน่งเกิน ใช้กระบี่ชื่อเชียวจัดการกับปีศาจรากษส แต่อย่างที่เขากล่าวไปเมื่อครู่ปีศาจตนนี้สามารถล่อลวงจิตใจคน ท่านอย่าปล่อยให้อาภพวงตาที่มันสร้างขึ้นปั่นป่วนจิตใจได้"

ลื่นเชียวพยักหน้า สายตาทอดมองไปยังฉวีชินเหยา ดวงตาเผยความกังวลจางๆ "เกรงว่าอาเหยาจะด้านทานไม่ไหวแล้ว"

ตอนนี้ฉวีชินเหยาด้านทานไม่ไหวแล้วจริงๆ

กระดิ่งกลืนวิญญาณบนทอนพลังทั้งกายและใจมากเหลือเกิน ขณะที่นางนำออกมาใช้งาน เกือบจะต้องใช้กำลังภายในจนหมดสิ้น ตอนนี้อาศัยแรงฮึดสู้ด้านทานไว้อย่างเอาเป็นเอาตาย แต่ว่าผีร้ายนอกหน้าต่างก็รวมกันเป็นกลุ่มเป็นก้อน พยายามพองหน้าต่างเข้ามาตลอดเวลา ประตูห้องโถงก็ถูกเหล่าผีร้ายจู่โจมจนสิ้นสะท้อน ทำท่าพร้อมจะล้มครืนลงมาเต็มที่

ปีศาจรากษสเริ่มเปลี่ยนท่าที่จากมองด้วยความลังเลเป็นการลงเหยี่ยงเชิงต่อเนื่องหลายครั้ง เดิมทีมันก็ถือกำเนิดมาจากแรงอาฆาตของฟ้าดินอยู่แล้ว เป็นสิ่งมีชีวิตที่มีดมนและเย็นยะเยือกที่สุดโน้ดให้ล้านี้ แม้ว่ากระดิ่งกลืนวิญญาณจะแผดเผาเนื้อหนังของมันได้แต่จะทำให้บาดเจ็บลึกถึงข้างในยังไม่ง่ายถึงเพียงนั้น ผู้ปลดปล่อยมังกรไฟจะต้องมีกำลัง

ภายในและตะบะ ขณะที่ปลดปล่อยมังกรไฟออกมาจะต้องโคจรกำลังภายในอย่างต่อเนื่องให้สมดุล แต่เห็นได้ชัดว่าตอนนี้ฉวีชั้นเหยายังมีตะบะไม่มากพอจะต่อกรกับปีศาจร้ายระดับปีศาจรากษส

ร่างกายสูงใหญ่ด้าล้าของปีศาจรากษสก็มลงอย่างช้าๆ มังกรไฟสามตัวที่ลอยจิวอยู่นั้นไม่สว่างเจิดจ้าเท่าเมื่อครู่แล้ว มันล้งเลอยู่เล็กน้อยก่อนจะยี่นกรงเล็บใหญ่โตออกไปหามังกรไฟ จากนั้นพลันมีเสียง 'ฉ่า' ดังขึ้น ในอากาศมีกลิ่นเหม็นไหม้ชวนอาเจียนลอยคละคลุ้งทันที

ปีศาจรากษสรู้สึกเจ็บปวดจึงหดกรงเล็บกลับอย่างรวดเร็วพลางก้มหน้าสังเกตดูอย่างละเอียด เห็นว่ากรงเล็บแคโดนเผาเนื้อหนังไปบางส่วนไม่ได้เผาจนกลายเป็นถ่านไหม้หรือซี้เถาอย่างพวกผีร้ายตนอื่น จึงเข้าใจกระจ่างโดยพลันว่ามังกรไฟเผาทำลายได้แค่ผิวร้าย แต่ทำอันตรายมันไม่ได้ จึงส่งเสียงหอนชวนชนลูกออกมา อดทนกับความเจ็บปวดจากเนื้อหนังแล้ววิ่งฝ่าไฟพลืนวิญญูณ พุ่งตรงเข้าไปด้านใน

กระบี่ชื่อเขียวในมือของลินเขียวราวกับเผชิญหน้าศัตรูตัวฉกาจ รุ่มๆ ก็ส่งเสียงควรวูครางออกมา เขายืนอย่างมั่นคงอยู่ที่เดิม มือกุมกระบี่ด้านรับศัตรู ชิงชวี่จื่อยืนอยู่ข้างกาย เหยี่ยงเชือกที่อยู่ระดับหน้าอกออกไปโดยแรง ปากพึมพำท่องคาถา เชือกที่ถูกเหยี่ยงจนเหยียดตรงมีรัศมีเรืองรองแสงตาลุกโชนขึ้นมาอีก สองสะท้อนใบหนานิ่งขมิ้มของชิงชวี่จื่อให้สว่างไสว

ปีศาจรากษสที่ย่างเท้าเข้ามาไม่รีบร้อนเปิดฉากฆ่าฟัน มันใช้ดวงตาสีเขียวกวาดมองไปทั่ว สายตาทอดมองไปที่ร่างของผีสาวที่กลายเป็นศพแห้งเหี่ยวพลันชะงักไปโดยไม่รู้ตัว จากนั้นจึงเบนสายตาออก หันไปเห็น

เศษชิ้นส่วนอวัยวะที่ถูกเผาทำลายจนไหม้เกรียม ประกายเย็นเยียบ น่าสะพรึงในดวงตาเข้มนั่นขึ้น ก่อนจะกระโดดพรวดขึ้นสูงอย่างว่องไว หางหงิกงอด้านหลังแข็งเกร็งและยืดตรงดุจคมดาบ จากนั้นสะบัดใส่ ชิงชี่จื่ออย่างดูร้าย

ชิงชี่จื่อตะโกนเสียงสูงคำหนึ่ง "องครักษ์ฉางยกคันฉ่อง!"

ฉางหรรษาหยิบคันฉ่องไร้ขอบเขตในมือขึ้นสูง มีเสียงร้องแปลกประหลาด จากหน้าประตูคล้ายจะเป็นเสียงคนหรือสัตว์ร้าย เขาสัมผัสได้ว่ามี ลมหนาวพัดกรูเข้ามา กลิ่นอายเย็นยะเยือกรอบกายชัดเจนมากขึ้น ทุกขณะ แทะปะก๊อตทะลุเสื้อผ้าเข้ามา แม้ว่าร่างกายของเขายังหนุ่มแน่น แข็งแรงก็ยังสั่นสะท้านไปทั้งตัว

แต่เขาจดจำคำสั่งของชิงชี่จื่อได้ดี ไม่กล้าเคลื่อนไหวส่งเดช ทำได้เพียงหลับตาให้สนิทพร้อมประคองคันฉ่องไร้ขอบเขตเอาไว้ให้มั่น

แสงสว่างโชติช่วงจากคันฉ่องสะกดปีศาจรากษสตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า การเคลื่อนไหวของมันเป็นจิ้งเขิงช้าลง รวากับว่ามีพลัง มหาศาลไร้รูปลักษณะขวางหน้ามันเอาไว้ สกัดกันไม่ให้ก้าวต่อไปข้างหน้าได้ ปีศาจรากษสจึงพลิกแพลงทิศทางจับไว้ เกือบหางกลับมาโดยพลัน แขน สองข้างขยายใหญ่ไปอีกหลายซุนและแยกกันพุ่งไปคว่ำลำคอของชิงชี่จื่อ กับลิ้นเขียว

ลิ้นเขียวตัวดกระปี่สกัดแขนดำคล้ำของปีศาจรากษสที่ยื่นมาถึง ตรงหน้าเอาไว้ได้ แขนข้างนั้นของปีศาจโดนกริดเป็นรอยลึก มันส่งเสียงร้อง แปลกประหลาด ไม่ถอยหนีไม่หลบเลี่ยง หมุนข้อมือไปคว่ำตัวกระปี่ เอาไว้แน่นหนา สะกดกลืนความเจ็บปวดแสนสาหัสเพื่อประลองกำลังกับ

ลินเซียว

เชือกในมือซึ่งขวิดก็พันรอบนิ้วทั้งสี่ของปีศาจรากษสเอาไว้ พอ รัศมีเข้าด้วยกันแน่นพอแล้ว เขาก็หยิบยันต์ศักดิ์สิทธิ์ใบหนึ่งมาแปะบน แขนข้างนั้น ทำให้แขนดำคล้ำหดเล็กลงไปหลายซุน ก่อนจะกลับไปอยู่ ว่างกายของมันตามเดิม

ปีศาจรากษสชะงักไปเล็กน้อย ดวงตาสีเขียวจับจ้องคนทั้งสาม ทันใดนั้นก็ส่งเสียงหัวเราะมีเลศนัยออกมาเบาๆ ประกายตาสีเขียว เรืองรองพลันเคลื่อนไหว และแล้วดวงตาก็กลายเป็นแอ่งน้ำสีเขียวมรกต ระลอกคลื่นเป็นวงกลมในนั้นลอยไปทางพวกลินเซียวโดยไร้ผู้มเสียด

เดิมทีลินเซียวกำลังรวบรวมสมาธิสูงสุดความสามารถเพื่อรับมือปีศาจ รากษส แต่ดวงตากลับพร่ามัวขึ้นมาซะทันทัน ศาลเจ้าที่มีมณีน้าสะพรั่งกล้ว กลายเป็นสวนดอกไม้ด้านหลังในวังหลั่นอ่อง

เขาถือกระบี่เหลียวมองรอบกายอย่างงุนงง ขณะกำลังสับสนว่าจะ หาทางกลับศาลเจ้าเช่นไร ก็มีเสียงหัวเราะแผ่วเบาของสตรีสองสามนาง ลอยมาเข้าหู เสียงหัวเราะแว่วหวานใกล้เคียงกับขวีซิ่นเหยอาอยู่หลายส่วน ในใจเขาสะท้อนไหวขึ้นมา ลืมหมดสิ้นว่าเมื่อครู่นี้ต้องการจะทำอะไร ไฉนไปตามเสียงนั้นอย่างห้ามใจไว้ไม่อยู่

ห้องฟ้าเบื้องบนสดใสดังฤดูใบไม้ผลิ ดอกโบตั๋นในสวนหลายมุม บานสะพรั่งอยู่พอดี ในอากาศมีกลิ่นหอมกรุ่นลอยอบอวลไม่จางหาย กลิ่นที่ผสมผสานกันเด่นชัดราวกับมีเนื้อแท้ให้สัมผัสได้จริง เสียงหัวเราะ ของขวีซิ่นเหยอาอ่อนหวานเย้ายวนกว่าปกติ คล้ายกำลังบอกใบ้อะไร บางอย่างกระนั้น ประเดี๋ยวเลื่อนรางประเดี๋ยวชัดเจน ชักจูงให้เขาเดินไป

ข้างหน้าต่อ

เมื่อเดินผ่านสวนดอกไม้ก็มาถึงเรือนซื่อหู่ของเขา กลางลานเรือนก็ยังไม่เห็นบ่าวไพร่สักคน

หน้าพุ่มดอกชา* มีชิงช้าอยู่อันหนึ่ง สายผูกชิงช้าทั้งสองข้างมีเถาดอกจ๊อเถิง** เลื้อยพัน มีดอกขนาดเล็กกระจุกกระจิมแต่งแต้มอยู่เต็มไปหมด มองดูก็รู้ว่าพุ่มเทความคิดจิตใจในการตกแต่งจัดวางไปไม่น้อย ตอนนี่ชิงช้าว่างเปล่าไร้คนนั่ง บางครั้งมีสายลมฤดูใบไม้ผลิโชยพัดผ่าน เถาดอกจ๊อเถิงบนชิงช้าเสียดสีกันคล้ายส่งเสียงกระซิบแผ่วเบา

มีเสียงของเวินกุหลอยมาจากด้านหลัง เขาหันกลับไปมองก็เห็นเวินกุยยืนยิ้มหวานอยู่ตรงหน้า ยังมีสีหน้าท่าทางอบอุ่นอ่อนโยนเช่นในวันวาน เอ่ยบอกเขาว่า "ซาयाซื้อจ๊อเถิงกินอาหารกลางวันแล้ว ไม่นานก็บอกว่าง่วง ตอนนี่กำลังนอนพักอยู่ในห้องเจ้าค่ะ"

พอเขาได้ยินคำนี้ ไม่รู้ว่าเหตุใดถึงเกิดความรู้สึกอึดอัดอั้นว้าวขึ้นในใจ เหมือนกับในอดีตเมื่อครั้งมารดายังมีชีวิตอยู่ ทุกครั้งที่เขาออกไปเล่นเตะลูกหนังกลับมาศีรษะมีเหงื่อชุ่มโชก มักจะตะโกนเสียงดังตลอดทางว่า จะไปหามารดาที่เรือนหลี่ไป มารดาจะช่วยเช็ดเหงื่อให้ แล้วสั่งบ่าวไพร่ให้ยกน้ำบัวเย็นเปรี๊ยะมา

มาวันนั้นคนที่รอเขาอยู่เปลี่ยนเป็นฉวีซินเหยา ความอึดอัดสมหวังดังเฝ้ารอจึงแผ่ด้วยความคิดพ้อฝัน ฝ่าเท้าก้าวไปดุ่มมีพลังไร้รูปชักนำก้าวขึ้นไปบนขั้นบันได เดินผ่านระเบียบทางเดิน ผลักประตูห้องเปิดออกเสียงหัวเราะของฉวีซินเหยาหลอยมาเข้าหูอีกครั้ง เสียงนั้นช่าง

* ดอกชาหรือดอกชา คือดอกคามิเลีย (Camellia) เป็นพืชตระกูลเดียวกับกุหลาบ

** จ๊อเถิงหรือ Wisteria เป็นพืชสกุลไม้ดอกวงศ์ถั่ว นิยมปลูกเป็นไม้ดอกไม้ประดับ ดอกเป็นพุ่มย้อยสีม่วง

ออกฉ้อฉลฉอเลาะนุ่มนวลดังสายน้ำ บางครั้งมีเสียงกระซิบรำพันลอยมาด้วย ยั่วเย้าจนหัวใจเขาคันยุบยิบไปหมด เขาสาวเท้าก้าวเข้าไปในห้องเดินอ้อมจากบังลมปักดินเงินดินทองไปก็มองเห็นหน้าเตี้ยที่มีผ้าม่านโปร่งบางสีแดงเลือดนกห้อยอยู่ เมื่อมองทะลุผ่านผ้าม่านไป จะเห็นเงาร่างพร่าเลือนของคนสองคนนอนกอดกายพิงพิงอยู่บนเตียง

ความคิดเพื่อฝันเต็มล้นในอกแปรเปลี่ยนเป็นความตกตะลึงทันใด เขาจึงวิ่งไปชั่วคราวแล้วก้าวเข้าไปกระซกผ้าม่านอย่างแรง จึงมองเห็นฉวีชื่นเหยาเรือนร่างเปลือยเปล่า แขนอวบขาวหมดจดตั้งรากบัวโอบรอบลำคอบุรุษที่นอนทับด้านหลังเขาไว้ ดวงตาพราวระยับฉ่ำวาวจ้องมองอีกฝ่าย ริมฝีปากแดงดังกลีบดอกไม้เผยอเล็กน้อย ส่งเสียงครางแผ่วเบาด้วยความสุขสมอยู่ตลอด

บุรุษผู้นั้นครอบครองทุกส่วนบนร่างของฉวีชื่นเหยาอย่างกำเริบเลิกลา เมื่อสัมผัสได้ว่าด้านหลังมีความเคลื่อนไหวก็หันขวับไปมองฉวีชื่นเหยา

ฉวีชื่นเหยาเห็นใบหน้าของบุรุษผู้นั้นฉับตา ร่างกายพลันเย็นเฉียบราวกับจะกลายเป็นน้ำแข็ง แผงอกสะท้อนขึ้นลงอย่างรุนแรงราวกับมีเปลวไฟลุกโชนขึ้นมา โทสะเกรี้ยวกราดพร้อมระเบิดออกมาได้ทุกเมื่อจู่ๆ ก็มีเสียงกระซิบข้างหูว่า "สามัน! สามันเลย สามัน!"

มือของเขากำกระบี่ประเดี้ยวแน่นประเดี้ยวคล้ายสลักกัน ขบฟันแน่นด้วยสีหน้าเหี้ยมคร่ำ บุรุษคนเดียวมองเขาอย่างเย็นชา ฉวีชื่นเหยาถึงไม่มีสีหน้าละอายแก่ใจ แขนยังคงโอบรอบลำคอบุรุษผู้นั้น ดวงตาทั้งสี่ของคนทั้งสองทอดมองมา ประหนึ่งการแลเนื้อเถื่อนหนัง มอบความอภัยศอดสูเกินจะทานทนให้แก่เขา

ลินเชียวกัดฟันกรอด ยกกระบี่ขึ้นอย่างรวดเร็ว ทว่าทิศทางที่แทงกระบี่กลับไม่ใช่หน้าเตียง แต่เป็นจ้วงแทงไปข้างหลังอย่างดุเดือด!

จู่ๆ เหมือนได้ยินบางสิ่งส่งเสียงคล้ายผ้าไหมฉีกขาดดังขึ้น เขาลืมตาพึมพำไป ภาพที่ปรากฏตรงหน้าใช่เรือนชื่อหู่ที่ใดกันแล้ว นี่ยังเป็นที่ศาลเจ้ามีดมนน่าสะพรึงกลัวแห่งนั้นชัดๆ

กระบี่ของเขาแทงแขนของปีศาจรากษสที่ยื่นเข้ามาใกล้เต็มแรง ตำแหน่งที่ตัวกระบี่แทงสวนไปข้างหลังสร้างบาดแผลบนแขนปีศาจประมาณครึ่งซุนให้กับมัน ซึ่งขวิจือที่อยู่ข้างกันเหลือบมองเขาแวบหนึ่งในสถานการณ์คับขัน ก่อนจะเอ่ยปากอย่างเหน็ดเหนื่อยว่า "ยังนับว่ามีความแน่วแน่ม สามารถมองออกว่าตรงหน้าคือภาพลวงตา ไม่อย่างนั้นเมื่อครู่นี้กระบี่ของท่านคงแทงเข้าไปแล้ว"

ลินเชียวถอนหายใจด้วยความโล่งอก เจ้าปีศาจรากษสตนนี้ยังรู้จักใจคนดังว่า ใช้ประโยชน์จากความปรารถนาที่ซุกซ่อนอยู่ในส่วนลึกของจิตใจมาสร้างภาพลวงตาที่ผู้คนโหยหากระทั่งยามหลับฝัน ทำให้จิตใจปั่นป่วนยากจะควบคุม รอจนกระทั่งดื่มด่ำอยู่ในความรู้สึกนั้นจนไม่อาจถอนตัว ก็จะสร้างภาพลวงตาเลวร้ายสุดทนขึ้นมา ผลักคนผู้นั้นให้ร่วงหล่นจากยอดเมฆ เมื่อเผชิญกับความเปลี่ยนแปลงฉับพลัน ต่อให้เป็นผู้ที่มีความจิตใจเข้มแข็งหนักแน่นก็อาจต้องปั่นป่วนโดยไม่มีทางหลีกเลี่ยงและโดนปีศาจรากษสหลอกใช้ต่อไป

"เมื่อครู่ท่านเห็นอะไรหรือ" ขวิจือจ้องมองเห็นจอนผมลินเชียวยังมึนงงหาเหตุผลให้ลึกลับ สีหน้าแลดูย่ำแย่อยู่มาก จึงอดอยากรู้ขึ้นมาไม่ได้

"ก็เป็นแค่อุปายตาชั่วของปีศาจ" เขามองไปทางฉวิขึ้นเหยาที่

ยังต้านทานผีร้ายนอกหน้าต่างสุดชีวิตพลางถอนหายใจโผล่อกเบาๆ
หลบเลี้ยงไม่เอ่ยถึงภาพลวงตาเมื่อครู่

ชิงชวีจื่อกำเชือกในมือเอาไว้แน่น โคจรพลังในร่างแล้วเอ่ยว่า
"ขอแค่ค่ายกลของพวกเราไม่แตก ปีศาจรากษสจะทำอะไรพวกเราไม่ได้
ไปสักพัก รอให้หยวนเจี๋ยพาคนมา พวกเราก็มีหนทางปราบเจ้าปีศาจ
ตนนี้ได้แล้ว"

เพ็งจะสิ้นเสียงของเขา ฉางหรงที่อยู่ด้านหลังปล่นร้องโหยหวน
ออกมา "ท่านแม่..."

สีหน้าของเขาเศร้าสลด ลูกขึ้นมาทั้งน้ำตาไหลพรากแล้ววิ่งไป
ข้างหน้า ดูเหมือนปรารถนาจะได้ตามอะไรบางอย่าง เนื่องจากเคลื่อนไหว
รวดเร็วฉับไว คั่นช่องไร่ขอบเขตที่ประคองไว้ ในมือจึงร่วงลงพื้น
เสียงดังเคร้ง แสงโชติช่วงจากในคั่นช่องปล่นดับวูบลง

ชิงชวีจื่อกับลินเตี่ยวหันมาสบตากันอย่างรวดเร็ว แผ่นหลังมีไอน์
วาบพวยพุ่งขึ้นมา เห็นปีศาจรากษสเปล่งเสียงร้องแปลกประหลาด
ด้วยความอึกheimล่ำพอง ร่างกายที่โดนสะกดไว้กลับมาคล่องแคล่ว
ปราดเปรียวเหมือนเก่า กระโจนเข้าไปตรงหน้าคนทั้งสองไวปานสายฟ้า

สถานการณ์เบื้องหน้าปล่นสูญเสียการควบคุมไปในพริบตา มองเห็น
กรงเล็บหมีมาพุ่งปราดดังสายลม เมื่อไม่มีคั่นช่องไร่ขอบเขตช่วยสยบ
เอาไว้ เชือกในมือชิงชวีจื่อก็ไร้พลังจะผูกมัดปีศาจรากษสไว้ได้อีก ยามนี้
กรงเล็บของมันพุ่งมา หมายถึงฉีกกระชากร่างชิงชวีจื่อแล้ว

ลินเตี่ยวรีบวัดวัดกระบี่เข้าสกัด แต่ก็สกัดแขนปีศาจได้ข้างเดียว
เท่านั้น แขนข้างที่เข้าใกล้ชิงชวีจื่อยิ่งกว่ากลับจนปัญญาจะทำอะไรได้

ขณะที่ชิงชวีจื่อกำลังหมดอาลัยตายอยาก ก็มีเสียงเคาะเกราะไม้* ดังมาจากด้านนอก ก่อนจะได้ยินเสียงประกาศนามพระพุทธรองค์ลอยมา แต่ไกล

"สิ่งชั่วร้ายทั้งหมดจะถอยไป..." น้ำเสียงสงบนิ่งนุ่มนวล ไร้ระลอกคลื่น อารมณ์ดุจสายลมเย็นสบายพัดผ่านใบหน้า ทะลุผนังที่ขวางกั้นสู่ด้านใน ห้องโถง

ใบหน้าชิงชวีจื่อผ่อนคลายลง เปิดปากดำทอคำหนึ่ง "เจ้าลาเฒ่า หัวล้านมาถึงเสียที"

ทันทีที่เสียงประกาศนามพระพุทธรองค์ลอยเข้ามา การเคลื่อนไหวของปีศาจจากษสก็ชะงักไปด้วย แต่ว่าเชื่องช้าได้เพียงชั่วประเดี๋ยวก็กวัดแกว่งกรงเล็บยักษ์เข้าใส่ชิงชวีจื่ออย่างดุตันอีก

ถึงอย่างไรการแทงลงลึกเดียวหนึ่งก็ช่วยให้ชิงชวีจื่อหาทางรอดมาได้เฉียดฉิว เขาก็มองอย่างว่องไวแล้วลื่นไถลตัวออกด้านข้าง หลบพ้นรัศมีการไขว่คว้าของกรงเล็บนั้นได้ในที่สุด

เมื่อได้ยินเพียงเสียงสวดมนต์ดังแผ่วเบาคล้ายเสียงจิ้งจกรำพันเพลงผีร้ายที่ก่อนหน้านี้ส่งเสียงดังอื้ออึงอยู่นอกประตูเจียบสงบลงไปอย่างฉับพลัน การจู่โจมราวคลื่นน้ำโหมซัดของเหล่าผีร้ายหายไปอย่างรวดเร็ว แขนขาที่มีบาดแผลหรือขาดวินที่ยื่นเข้ามาตามช่องหน้าต่างก่อนหน้านี้ก็ถอยหนีออกไปเกือบหมด

ในขณะที่เสียงเคาะเกราะไม้ดังขึ้นไม่เร็วไม่ช้าก็มีภิกษุรูปหนึ่งสวม

* เกราะไม้ คือเครื่องเคาะจังหวะทำด้วยไม้เนื้อแข็ง แกะสลักเป็นทรงกลม ภายในกลวง ใช้เคาะประกอบการสวดมนต์ ชาวแต่จิ๋วเรียกว่า 'บั๊กฮือ' แปลว่าปลาไม้ เพราะโดยมากจะแกะสลักเป็นรูปปลาซึ่งลืมหูลืมตาอยู่ตลอดเวลา เป็นสัญลักษณ์ธรรมสื่อถึงผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน

จิ๋ววีชีชาวฉางอันเข้าเฝ้าประมุข ดวงตาสะท้อนความสุขาพบอุ่น กิริยา
สุชุมสง่างาม ท่านผู้นี้ก็คือหยวนเจี๋ย เจ้าอาวาสวัดต้าอัน

ด้านหลังของเขายังมีภิกษุหนุ่มแน่นติดตามมาอีกสี่รูป แต่ละรูป
ต่างถือเกราะไม้เอาไว้ ดวงตาทิ้งหลักทิ้งลิ่ม ปากขมูบขมิบสวดมนต์อย่าง
พร้อมเพรียง

ฉวีซิ่นเหยาเห็นว่าในที่สุดผีร้ายก็ไม่มีที่ท่าจะบุกเข้ามาข้างในอีก
จึงรีบเก็บกระดิ่งกลืนวิญญาณ พักหอบหายใจและซับเหงื่อบนหน้าผาก
จากนั้นปรับลมหายใจที่ปั่นป่วนสับสนอย่างซ้ำๆ

บังเอิญว่าเจ้าอาวาสหยวนเจี๋ยเดินผ่านนางไปพอดี แม้ว่าแสงโคม
ในห้องโถงจะสลัวราง นางก็ยังมองออกว่าจิ๋ววีชีของเจ้าอาวาสหยวนเจี๋ย
เป็นของมีราคา แม้ว่าตอนแรกจะไม่สะดุดสายตา แต่เนื้อผ้าที่ใช้ทำเป็น
ผ้าปักดินชั้นดี ลวดลายที่ปักบนจิ๋ววีชีลับซับซ้อน มองเห็นริ้วเส้นไหมสีทอง
อยู่เลือนราง ฝีมือตัดเย็บประณีตอย่างที่สุด รองเท้าที่สวมใส่คล้ายทำจาก
วัตถุดิบชนิดพิเศษบางอย่าง นอกจากจะไม่เปราะเป็ โอนดินโคลน
ยังสวยงามทนทานอีกด้วย

ในความทรงจำของฉวีซิ่นเหยา ดูเหมือนทุกครั้งที่ฉวีซิ่นเหยา
พบหน้าเจ้าอาวาสหยวนเจี๋ยท่านนี้ บนร่างของเขามักจะสะอาดหมดจด
ไร้ที่ติ ไม่มีส่วนใดไม่พิถีพิถัน เห็นได้ชัดว่าเป็นคนที่ให้ความสำคัญกับ
ภาพลักษณ์ภายนอกมากที่สุด

"หึ! ไม่ว่าเมื่อไรก็ไม่เคยลืมวางท่าสูงส่งน่าหมั่นไส้สินะ" ซิงชวีจื่อ
รู้สึกขัดหูขัดตากับพวกสูงส่งมั่งมีแต่แสรังสมถะเจียมตัวอย่างหยวนเจี๋ย
ยิ่งนัก แอบด่าทอเบาๆ ประโยคหนึ่ง ก่อนจะเอ่ยด้วยเสียงที่ดังขึ้นกว่าเดิม

"พาดคนมาครบใช้หรือไม่ อย่ามัวชักช้ายืดเยื้อ รีบตั้งค่ายกลเร็วเข้าสิ!"

ระหว่างที่พูดกรงเล็บของปีศาจรากษสก็ยื่นมาจากข้างหลังพอดี พอมองเห็นว่าใกล้จะถากหัวไหล่ตนเองอยู่แล้ว ชิงชีวิตจี้กรงเล็บสะบัดแสนจามรีไปข้างหลัง ก่อนจะฉวยโอกาสที่ปีศาจหดกรงเล็บกลับไปกลิ้งตัวหลบอย่างลุกลี้ลุลกลน

ตอนนี้มีคนผู้หนึ่งวิ่งเข้ามาเพิ่ม เป็นอาหวนนั่นเอง เดิมที่เขาฆ่าพันผีร้ายนอกศาลเจ้าอย่างอีกเหิม เมื่อฆ่าพันไปกว่าครึ่งก็นึกถึงอาจารย์กับจวีชื่นเหยาขึ้นมาได้ จึงรีบร้อนวิ่งเข้ามาด้านใน และทันเห็นชิงชีวิตจี้หลบหนีการไล่ล่าของปีศาจรากษสในสภาพที่ค่อนข้างทุลักทุเลเข้าพอดี ใบหน้าของเขากระตุกเกร็งขึ้นมาทีหนึ่ง ก่อนจะตะโกนเสียงดังลั่นว่า "อาจารย์!" แล้วกระโจนไปข้างหน้าเพื่อจะช่วยอาจารย์รับมือกับปีศาจ

หยวนเจวียลืมหันหัน ยื่นแขนออกไปขวางอาหวนไว้ เหยียดด้วยน้ำเสียงหนักแน่น "ไม่ต้องร้อนใจ รออาตมาตั้งค่ายกล"

อาหวนจำต้องหยุดฝีเท้าลง มองชิงชีวิตจี้ที่หลบซ้ายหลีกขวาอยู่ด้านในด้วยความร้อนใจเหลือจะกล่าว จะว่าไปแล้วก็แปลกนัก ปีศาจรากษสตนนั้นไม่รู้ว่าหวั่นเกรงกระบี่ชื่อเซียวในมือลินเซียวหรือเพราะสาเหตุใด แก่ในสิบครั้งที่ลงมือจะต้องเล็งเป้าหมายไปที่ชิงชีวิตจี้ บีบให้นักพรตเฒ่าต้องวิ่งหนีเป็นพัลวัน

จวีชื่นเหยาเห็นเจ้าอาวาสหยวนเจวียล้นลงอย่างเชื่องช้า พุดจาถึงความกับลูกศิษย์ทั้งสองอย่างเนิบนาบ ค่อยๆ หยิบบาตรล่ำรดกลมเกลี้ยง มั่นวาวออกมาโดยไม่สนใจอาจารย์ของนางที่อยู่ในภาวะคับขันเลยสักนิด จนนางแทบจะเข้าใจผิดว่าเจ้าอาวาสหยวนเจวียจงใจถ่วงเวลาเพื่อแก้แค้น

ทรมานอาจารย์ของนางเสียแล้ว

"หยวนเจวีย!" ซิงชวีจื่อโกรธจนด่าทอเกรี้ยวกราด "เจ้าลาเผ่าหัวไลน์ จิตใจสกปรก! นี่จึงใจถ่วงเวลารอดูสภาพน่าอนาถของข้าสินะ ได้ เจ้า รอดูไปเถอะ!"

ว่าแล้วเขาก็แสวงเผยช่องโหว่ให้เจ้าปีศาจรากษสเห็น ฉวยโอกาส ที่ปีศาจยื่นกรงเล็บมาที่ตนเอง กระโดดผล่งขึ้นมาอย่างว่องไวไปหา หยวนเจวีย หมายถึงล่อให้เจ้าปีศาจมาอยู่ตรงหน้าอีกฝ่าย

ตอนนี้ปีศาจรากษสที่ตามราวีซิงชวีจื่ออยู่ถึงสังเกตเห็นพวก หยวนเจวียที่นั่งอยู่ในห้องโถง ทันทีที่เห็นภิกษุใบหน้าอ่อนโยนเปี่ยม เมตตาทั้งห้ารูปนั่งนิ่งสงบเสงี่ยมอยู่ตรงนั้น ดูแล้วท่าทางใจดีรังแกง่าย น้อย จึงผละจากซิงชวีจื่อ สะบัดหางหงิกอกวาดไปทางพวกหยวนเจวีย ทันที

หยวนเจวียไม่ได้ขยับตัวสักนิด เพียงหลุบตาลงมีสมาธิกับการสวดมนต์ เท่านั้น จนกระทั่งหางของปีศาจรากษสมาถึงตรงหน้า ก็มีลูกศิษย์สองคน พลิ้วกายวูบออกมาจากข้างหลัง ทั้งสองต่างถือฉาบทองคนละอัน เมื่อ สองมือประสานกันก็จู่โจมจนเกิดเสียงดังขึ้น

ปีศาจรากษสเหมือนได้ยินเสียงดังบาดหูอย่างรุนแรงจึงส่งเสียงร้อง แปลกประหลาด เก็บหางกลับไปอย่างรวดเร็วและขยับถอยหนีไป ด้านหลังทันที

ภิกษุหนุ่มสองรูปโจมตีสำเร็จแล้วก็รีบถอยกลับไปนั่งที่ตำแหน่งเดิม ค่ายกลกลับคืนสภาพเดิมอีกครั้ง

เวลานี้ซิงชวีจื่อไปเก็บคันฉ่องไร้ขอบเขตที่นางพรหมทำหล่นเอาไว้

ขึ้นมา ใช้แขนเสื้ออุดนักพรตเช็ดหน้าคั่นช่องที่เปื้อนฝุ่นมอมแมม ปรับ
ลมหายใจตนเองแล้วหาที่นั่งมุมหนึ่ง นั่งเงียบไปสักพักก่อนจะสะบัดผ้า
ขนจามรีปลุกคั่นช่องบานนี้ จึงเห็นคั่นช่องไร่ขอบเขตแปลงรัศมีเจ็ดจำ
ขึ้นมาใหม่ สาดส่องไปที่ปีศาจรากษส

พวกหยวนเจี๋ยยังนั่งนิ่งอยู่ที่เดิมไม่ขยับเขยื้อน มือยังเคาะเกราะไม้
พึมพำท่องบทสวด แม้เสียงสวดมนต์จะลุ่มลึกนุ่มนวล แต่สำหรับปีศาจ
รากษสแล้วราวกับเสียงมารเสียดแทรกทะลุแก้วหู ทำให้ร้อนรอนจน
ทำอะไรไม่ถูก คั่นร่างเป็นลึงค์ยักษ์เต็มตัว

ฉวีชื่นเหยาเห็นอาจารย์กับเจ้าอาวาสหยวนเจี๋ยปักหลักอยู่คนละมุม
ควบคุมปีศาจรากษสเอาไว้อยู่หมัด ขณะนี้นางไม่จำเป็นต้องยื่นมือ
เข้าช่วย จึงมานั่งรวมสมาธิโคจรพลังปราณปรับลมหายใจ รอเวลาให้พลัง
ฟื้นฟูกลับมาโดยเร็วที่สุด

นางเพิ่งจะหลับตาลง ดวงตาพลันเหลือบเห็นผ้าปูโต๊ะบูชาหน้า
พระพุทธรูปขยับไหวแล้วกลับนิ่งสนิท ดูเหมือนจะมีอะไรบางอย่าง
ซ่อนอยู่ข้างใน

นางรู้สึกสงสัยยิ่งนักจึงลุกขึ้นแล้วเดินไปทางโต๊ะบูชาตัวนั้น ตั้งใจ
จะมองดูให้รู้แน่ชัด

ราวกับได้ยินเสียงฝีเท้าของฉวีชื่นเหยา โต๊ะบูชาตัวนั้นโคลงเคลง
เล็กน้อย ดูท่าว่ามีคนพยายามจะเขยิบหนีเข้าไปข้างใน

ฉวีชื่นเหยาเก็บความอยากรู้อยากเห็นเอาไว้ไม่อยู่อีก นางเลิกผ้าปูโต๊ะ
ขึ้นอย่างฉับพลันแล้วมองลงไปที่ด้านล่าง จึงเห็นเด็กสาวคนหนึ่งนั่งกอดเข่า
ซุกตัวอยู่ใต้โต๊ะ ผมเผ้าหลุดลุ่ยยุ่งเหยิง เสื้อผ้ารองเท้าสกปรกมอมแมม

เหมือนนอนหมอบบนพื้นที่มีฝุ่นเซาะมานาน พออีกฝ่ายเห็นฉวีชื่นเหยา
ตอนแรกก็กรีดร้องตกใจ จากนั้นก็เงยเสียงลงทันควันแล้วเผยสีหน้า
ละอายใจระคนเสียใจออกมา เสียงที่เอ่ยกล่าวอีกอึกและแผ่วเบาขึ้น

"อา...อาเหยา..."

นางก็คือเฟิงซูเยวี่!

ฉวีชื่นเหยาตกตะลึงพริ้งเพริด มองเฟิงซูเยวี่ด้วยความประหลาดใจ
จนอ้าปากค้าง เนินนานไม่อาจเรียกสติกลับมาได้

ไม่รู้ว่าเฟิงซูเยวี่ซ่อนตัวอยู่ได้นานเท่าใดแล้ว ระหว่างที่นางกับ
อาจารย์ต่อสู้กับปีศาจรากษสตั้งแต่ต้นจนถึงตอนนี้อีกฝ่ายกลับไม่เผย
ร่องรอยของตนเองเลย ไม่เคยคิดจะส่งเสียงร้องลั่นนินดและสามารถ
สงบจิตสงบใจอยู่ได้ พอดคิดถึงก่อนหน้านี้ที่เฟิงซูเยวี่กล้านัดพบฉินเจิง
ตามลำพังยามค่ำคืน ฉวีชื่นเหยาก็ยังสับสนไปกันใหญ่ ตกลงเฟิงซูเยวี่
ผู้นี้รักหรือไม่รักชีวิตตนเองกันแน่

เฟิงซูเยวี่ยมองดูสถานการณ์รอบด้านแล้วยังไม่กล้าออกไปที่ใด
นางนั่งกอดเข่าพลาบเอ่ยบอกฉวีชื่นเหยา "อาเหยา ขอคุณที่เข้ามาช่วยข้า"

ฉวีชื่นเหยา มองเฟิงซูเยวี่อยู่พักหนึ่งแล้วพยักหน้ารับอย่างผินฯ
ในสมองกลับนึกถึงดอกไม้ป่าที่เคยเห็นเมื่อครั้งออกไปเดินเล่นรับฤดูใบไม้ผลิ
ขึ้นมาอย่างไม่ถูกเวลาเอาเสียเลย แม้ออกไม้ป่านั้นจะไร้ชื่อ พวกมันกลับ
มีพลังชีวิตเข้มแข็งยิ่งไม่ว่าจะเป็นยามหน้าแล้ง ยามน้ำหลาก เมื่อร่วงลง
สู่พื้นดินแล้วก็สามารถหยั่งรากได้ ช่วงปลายฤดูใบไม้ผลิจะผลิบาน
ทั่วเมืองฉางอัน แต่พวกมันมักจะกระจัดกระจายไปกับสายลม ไม่มีทาง
ยอมรั้งอยู่ที่เดิมจนเป็นส่วนหนึ่งของดินโคลน ยามใดที่กระแสมพัดแรง

บางครั้งก็จะลอยละลิวขึ้น ลอยสูงไปถึงศาลาพักผ่อนและหอสูง คุณหาสน์
ของพวกตระกูลใหญ่หรือจวนของขุนนาง...ช่างคล้ายคลึงกับเผิงซูเยวี่
ผู้นี้จริงๆ

ตอนนี้เองลิ้นเขียวสังเกตเห็นว่าฉวีซินเหยาเหม่อลอยอยู่หน้า
โต๊ะบูชานานแล้ว หัวใจลั่นปัดแน่น ด้วยนึกว่าฉวีซินเหยาพบเจอ
ปีศาจร้ายยากจะรับมือตนได้อีก จึงรีบเดินไปหยุดอยู่ด้านหลังนาง
ก่อนจะมองตามสายตาของนางไปได้โต๊ะและสบกับสายตาดังลูกกวางน้อย
ของเผิงซูเยวี่เข้าพอดี

พอเผิงซูเยวี่เห็นลิ้นเขียวก็นิ่งอึ้งไป นางรีบมองสำรวจเขารอบหนึ่ง
อย่างรวดเร็ว เห็นลิ้นเขียวมีใบหน้าที่หล่อเหลาคมคาย เสื้อผ้าอาภรณ์ที่สวมใส่
ล้ำค่าเกินบรรยาย จึงลุ่มลึกความคิดจะซ่อนตัวอยู่ใต้โต๊ะต่อไปทันที
จับขาโต๊ะบูชาเอาไว้แล้วโผล่หน้าออกมาอย่างระมัดระวัง

เผิงซูเยวี่ยืนตัวตรง จัดแจงความเรียบร้อยของกระโปรงที่ยับย่น
ไม่รู้สึกว่าตนเองอยู่ในสภาพย่ำแย่แต่อย่างใด เอ่ยคารวะลิ้นเขียว
เสียงแผ่วเบาว่า "สกุสเผิงนามซูเยวี่คารวะคุณชายเจ้าค่ะ"

กล่าวจบนางก็หันหน้าไปมองฉวีซินเหยาด้วยสายตามีความหวัง
เต็มเปี่ยม คล้ายว่ารอให้ฉวีซินเหยาช่วยเอ่ยแนะนำนาง

นับตั้งแต่ฉวีซินเหยาพบหน้าเผิงซูเยวี่ครั้งแรก ก็ต้องเผชิญกับ
เหตุการณ์น่าตกใจนับไม่ถ้วน นางจึงสร้างเกราะปกป้องตนเองจากเรื่อง
ของเผิงซูเยวี่เอาไว้ก่อนแล้ว หรือกล่าวได้ว่าต่อให้เผิงซูเยวี่จะกระทำ
สิ่งใดผิดแผกกรรมเนียมจาริต ฉวีซินเหยาก็ไม่รู้สึกประหลาดใจทั้งสิ้น

พอเห็นนางเพียรส่งสายตาออกไปมาหาตนเองไม่หยุดหย่อน

ฉวีชื่นเหยาที่มีหรือจะไม่เข้าใจว่านางคิดอะไรอยู่ แต่ฉวีชื่นเหยาที่ตระหนัก
ได้ว่าลั่นเซียวไม่ใช่บุรุษประเภทเดียวกับชายาตี นอกจากไม่มีทางยอมรับ
การเสนอตัวเข้ามาสานสัมพันธ์ของอีกฝ่ายแล้ว ไม่น่าจะอาจจะเกิด
ความรู้สึกรังเกียจ เห็นชัดว่าทั้งสองฝ่ายไม่มีทางไปกันได้ด้วยดี เช่นนั้น
โยนางต้องลำบากหาเรื่องเดือดร้อนให้ตนเองด้วยเล่า

ฉวีชื่นเหยาเพียงปิดปากให้สนิท แสร้งทำเป็นไม่รับรู้สายตาของ
เฟิงชู่เยวี่ก็เพียงพอ

ส่วนลั่นเซียวหลังจากเห็นเฟิงชู่เยวี่ยิ้มออกมาจากใต้โต๊ะในสภาพ
ทุลักทุเลก็คาดเดาที่ไปที่ไปของนางได้เลือนราง คิดถึงว่าคืบนี้ฉวีชื่นเหยา
ต้องหายตัวไปโดยไม่ทราบสาเหตุ เกรงว่าคงจะเกี่ยวข้องกับคุณหนูเฟิง
ผู้นี้อย่างเลี่ยงไม่ได้ ในใจจึงเกิดความรังเกียจขึ้นมา เพียงพยักหน้าตอบ
อย่างเฉยชาหาใดเปรียบ แล้วไม่หันไปมองเฟิงชู่เยวี่อีกเลย

เฟิงชู่เยวี่ไม่อาจรู้เบื้องหลังของลั่นเซียวจากการแนะนำของฉวีชื่นเหยา
ได้ จึงรู้สึกผิดหวังขึ้นมาเล็กน้อย นางไม่สนใจท่าทีเฉยเมยไม่พูดไม่จาของ
ลั่นเซียว แอบใช้สายตามองประเมินเขาไม่เลิกรา ไ่ล่มองตั้งแต่ตัวเสื้อ
จนถึงแขนเสื้อ เห็นว่างามประณีตหรูหราไปเสียหมด ข้างเวรยังห้อยหยก
ขึ้นงามลายกิเลน เป็นหยกเนื้อกระจ่างแวววาว หาใช่ของธรรมดาสามัญ
ก็คาดเดาได้ว่าลั่นเซียวคงจะเป็นคุณชายจากตระกูลใหญ่ทั่วไป ไม่น่าจะ
อาจจะเป็นท่านอ่องจากในวังหลวง!

ไม่ว่าคนที่มีความรู้ระดับนี้ มารู้จักกับอาเหยาได้อย่างไรกันนะ

เฟิงชู่เยวี่มองฉวีชื่นเหยาด้วยสายตาแฝงความอิจฉา คิดถึง
คุณชายชายาที่พบหน้าประตู่จนจึ่งให้ไหวครั้งก่อน ก็เป็นบุรุษที่มีคน

ล้อมหน้าล้อมหลัง กลืนอายุสูงศักดิ์แผ่รอบกาย อดคิดไม่ได้ว่าตนเอง คงจะต้องมองจิวี่ขึ้นเหยาใหม่เสียแล้ว จึงตัดสินใจเงียบๆ ว่าวันหน้าจะต้องไปมาหาสู่กับจิวี่ขึ้นเหยาบ่อยกว่าเดิม จะได้ถือโอกาสสานสัมพันธ์กับผู้สูงศักดิ์ในเมืองจางอันเพิ่มขึ้น

จิวี่ขึ้นเหยาไหนเลยจะมีเวลาสนใจแผนการเล็กน้อยของเผิงซูเยวี่ นางรวบรวมสมาธิกลับไปจับตาดูสถานการณ์การต่อสู้ในห้องโถง ยามนี้ปีศาจรากษสถูกเจ้าอาวาสหยวนเจี๋ยกับอาจารย์สะกดเอาไว้ได้ชั่วคราว แต่ดูเหมือนว่าจะไม่ได้สูญเสียพลังไปสักเท่าไร กลืนอายุมีดมนยันเยือกที่วนเวียนอยู่ไม่ได้ลดน้อยลง หางหงิกงอที่สะบัดไปมาอย่างแผ่วรังสีคุกคามเข้มขั้ว

จิวี่ขึ้นเหยาไม่รู้สึกละเลิกใจแม้แต่น้อย ปีศาจรากษสอย่างไรก็เป็นถึงแม่ทัพในหมู่ภูตผี สามารถสั่งการผีร้ายทั่วหล้าให้ยอมสยบแทบเท้า เห็นได้ชัดว่ามันมีพลังภายในแข็งแกร่งเพียงใด ถ้าหากจะทำให้มันยอมสยบ เกรงว่าคงไม่อาจใช้แค่ค่ายกลหรือของวิเศษธรรมดาได้ คงจะต้องต่อสู้อย่างดุเดือดเท่านั้นแล้ว

นางหันกลับไปก็เห็นเผิงซูเยวี่ยังจับจ้องมองสำรวจลึนเขี้ยว ไม่สนใจการต่อสู้กลางห้องโถงที่ดุเดือดขึ้นทุกขณะเลยแม้แต่นิดเดียว จึงกล่าวกับเผิงซูเยวี่ด้วยสีหน้าเย็นชา

"อาเยวี่ เจ้ากลับไปหลบใต้โต๊ะเหมือนเมื่อครู่เถอะ ข้าจะสร้างข่ายอาคมจากข้างนอกให้ เจ้าซ่อนตัวอยู่ในนั้นไม่ต้องออกมา จะได้ไม่โดนลูกหลงจากพลังของปีศาจรากษสจนบาดเจ็บ"

เผิงซูเยวี่หันหน้าไปมองปีศาจรูปร่างคล้ายลิงแต่ไม่ใช่ลิง

ตื่นตระหนกจนใบหน้าซีดขาว ไหนเลยจะสนใจลื่นเชียวต่อไปอีก นางพยักหน้าตอบโดยไม่ลังเล

"ได้ข้าจะกลับไปหลบใต้นั้น อาเหยา รบกวนเจ้าช่วยสร้างชายาคอมอะไรนั้นให้ข้าหลายๆ ชั้นด้วยละ"

ว่าแล้วนางก็ยกกระบองขึ้น หมุนตัวกลับไปและมุดเข้าไปหลบใต้โต๊ะบูชาตามเดิมพร้อมเอามือปิดผ้าปูโต๊ะให้คลุมลงด้วย

"..." ลื่นเชียวเห็นภาพนี้ก็ถึงกับพูดอะไรไม่ออกแม้แต่ครั้งคำ

ด้านฉวีซินเหยากลับพยักหน้ารับด้วยความเต็มใจเป็นพิเศษ แล้วก็ไม่วอร์ซารีบก้าวไปข้างหน้าโต๊ะบูชาสร้างชายาคอมให้เผิงซูเยวี่ เพื่อว่าปีศาจรากษสเกิดไล่ฆ่าคนส่งเดช นางกับอาจารย์ไม่อาจแบ่งสมาธิมาปกป้องเผิงซูเยวี่ได้ อีกฝ่ายจะได้ยังปลอดภัยไว้กังวลอยู่

ยามนี้คันท้องไร่ขอบเขตกับเสียงสวดมนต์ของหยวนเจวี่และลูกศิษย์ทำให้ปีศาจรากษสหงุดหงิดกระสับกระส่ายมากขึ้นเรื่อยๆ ร่างกายของมันถูกตรึงอยู่กับที่ไม่อาจขยับได้ ดวงตาสีเขียวคู่นั้นกลอกหลุกหลิกมองไปทั่ว และแล้วก็เลื้อบเห็นฉินเจิงที่นั่งพิงเสาอยู่ทางนั้น ใบหน้าของเขาซีดเทาตึงตื่อเฝ้าอด ประกายในดวงตาสีเขียวของมันพลันวูบไหว นิ้วหนึ่งของกรงเล็บขาวกระดิกขึ้นมาอย่างแนบเนียน

ตอนนี้ฉวีซินเหยากำลังรุ่มอยู่กับการช่วยลื่นเชียวลากฉางหรงที่ยังหมดสติเข้ามาหลบในตำแหน่งที่ค่อนข้างปลอดภัย จะได้ใช้อาคมปลุกเขาให้ตื่นขึ้นมา

วิธีการล่อลวงคนของปีศาจรากษสไม่อาจเทียบกับวิญญูณร้ายทั่วไปได้ นอกจากคนที่มึนงงใจเด็ดเดี่ยวแน่วแน่อย่างที่สุด ผู้อื่นล้วน

ไม่อาจต้านทานได้โดยง่าย อีกทั้งเมื่อใดที่โดนครอบงำ มักจะจมดิ่งอยู่ใน
ภวังค์ภาพลวงตา บ้างก็อาจจะเจ็บปวดเสียใจ บ้างก็อาจจะคลุ้มคลั่ง
แค้นเคือง ไม่มีทางถอนตัวออกมาได้เลย เวลามานานเข้าจะทำร้าย
อวัยวะภายในทั้งหมด ฉะนั้นต้องปลุกเขาให้ตื่นขึ้นมาจากฝันร้ายโดยเร็ว
ที่สุด

หลังจากลากลาร่างของนางหรงมาที่หน้าเสาดันหนึ่งและจัดวางร่าง
ของเขาจนเข้าที่เข้าทางแล้ว ฉวีชื่นเหยากับลิ้นเขียวเพ็งจะลุกขึ้นยืน
ตัวตรง จู่ๆ ก็สัมผัสได้ว่ามีบางอย่างผิดปกติจึงหันหน้าไปมองพร้อมกัน
ก็เห็นว่าหน้าเสาดันหนึ่งที่มัดร่างฉินเจิงเอาไว้ก่อนหน้านี้กลับว่างเปล่า
ไร้ตัวคน

คนทั้งสองตกตะลึง พอหันไปมองก็เห็นว่าฉินเจิงเดินไปถึงด้านหลัง
ชิงชวีจื่อ ซึ่งกำลังตั้งสมาธิแน่วแน้อย่างเจียบงันตั้งแต่เมื่อใดก็ไม่รู้ และ
ยามนี้ฉินเจิงกำลังจะลอบจูโจมนักพรตเฒ่าจากทางด้านหลัง

ฉวีชื่นเหยาตื่นตระหนกสุดขีด นางตะโกนเสียงดังก้องว่า "อาจารย์
ระวัง!"

ลิ้นเขียวสีหน้าเย็นเยียบ รีบเหวี่ยงกระบี่ในมือออกไปสุดแรง

กระบี่ชื่อเขียวส่งเสียงครวญครางแผ่วเบาพร้อมพุ่งแหวกอากาศ
ออกไปด้วยพลังกำลังมหาศาล ขณะกำลังจะแทงทะลุร่างฉินเจิง ฉินเจิง
กลับกระโดดผลุงจากด้านหลังชิงชวีจื่อ คำรามลั่นแล้วกระโจนเข้าไป
ปีศาจรากษส "ข้าขอสู้ตายกับเจ้า!" เพราะจิ้งหะหลบเลี้ยวนี้ กระบี่
ชื่อเขียวจึงเฉียดผ่านร่างของเขาและเบนปลายกระบี่พุ่งตรงไปปักตรึง
ที่เสาด้านหลัง ตัวกระบี่ยังสั่นไหวและส่งเสียงหวีๆ ออกมาครู่หนึ่ง

เดิมทีฉินเจิงก็มีพรสวรรค์โดดเด่นเหนือผู้ใด ประกอบกับมุมนะ ผึกฝนมาตั้งแต่เล็ก กริยาที่พ้อกรบมานานหลายปี กำลังภายในที่สั่งสม ลึกล้ำเกินจะหยั่งถึง ปีศาจรากษสไม่ทันระวังตัวจึงถูกเขากระโจนเข้าไป โดยตรง ดูเหมือนฉินเจิงจะระบายความคับแค้นใจทั้งหมดใส่ร่างปีศาจ รากษส ในมือไม่มีอาวุธใดก็อ้าปากกัดกรงเล็บใหญ่โตของมันเป็นอย่าง เอาเป็นเอาตาย หลังฉีกกระชากอยู่นานก็ถึงกับทำให้กรงเล็บนั้นเป็น รอยแห้วรอยหนึ่ง พร้อมกับของเหลวสีเขียวเข้มล้นทะลักออกมาตาม มุมปาก

ปีศาจรากษสคิดไม่ถึงโดยแท้ว่าฉินเจิงจะไม่ถูกมันล่อลวงให้ไปลอบ จู่โจมชิงชีวิต แต่หันกลับมาทำร้ายมันแทน มันตกใจอยู่ชั่วประเดี๋ยวก็ถูก ความเจ็บปวดจากกรงเล็บกระตุ่นให้โมโหคลุ้มคลั่ง มันร้องโหยหวน ออกมาคำหนึ่ง ยกกรงเล็บอีกข้างขึ้นสูง ตะปบแผ่นหลังของฉินเจิง อย่างหนักหน่วง สันสะท้อนจนอวัยวะภายในแหลกเหลว แล้วสะบัดร่าง ของอีกฝ่ายออกไปอย่างแรง

ฉินเจิงลอยกระเด็นไปราวกับว่าที่สายป่านขาดสะบั้น ก่อนจะ ร่วงหล่นกระแทกพื้นในมุมห้องออกไปไกล

ฉวีชื่นเหยาสะดุ้งตกใจ รีบวิ่งปรีเข้าไปตรวจสอบดูก็เห็นฉินเจิง สีหน้าดำคล้ำน่ากลัว มุมปากมีเลือดไหลทะลักไม่หยุด ม่านตาขยายกว้าง สายใยชีวิตเป็นดั่งตะเกียงที่น้ำมันแห้งเหือด

ฉินเจิงดูเหมือนจะมองเห็นฉวีชื่นเหยาที่จ้องมองตนเองอยู่ ดวงตา ของเขากลอกหลุกหลิกเล็กน้อย ก่อนจะกระเด็นเรียวแรงเอ่ยปาก "อา... คุณหนูฉวี"

ฉวีชื่นเหยาเห็นว่าเขาคลายมีเรื่องอยากจะพูด แม้ว่านางจะยังหวาดระแวงเขาอยู่เล็กน้อย แต่ด้วยเห็นว่าเขาไม่เหลือกำลังจะทำร้ายใครได้อีก จึงค้อมกายลงและเอ่ยถามน้ำเสียงราบเรียบ "ท่านมีอะไรอยากจะพูดหรือ"

ฉินเจิงจ้องมองเพดานที่มีดสนิทอย่างไร้จุดหมาย ดูเหมือนอยากจะทะลุเพดานนั้นไปเหลือเกิน มองตรงไปยังที่แห่งหนึ่งไกลแสนไกล นิ่งเงียบไปสักพัก น้ำเสียงแหบพรากก็เอ่ยขึ้นว่า "ถ้าหากดูจากคำสอนสำนักเต๋าของพวกเจ้า...คนชั่วช้าที่เข่นฆ่าผู้บริสุทธิ์อย่างทารุณเช่นข้า คงไม่มีสิทธิ์กลับเข้าสู่วัฏจักรการเวียนว่ายตายเกิดอีกแล้วกระมัง" เสียงของเขาเหมือนเสียงซอหูฉินที่แตกร้าวคันหนึ่ง ช่างแปลกประหลาดแหบพร่า ไม่น่าฟังเลยสักนิดเดียว ไหนเลยจะยังมีร่องรอยของเสียงกระຈ้างชัดเจนหนักแน่นดังที่เคยมี

ฉวีชื่นเหยาได้ยินคำพูดนี้ แม้ว่าจะชิงชังการกระทำของเขาอย่างลึกล้ำ แต่สุดท้ายแล้วก็ยังมีความเวทนาสงสารอยู่เสียวนหนึ่ง ไม่อาจตัดใจพูดว่า 'ใช่' ออกมาสักคำ

ฉินเจิงไม่รอให้ฉวีชื่นเหยาเอ่ยตอบ มุมปากของเขากระตุกเล็กน้อย ก่อนจะเผยรอยยิ้มเบาบางดูจั่ววัน

สิ้นชั่ววูบเดินมาถึงข้างกายฉวีชื่นเหยาในเวลานั้นพอดี เขานั่งยองๆ ลงตรวจสอบสภาพร่างกายของฉินเจิง

ฉินเจิงตะลึงงันไปเล็กน้อย พยายามปรับสายตาให้ชัดเจนที่สุด มองบุรุษและสตรีตรงหน้าที่เป็นดังคู่มือของไบเบิ้ล ก่อนจะพยักหน้าน้อยๆ แล้วเอ่ยว่า "พวกเจ้าสองคนเหมาะสมกันยิ่งนัก ตอนที่ข้ากับหุ่ยจู

แต่งงานกัน อายุก็ไม่ต่างจากพวกเจ้าตอนนี้สักเท่าไร"

ฉวีชื่นเหยากับลินเซียวนั่งอิงไปพร้อมกัน ต่างมองเห็นว่าในดวงตาของฉินเจิงมีความอิจฉาเข้มข้นอัดแน่นอยู่ ในใจพลันมีความรู้สึกที่บอกไม่ถูกไปชั่วขณะ

ฉินเจิงกลอกดวงตามองขึ้นไปบนเพดานอีกครั้งพลางพิมพ์ว่า "ข้ากับหุ่ยจูเป็นคู่รักที่รู้จักกันมาตั้งแต่เด็ก พวกเราเติบโตมาด้วยกัน วันแต่งงานตอนที่ข้าเห็นหุ่ยจูนั่งอยู่ในห้องหอยังนึกว่าในโลกนี้คงไม่มีใครสุขสมหวังไปมากกว่าข้าอีกแล้ว แต่ใครจะรู้...วาสนาของข้ากับนางจะน้อยนิดถึงเพียงนี้..."

ฉวีชื่นเหยาเห็นลมหายใจของเขารวยรินลงไปทุกขณะ นึกถึงข้อสงสัยก่อนหน้านี้อันขึ้นมาได้จึงรีบกระซิบถามขึ้น "ท่านยังมีผู้สมรู้ร่วมคิดอีกคนใช่หรือไม่ คนผู้นั้นเป็นใครกัน"

ฉินเจิงดูเหมือนจะไม่ได้ยินคำถามนาง ประเดี๋ยวก็ถอนหายใจแล้วเอ่ยว่า "ตอนนี้ข้าแค้นใจนักที่โดนปีศาจรากษสหลอกใช้ให้ฆ่าผู้บริสุทธิ์ นอกจากจะเรียกหุ่ยจูกลับมาไม่ได้แล้ว ยังต้องมีจุดจบตายไปตกนรกอีกกลัวว่าวันหน้าคงไม่มีโอกาสกลับมาเกิดใหม่...เพื่อไปตามหาหุ่ยจูแล้ว..."

กล่าวยังไม่ทันจบประโยค รอยเลือดที่มุมปากก็กลายเป็นเลือดข้นคลั่กไหลออกมา คำพูดที่เหลือทั้งหมดจมหายลงไปในลำคอแล้ว

เขาเหม่อมองเพดานอย่างไร้จุดหมาย ประกายแสงในดวงตาค่อยๆ มอดดับลง

ฉวีชื่นเหยารู้ว่าเขาใกล้จะหมดลมหายใจเต็มที่ ถ้าหากเป็นยามปกติ นางจะต้องสวดคาถาส่งวิญญาณให้ผู้ตายช่วงหนึ่ง แต่ว่าคนที่ทำบาปกรรม

จินเจียงคล้ายจะทนต่อไปไม่ไหวอีกแล้ว เปลือกตาปิดลงอย่างช้าๆ แต่ทันใดนั้นราวกับว่าได้เห็นภาพที่ทำให้มีความสุขเหลือเกิน ดวงตาของเขาพลันเบิกกว้างอีกครั้ง แม้กระทั่งใบหน้าขาวซีดดูจะกระดากก็สว่างไสวขึ้นมา

ฉวีรัตน์เหยามองร่างไว้วิญญูญาณของฉินเจิงจนเหม่อลอยไปชั่วขณะ เกิดความรู้สึกซับซ้อนในใจอย่างมาก จนกระทั่งก่อนตายคนผู้นี้ก็ไม่เคยแสดงความละอายใจกับสตรีที่ตักตายนอย่างไม่เป็นธรรม เอาแต่พร่ำบอก ไม่หยุดว่าตนเองคงไม่ได้พบหน้าภรรยาที่จากไปอีกแล้ว เห็นได้ชัดว่าเขาเป็นคนเย็นชาและเห็นแก่ตัว หาใช่คนดีมีคุณธรรมอะไร เมื่อสุดท้ายต้องมีจุดจบเช่นนี้ก็นับว่าสาสมแล้วจริงๆ

ลีนีเห็นแว่บแว่บเห็นหน้าไม่ชัด ยังนึกว่าอย่างไรนางก็อายุยังน้อย ไม่อาจทนเห็นภาพเช่นนั้นได้ จึงรีบอุ้มนางลุกขึ้นมา อยากจะบอกอะไรนางบ้าง

101

ลื่นเชื่อมกับจิวชีนเหยาหันขวับกลับไปมองก็เห็นว่าปีศาจรากษสไม่อาจต้านทานการชนาบโถมตีของพวกเขาซึ่งชิวจื่อได้อีก อวัยวะภายในมอดไหม้ ความเจ็บปวดตรงหน้าอกรวดร้าวเกินบรรยาย เพียงอึดใจเดียวเท่านั้นก็มีเสียงเนื้อฉีกขาดดังขึ้น บริเวณช่วงอกและหน้าท้องของปีศาจมีบาดแผลเป็นทางยาวเท่าแขน

ทว่ามันยังส่งเสียงร้องแปลกประหลาดไม่หยุด จูๆ พลังปีศาจเพิ่มเป็นทวีคูณอย่างฉับพลัน หลุดพ้นจากพันธนาการของคันท้องไร่ขอบเขตได้แล้ว เริ่มจะขยับร่างกายไปข้างหน้าได้หลายซุน หัวใจของจิวชีนเหยาพลันบีบรัดแน่น มองไปทางกลางโถง ก็เห็นลูกศิษย์คนหนึ่งด้านหลังเจ้าอาวาสหยวนเจี๋ยคล้ายว่าจะไม่เหลือพลังแล้ว ร่างกายโงนเงนไปมาและกำลังจะล้มลง

อาหานเห็นเข้าก็รีบเข้าไปด้านหลังภิกษุรูปนั้น ใช้ฝ่ามือยันแผ่นหลังของอีกฝ่ายเอาไว้แล้วถ่ายทอดกำลังภายในของตนเองไปให้ด้วย

ซึ่งชิวจื่อลืมหืมตาพร้อมตะโกนบอกจิวชีนเหยาเสียงดังก้อง "อาเหยา! ปีศาจรากษสเนื้อหนังเริ่มปริแตกแล้ว รีบใช้กระดิ่งกลืนวิญญาณเผาดวงจิตของมันเร็วเข้า!"

จิวชีนเหยาเอ่ยรับคำทันที นางเร่งโคจรกำลังภายในปลดปล่อยมังกรไฟทั้งสามตัว แม้ว่าพลังของนางจะยังไม่ฟื้นฟูเต็มที่ แต่เพราะได้พามาพอสมควรแล้วมังกรไฟจึงมีรัศมีเจิดจ้ากว่าเดิมมาก ร่างกายก็ส่งางามทรงพลัง เหาะมาหยุดอยู่ตรงหน้าปีศาจรากษสอย่างรวดเร็ว

มังกรไฟทั้งสามเหาะวนรอบร่างกายปีศาจรากษส ก่อนจะพุ่งเข้าในบาดแผลที่ลากผ่านช่วงอกและหน้าท้องที่ละตัวตามลำดับ

ปีศาจรากษสแผดเสียงร้องราวกับฟ้าถล่มแผ่นดินทลาย ทัวทั้งศาลเจ้าเหมือนจะทรุดตัวลงไปพื้นใต้ฝ่าเท้าของทุกคนสั่นสะเทือนมองเห็นพื้นดินมีรอยแยกเป็นหลุมยุบตัว

แต่ตอนนี้ทุกคนทุ่มเทสุดกำลังเพื่อจัดการกับปีศาจ ไม่มีใครปล่อยให้ตนเองเสียสมาธิได้เลย เพราะเป็นห่วงอยู่เรื่องเดียวว่าจะสยบปีศาจไม่ได้และกลับกลายเป็นโดนมันกลืนกินเข้าไปแทน

แม้จะมีกระดิ่งกลืนวิญญาณแผดเผาร่างกาย เสียงร้องโหยหวนบาดลึกของปีศาจรากษสยังดังต่อเนื่องไม่ขาดสาย มีพลังทะลุทะลวงน่ากลัวหาใดเปรียบ เสียงสะท้อนยังลอยออกนอกศาลเจ้าไปไกลและกระจายไปทั่วภูเขาน้อยใหญ่นอกเมืองฉางอัน

ถ้าหากปล่อยให้มันส่งเสียงโหยหวนลากยาวต่อไป จะต้องเรียกร้อยภูตผีตระเวนราตรีมาอีกแน่ พวกฉวีชื่นเหยาอดร้อนใจไม่ได้ นางมีใจอยากจะยับยั้งปีศาจรากษสไม่ให้ร้องเรียกภูตผีมาสมทบ แต่ไม่อาจแบ่งพลังออกไปได้สักส่วน มีเพียงฝืนสู้ต่อไปอย่างไม่ย่อท้อเพื่อสยบมันให้รวดเร็วที่สุดเท่านั้น

จู่ๆ ก็มีเสียงดัง 'สวบ' ราวกับว่ามีบางสิ่งแทงทะลุเนื้อหนัง เสียงร้องแหลมสูงของปีศาจรากษสก่อนหน้านั้นพลันเงียบลงไป

ทุกคนต่างเงยหน้ามองอย่างตกตะลึง ก็เห็นลึนเชี้ยวอ้อมไปยืนอยู่ด้านหลังปีศาจรากษสตั้งแต่เมื่อใดไม่รู้ กำลังใช้กระบี่ชื่อเซียนวนมีอแทงทะลุร่างปีศาจไป

ราวกับเขากลัวว่าปีศาจรากษสอาจตายไม่สนิท จึงใช้กระบี่ปิดคว้านซ้ำเข้าไปอย่างเยือกเย็นด้วยพลังกำลังที่มีจนอวัยวะภายในของเจ้าปีศาจ

ละเทะไม่มีขึ้นดี

ปีศาจรากษสมองปลายกระบี่คมกริบสีเงินยวงที่ทะลุหน้าท้อง ด้วยสายตาเหลือเชื่อ ร่างกายแข็งแกร่งนิ่งค้างไปชั่วครู่ ในที่สุดก็ล้มโครมลงกับพื้น ประกายแสงในดวงตาสีเขียวขยับไหวเล็กน้อยแล้วมอดดับไป

มังกรไฟสามตัวเหินดั่งนั้นก็ดูเหมือนจะกระปรี้กระเปร่าขึ้นมาก เหาะวนเวียนรอบร่างปีศาจรากษสราวกับนักล่าที่จับเหยื่อมาได้สำเร็จ เพียงพริบตาเดียวเท่านั้นก็เผาร่างปีศาจจนเกลี้ยงเกลา แม้กระทั่งเศษกระดูกก็ไม่เหลือทิ้งไว้

อย่างไรเสียชิงชีวิตกับหยวนเจวียก็อายุมากแล้ว หลังการต่อสู้อันดุเดือดสิ้นสุดลง ร่างกายรีดเค้นพลังกำลังออกไปเกินขีดจำกัด ต่างฝ่ายต่างถอนหายใจยาว ก่อนจะทรุดฮวบลงกับพื้นอย่างไร้เรี่ยวแรงและหมดสติไป

ฉวีขึ้นเหยาเห็นดั่งนั้นก็ไม่สนใจร่างกายและจิตใจที่อ่อนล้าของตนเอง จะรีบวิ่งไปดูแลอยู่ข้างกายอาจารย์ ใครจะรู้ว่าเพ็งวิ่งออกไปได้สองก้าว ภาพตรงหน้านางพลันดับวูบ ล้มลงไปอย่างไม่ทันตั้งตัว

นางผีนประคองร่างกายอยู่นานแล้ว ตอนนี้พลังในร่างกายหมดสิ้นแทบไม่เหลือ เห็นว่าสุดท้ายปีศาจรากษสก็ถูกกำจัดไปได้ ร่างกายผ่องคลายลงชั่วขณะ แบกรับอะไรต่อไปไม่ไหวอีกแล้ว

ทันใดนั้นเหมือนมีคนอุ้มนางขึ้นมาอย่างมั่นคง นางสติสัมปชัญญะเลือนราง แต่รับรู้ได้โดยสัญชาตญาณว่าแสงอกของคนผู้นี้พึงพาได้ จึงปล่อยให้ศีรษะตนเองจมอยู่ในอ้อมอกของเขา ปล่อยให้ความอ่อนเพลียเข้าจู่โจมดังกระแสน้ำไหลซัดมาห่อหุ้มตัวนางไว้

ถึงแม้คนผู้นี้จะเคลื่อนไหวอย่างอ่อนโยนนุ่มนวล แต่ในอกเสื้อ
ของเขาค่อยกับซุกซ่อนอะไรบางอย่างไว้ เวลาก้าวเดินไปของสิ่งนั้นจะ
ทิ่มแถมของนางอยู่ตลอด ทำให้นางอดขมวดคิ้วไม่ได้

ฉวีชื่นเหยาขบคิดอย่างลับสมอง

คนผู้นี้เป็นใครกันแน่ ช่างน่าประหลาดนัก เพราะเหตุใดอยู่ดีๆ
ถึงนำปืนพกผมมาเก็บในอกเสื้อ เอาไว้ต้อนขึ้นเมื่อไร จะต้องถามคนผู้
นี้ให้รู้เรื่องแน่...

13

วันรุ่งขึ้น บ้านสกุลเฟิง

เฟิงป้ออวี่นั่งหน้าเขียวอยู่ข้างหน้าต่างพลางสั่งกำชับสาวใช้ชื่อฝูหนู
ที่เพิ่งซื้อตัวมารับใช้เฟิงชู่เยวี่ไม่กี่วันมานี้

"รีบเก็บข้าวของคุณหนูของเจ้าให้เรียบร้อย วันนี้ข้าจะต้องส่งนาง
กลับหยวนโจว คนขับรถม้ารออยู่ข้างนอกแล้ว อย่ามัวชักช้ารีบเดินทาง
ออกจากเมืองไปเสีย"

เฟิงชู่หยินมองบุตรชายด้วยความตกใจจนทำอะไรไม่ถูก อยากจะ
เกลี้ยกล่อมแต่ก็ไม่กล้า ได้แต่มองเฟิงชู่เยวี่ด้วยความแค้นใจลึกที่
ไม่อาจหลอมเป็นเหล็กกล้า ผ่านไปครู่หนึ่งสุดท้ายในใจก็ยังรู้สึกเจ็บปวด
จนกลืนน้ำตาไว้ไม่อยู่พร้อมกับถอนหายใจหลายเสือกติดกัน

เฟิงชู่เยวี่กอดห่อเสื้อผ้าอาภรณ์และเครื่องประดับแนบอกไว้แน่น
ร้องไห้จนเหนื่อยหอบหายใจแทบไม่ทัน ไม่ว่าฝูหนูจะเกลี้ยกล่อมอย่างไร

เป็นตายนางก็ไม่ยอมไปทีใดทั้งนั้น เอาแต่ร้องไห้วิ่งวนเฝ้าป้ออวี่

"พี่ชาย...ข้ารู้ข้าผิดไปแล้ว ครึ่งหน้าข้าไม่กล้าทำแล้ว ขอรบกวนอย่าส่งข้ากลับหวนใจเลยนะ"

ดูเหมือนเฝ้าป้ออวี่จะตัดสินใจเด็ดขาด เห็นผู้หญิงมีท่าทีขาดกลัว ไม่กล้าสร้างความลำบากใจให้เฝ้าชูเยวี่จริงๆ ก็โกรธจัดจนเดินมาหยุดตรงหน้าเฝ้าชูเยวี่ แยกห่อผ้าจากอ้อมกอดของนางแล้วประกาศกร้าว

"แม้จะกล่าวว่าชายหญิงเจ็ดขวบไม่นั่งร่วมโต๊ะ* ข้าของส่วนตัวของเจ้าจึงไม่ควรปล่อยให้ข้ามาเก็บแทน แต่ว่าพี่ชายดูบิดา ข้าไม่อาจทนดูเจ้าเสียนิสัยโดยไม่สั่งสอน ปล่อยให้เจ้าชักนำหายนะครั้งใหญ่มาได้วันนี้เจ้าไม่ต้องมาเสแสร้งใช้จริตมารยาตอ่อนน้อม ข้าอย่างไรก็ต้องส่งเจ้ากลับหวนใจไปแน่!"

เฝ้าชูเยวี่ยกอดห่อผ้าเอาไว้ไม่ยอมปล่อย แม้โดนเฝ้าป้ออวี่กระชากห่อผ้าเต็มแรงและลากมาหลายก้าวก็ยังไม่ยอมปล่อยมืออยู่ดี ได้แต่ร้องไห้และส่ายหน้าปฏิเสธสุดชีวิต

"พี่ชาย! ถ้าหากท่านส่งข้ากลับหวนใจ ข้าจะตายให้ท่านดู! ที่หวนใจแม้แต่บ้านของพวกเราก็ไม่เหลือแล้ว หรือว่าท่านจะส่งข้าไปอยู่บ้านท่านลุงใหญ่!"

เฝ้าป้ออวี่ได้ยินว่าเฝ้าชูเยวี่ถึงขั้นกล่าวว่า 'จะตาย' จึงมองข้ามประโยคหลังไปในทันที เขาเอ่ยประชดด้วยความโมโหระคนขบขัน "อยากตายรี เอาสิ เจ้ามีชีวิตอยู่ก็ไม่เคยทำให้ที่บ้านสบายใจ ไม่สู้ตายไปให้สิ้นเรื่องสิ้นราว เดี่ยวข้าจะไปหาเชือกให้เจ้าเอง"

* ชายหญิงเจ็ดขวบไม่นั่งร่วมโต๊ะ มาจาก 'คัมภีร์หลี่จื๊อบทเนย์เจ้อ' ว่าด้วยธรรมเนียมปฏิบัติในครอบครัว

ว่าแล้วเขาก็สาวเท้าเดินออกไปข้างนอกเพื่อไปหาเชือกตามที่
ลั่นวาจา

เฟิงชู่หยินรีบคว้าแขนเสื้อเฟิงป้ออวี้อោไว้ เอ่ยเรียกด้วยน้ำเสียง
ร้อนรน "ป้ออวี๋! อย่างไรชู่เยวี่ก็อายุน้อย ทำผิดไปพวกเราสั่งสอนนาง
ก็พอแล้ว ไยเจ้าต้องบีบคั้นนางถึงเพียงนี้ด้วย บีบคั้นนางจนตายถึงจะ
พอใจหรือ"

เฟิงป้ออวี๋เห็นมารดายังคงละละเลื้อน คอยให้ท้ายเฟิงชู่เยวี่อยู่เสมอ
ก็โกรธจัดจนน้ำเสียงเปลี่ยนเป็นทุ้มพรว

"ได้ๆ เป็นความผิดซ้ำทั้งนั้น ข้าไม่ควรบีบคั้นนาง ยิ่งไม่ควรสั่งสอนนาง
หลายปีมานี้ข้ามัวแต่ยุ่งอยู่กับการสอบขุนนางและหน้าที่การงาน ถือว่า
ละเลยการอบรมสั่งสอนชู่เยวี่ไปโดยแท้ วันนี้พอคิดจะเข้ามาดูแล
ก็ก้าวกายอะไรไม่ได้อีกแล้ว ดี ในเมื่อท่านแม่ก็สั่งสอนนางไม่ได้ และยัง
ห้ามข้าไม่ให้สั่งสอนนาง พวกเราก็ส่งนางกลับหวนใจไปเลยดีกว่า
มีคนคอยดูแลสั่งสอนนางแทนพวกเราอยู่แล้ว!"

"พี่ชาย!" เฟิงชู่เยวี่ร้องให้พลางกระที่บเท้า เอ่ยด้วยน้ำเสียง
เคื่องโกรธว่า "ตอนนี้ท่านมีหน้าที่การงาน คงจะมองข้ามความดีของ
น้องสาวตลอดหลายปีที่ผ่านมาไปหมดแล้ว แต่ท่านอย่าลืมสิว่าค่าใช้จ่าย
ในการเรียนหนังสือของท่าน ก็มีส่วนที่ข้าลงแรงไปด้วยเหมือนกัน!"

พอเฟิงป้ออวี๋ได้ยินคำนี้ก็นิ่งงันไป

เฟิงชู่เยวี่ร้องให้ด้วยความเศร้าโศกเสียใจ น้ำตาไหลรินปาน
สร้อยไข่มุกที่ขาดสะบั้น ยิ่งขับเน้นให้ดวงหน้าเล็กเท่าฝ่ามือของนางงามล้ำ
สะกดใจคน

"นับตั้งแต่ปีนั้นพอท่านพ่อจากไป พวกเราสามแม่ลูกต้องพึ่งพากันและกัน เหมือนดินร่นเอาชีวิตรูดไปวันๆ มาหลายปี ที่ผ่านมามีเรื่องเจอกับสายตาดูแคลน ต้องผ่านความยากลำบากมาเพียบไต่ ท่านลืมไปหมดแล้วหรือ" นางกล่าวไปพลางชี้แขนเสื้อเช็ดน้ำตาไปพลาง เช็ดน้ำตาอยู่ครู่หนึ่งพลันนึกขึ้นได้ว่าเสื้อตัวนี้เพิ่งจะตัดเย็บไม่นาน จะปล่อยให้เปรอะเปื้อนเช่นนี้ไม่ได้ จึงรีบเปลี่ยนมาหยิบผ้าเช็ดหน้าจากแขนเสื้อออกมาเช็ดน้ำตาแทน

คำพูดนี้สะเทือนจิตใจเผิงฮุ่ยฮินด้วย สีหน้าของนางหม่นหมองลง นางทนไม่ไหวจนต้องเดินไปนั่งอยู่ทางหนึ่งและแอบเช็ดน้ำตา

เผิงป้ออวีจ้องหน้าเผิงฮุ่ยฮินอยู่นาน ผ่านไปอีกพักใหญ่ก็ค่อยๆ เดินมานั่งข้างหน้าต่าง โบกมือด้วยสีหน้าท้อแท้ใจ กล่าวกับผู้หญิงที่กำลังตกใจทำอะไรไม่ถูกว่า "เจ้าออกไปก่อน"

ผู้หญิงสี่กรวกับตนเองได้รับการอภัยโทษ รับผิดชอบหนีออกไปอย่างว่องไว ก่อนออกจากห้องยังอุทิศสำหรับหันมาปิดประตูห้องให้ครอบครัวสกุลเผิงด้วยความใส่ใจ

"หลังท่านพ่อจากไป ครอบครัวท่านลุงใหญ่ทำอย่างไรกับพวกเรา ท่านลืมไปแล้วใช่ไหม ร่างท่านพ่อเพิ่งฝังลงหลุมไม่นาน ท่านลุงใหญ่ก็รังแกพวกเราที่เป็นแม่หม้ายลูกกำพร้า วางแผนจะยึดครองบ้านของพวกเรา ถ้าหากไม่ใช่เพราะท่านอวีทันทูไม่ได้จนออกหน้าเรียกร้องความเป็นธรรมให้ เกรงว่าป่านนี้พวกเราแม้กระทั่งที่ซุกหัวกำบังลมฝนคงไม่เหลือแล้ว"

เผิงป้ออวีนั่งนิ่งไม่ขยับเขยื้อนอยู่ข้างหน้าต่าง สีหน้าแข็งทื่อ

ไร้ความรู้สึก ไม่เอ่ยตอบคำอยู่เป็นนาน

ยามนี้เป็นช่วงฤดูร้อน นอกหน้าต่างจึงมีร่มเงาสีเขียวอยู่รำไร แสงยามรุ่งอรุณลอดผ่านม่านหน้าต่าง ตกกระทบจนผมสีดำขลับและเสื้อยวน้ำด้านข้างอันหล่อเหลา มองอยู่ไกลๆ ช่างงดงามราวกับภาพวาด กระนั้น

"ปิ่นท่านเตรียมตัวสอบเขียนชื่อปากเพียรอ่านตำราอยู่ในสำนักศึกษา ทั้งวันทั้งคืน ท่านแม่ป่วยหนักจนลูกลงจากเตียงไม่ได้ เพราะกลัวว่าจะรบกวนการเรียนของท่าน เป็นตายอย่างไรก็ไม่ยอมให้ข้าส่งข่าวไปบอก ช่วงฤดูหนาวเดือนสิบสอง เห็นพื้นในบ้านใกล้จะหมดเต็มที ข้ากลัวว่าท่านแม่จะป่วยหนักกว่าเดิม จำต้องไปที่บ้านท่านลุงใหญ่ขอร้องให้พวกเขาแบ่งพื้นให้บ้าง แต่ท่านลุงใหญ่ทำอะไรไม่รู้หรือไม่"

แววสะท้อนให้น้ำเสียงของเผิงซูเยวี่จางหายไป แปรเปลี่ยนเป็นความแค้นเคือง

"พื้นไฟยังแบ่งให้อยู่หรอก แต่ว่าเป็นพื้นที่เปียกชื้นทั้งนั้น ข้าจุดไฟอยู่ครึ่งค่อนวัน อากาศหนาวจนมือแข็งไปหมดก็ยังจุดไฟไม่ติดเลยสักนิดเดียว! เสียเวลาอยู่กับเรื่องนี้จนพ้ามืดแล้ว แต่บ้านพวกเราที่ไม่มีรถม้าสักคัน ข้าก็ไม่กล้าออกจากบ้านไปหาพื้นร้อนใจจนต้องนั่งเซ็ดน้ำตาอยู่ตรงหน้ากองฟืนขึ้นๆ พวกนั้น ถ้าหากไม่ได้พวกท่านอวี่เดินทางผ่านมาพอดีเข้ามาเหลียวมอง ค็นั้นพวกเราจะได้ผ่านไปหรือไม่ แน่ว่าท่านแม่อคงจะแข็งตายไปแล้ว!"

"ซูเยวี่..." เผิงซูหยินเอ่ยด้วยน้ำเสียงแหบแห้ง "ความทุกข์ยากในตอนนั้นก็ผ่านไปแล้ว พวกเราไม่ต้องพูดถึงอีกได้หรือไม่"

"ไม่! ข้าจะพูดถึงเสียอย่าง" เฝิงซู่เยวี่ยี่เซ็ดน้ำตา ยึดหลังเหยียดตรง พลางเอ่ยว่า "ครั้งนั้นพี่ชายมุ่งมันอยากเรียนทำการค้ากับพ่อค้าเรในเมือง อยากหาเงินเพิ่มไว้ใช้จ่ายในบ้าน ใครจะคิดว่าอายุยังน้อย โดนผู้อื่นหลอก ต้มตุ๋น เสียเงินที่จะเป็นทุนทำการค้าไปหมด ช่วงเวลานั้นบ้านเราอดคัด ขัดสน แม้กระทั่งข้าวจะกรอกหม้อยังไม่มี ถ้าไม่ใช่เพราะข้ากับท่านแม่ เร่งเย็บปะเสื้อผ้าทั้งวันทั้งคืน ตรากตรำจนตาเกือบบอดแล้ว พวกเรา สามคนยังจะอดทนผ่านมาได้หรือ ป่านนี้หิวตายไปไม่รู้กี่ครั้งแล้ว!"

นางว่าพลางยื่นแขนเรียวขาวสะอาดออกมา ยื่นไปถึงตรงหน้า เฝิงป้ออวีแล้ววว่า "ดูมือคู่นี้ของน้องสาวท่าน มองอยู่ไกลๆ ยังพอมองได้ แต่ว่าลองมาเพ่งมองให้ละเอียด ก็จะทำให้เห็นว่ามือคู่นี้แข่งกับรอยแดง ที่ถูกความเย็นกัดในอดีตเหลืออยู่มากเพียงใด! ไม่ต้องพูดถึงคุณหนู บอบบางในเมืองจางอันพวกนี้ ขนาดพี่สาวน้องสาวในบ้านท่านลู่ใหญ่ มีสาวน้อยนางใดที่มีมือหยาบกระด้างเหมือนข้าบ้าง"

สายตาของเฝิงป้ออวีทอดมองที่มือของน้องสาว ก็มองเห็นบนฝ่ามือ ของนางมีตุ่มหนากลมๆ อยู่หลายแห่งดังว่า อีกทั้งบริเวณง่ามนิ้วมือยังมี รอยแดงเป็นริ้วๆ คิดว่าคงจะเป็นร่องรอยจากการทำงานซักผ้าและ งานเย็บปักให้ผู้อื่นในช่วงหลายปีมานี้ มองดูแล้วหยาบกระด้างเหมือน อย่างที่นางพร่ำบอกโดยแท้ ไม่เหมือนมือของสตรีวัยแรกแย้มงดงาม สักนิดเดียว อดจะซุ่นเคื่องและเวทนาสงสารไม่ได้ จิตใจที่เด็ดขาดแน่วแน่ อยู่เดิมเริ่มมีเค้าลางสั่นไหว

"กว่าจะอดทนมาถึงไม่กี่ปีก่อนไม่ใช่เรื่องง่าย ในที่สุดความเป็นอยู่ ของบ้านเราก็สุขสบายขึ้นมาบ้าง หนี้สินที่ติดค้างผู้อื่นก็ซัดใช้หมดแล้ว

ทั้งยังซื้อที่นาไว้ด้วย ปีนี้มีเรื่องน่ายินดีต่อเนื่อง พี่ชายสอบขุนนางได้แล้ว และยังรับตำแหน่งอยู่ในศาลต่ำหลี นอกจากนี้ยังรับข้ากับท่านแม่มาที่นางอัน ซื้อบ้านให้พวกเราอยู่อย่างดี เดิมทีข้าคิดว่าต่อไปครอบครัวเราคงหมดเคราะห์หมดโศกเสียที แต่ใครจะคิดว่าพอพี่ชายเป็นขุนนางแล้วจะอารมณ์โมโหร้าย น้องสาวทำความผิด ท่านกลับไม่มีเยื่อใยสักนิด ดั่งต้นจะส่งข้ากลับหยวนโจวให้ได้ พี่ชาย นับว่าข้าเข้าใจประโยคในตำราที่ว่า 'ได้เพียงร่วมทุกข์ ไม่อาจร่วมสุข' นั้นแล้วว่าหมายถึงอะไร ก็หมายถึงครอบครัวเราไม่ใช่หรือ!"

เฟิงป้ออวี่เอ๋ยขัดจังหวะนางอย่างเย็นชา "แต่ก่อนพวกเราลำบากมาไม่น้อย แต่อย่างไรเจ้าก็ไม่ควรไม่สนใจกระทั่งยางอายุของสตรีกระมัง อยู่ดีๆ กลับไปแอบนัดพบบุรุษแปลกหน้ากลางดึก หูดหวิดเกือบจะเอาชีวิตไปทิ้ง ถ้าหากไม่ได้นักพรตอารามชิงอวันพาเจ้ากลับมาส่ง ข้ากับท่านแม่คงไม่รู้ว่าเจ้าขวัญกล้าเทียมฟ้าถึงเพียงนี้!"

ระหว่างที่เฟิงป้ออวี่เอ๋ยจิตใจที่เริ่มสั่นคลอนไปก็กลับมาแน่วแน่มากกว่าเดิมอีกครั้ง

"เจ้าไม่ต้องพูดอีกแล้ว ข้าเห็นว่าเจ้านิสัยเสียเกินแก่ ไม่ใช่แค่คำพูดสอนสั่งไม่กี่คำก็จะรู้เรื่องได้หรอก ตอนนี้ท่านแม่คอยให้ท้ายเจ้าอยู่ตลอดเวลาของข้าก็ยุ่งยิ่งนัก ไม่มีเวลามาดูแลเจ้า ข้าคิดว่าส่งเจ้ากลับหยวนโจวจะดีกว่า ให้ท่านอวี่กับฮูหยินอบรมสั่งสอนเจ้าให้ดี เลี่ยงไม่ให้วันหน้าเจ้าทำให้ชื่อเสียงตัวเองต้องมัวหมองอีก ถึงตอนนั้นแล้วจะเสียใจไปทั้งชีวิต!"

"ไม่..." เฟิงซุเอ๋ยร้องเสียงแหลมสูงขึ้นมาทันใด นางร้องให้แล้ว

สายหน้า "กว่าจะได้มาถึงฉางอันไม่ใช่เรื่องง่าย อยู่แต่ไม่กี่วันก็ต้องชมชาน กลับไปเช่นนี้ จะปล่อยให้คนที่บ้านท่านลุงใหญ่หวัหระเยาะข้าหรือ พี่ชาย ท่านอย่าลืมนสิ ไม่กี่ปีก่อนญาติผู้พี่ชายสอบขุนนาง ตอนนี้มีตำแหน่ง เป็นถึงผู้บัญชาการทหารเชียงโจแล้ว! หลายปีก่อนญาติผู้พี่หญิงก็ แต่งงานกับแม่ทัพหนึ่งหยวน ได้ยินว่าปีก่อนแม่ทัพหนึ่งหยวนสร้าง ความชอบในการศึก เลื่อนจากขุนนางบู๊ขึ้นห้ามาเป็นชั้นสี่ ตอนนี้เป็น แม่ทัพจงอู่แล้ว จวนของพวกเขายู่ที่ตรอกฉางเชิงพอดี วันนั้นข้ากับ ท่านแม่แอบไปดูมา จวนหลังนั้นโอ้อ่าสง่างามยิ่ง พอดคิดถึงญาติผู้พี่หญิง ตอนนี้เป็นถึงฮูหยินแม่ทัพ ไม่รู้ว่าจะหยิ่งผยองไม่เห็นหัวใครเพียงใดแล้ว"

เฟิงป้ออวี่มีสีหน้าตึงเครียด "ด้วยเหตุนี้เพื่อจะชมญาติผู้พี่หญิงให้ได้ เจ้าก็เลยทำทุกวิถีทางเพื่อเข้าหาผู้มีอำนาจวาสนา แม้กระทั่งศักดิ์ศรีของ สตรีก็ไม่สนใจแล้ว?"

เฟิงชู่เยวี่เยือนหน้าหน้าด้วยความไม่พอใจ "ท่านเรียนหนังสือมา ย่อมเข้าใจหลักการสำคัญทั้งหลายดีกว่าข้า แต่ว่าข้าก็รู้ดี มารดาสูงส่ง เพราะบุตร ภรรยาสูงส่งเพราะสามี! ญาติผู้พี่ชายเป็นขุนนางใหญ่ ญาติ ผู้พี่หญิงก็ได้แต่งงานกับบุรุษที่มีชาติตระกูล ชีวิตของพวกเขาสองพี่น้อง มีเกียรติสูงส่งกว่าพวกเรา! ยิ่งไปกว่านั้นไม่ใช่แค่รุ่นของพวกเราที่ถูก พวกเขาชมเอาไว้ แต่ลูกหลานในวันหน้าก็จะถูกลูกหลานของพวกเขาชม เช่นกัน!"

เฟิงป้ออวี่โกรธจนแทบสลัดก แต่ไม่อาจหาคำพูดมาหักล้างนางได้ ไปชั่วขณะ

"เดิมทีข้านี้กว่าพี่ชายสอบได้เป็นปั้งเหยียนแล้ว จะต้องนำภูมิใจกว่า

ญาติผู้พี่ชายในปีนั้นไม่รู้เท่าไร แต่พอมาถึงฉางอันจึงรู้ว่าตำแหน่งเสมียนศาลแห่งศาลตำหนักช้างเล็กกระจัดอยู่จนไม่รู้ว่าจะอย่างไร ไม่มีปากมีเสียงอะไรทั้งนั้น รอจนกว่าพี่ชายจะตื่นนอนจนลืมตาอ้าปากได้ ยังไม่รู้เลยว่าต้องเสียเวลากัดฟันรออีกนานเพียงใด น้องสาวอย่างข้ารอไม่ไหวแล้ว" นางว่าพลางลูบจนผมตนเองโดยไม่มีอาการละอายใจสักเศษเสี้ยวหันไปเหลือบมองทางคั่นช่องบุปผาข้างเตียงแวบหนึ่ง คล้ายจะยืนยันในความอ่อนเยาว์และรูปโฉมของตนเอง

"ครั้งนั้นที่พวกเราเจอฉวีฮูหยินกับอาเหยาที่หอเพ็ญเชียง ท่านลืมแล้วหรือพี่ชาย เด็กสาวอย่างอาเหยาสามารถเข้าเรียนที่สำนักศึกษาอวินอันได้ แต่ข้ายังไม่มีกระทั่งคุณสมบัติในการลงชื่อ ท่านว่าเรียนหนังสือมาตั้งหลายปีหลักการที่แม้แต่ข้ายังเข้าใจกระจ่าง ท่านจะคิดไม่ได้ใช่ไหมหรือ เมืองฉางอันแห่งนี้มีการประชันลำดับศักดิ์ตระกูลไปทุกแห่งหน! คนที่มาจากรตระกูลต่ำด้อยไร้ชื่ออย่างพวกเรา ต้องการจะใช้ชีวิตอยู่ที่นั่นอย่างมีหน้ามีตา อาศัยเพียงแค่คุณธรรมความสัจซื่อก็ทำได้แล้วหรือ"

กล่าวถึงตรงนี้นางก็ลุกขึ้นไปนั่งที่ขอบเตียง จ้องหน้าเฝิงป้ออวี่อย่างแน่วแน่มิลดละ

"ในเมื่อข้ามาถึงแล้ว อย่างไม่คิดจะกลับไป! พี่ชาย ถ้าหากท่านตั้งต้นจะส่งข้ากลับหยวนโจวให้ได้ ก็รีบเอาเชือกมัดคอข้าให้ตายเสียเร็วๆ แล้วแบกร่างไว้วิญญาณของข้ากลับไปเถอะ!"

เฝิงป้ออวี่มองเฝิงชู่เยวี่ที่พูดจาตรงกับความป็นจริงเหล่านั้น เบื้องหน้าตน โทสะที่เคยพรั่งพล่านค่อยๆ กลายเป็นความอับจนปัญญา เกิดความผิดหวังและท้อแท้จนตัดสินใจไม่ถูกขึ้นมาเป็นครั้งแรกในชีวิต

ฉวีชื่นเหยาพักรักษาตัวอยู่ที่जननพอสสมควร กำลังภายในค่อยๆ
ฟื้นฟูกลับมา ครุ่นคิดว่าอีกไม่กี่วันสำนักศึกษาจะเปิดเรียนแล้ว วันหน้า
พอเข้าสำนักศึกษาไป ถ้าหากอยากจะกลับอารามชิงอิวันก็คงยาก
จึงปรึกษากับฉวีเงินซึ่งว่าอยากจะกลับอารามชิงอิวันเพื่อไปเยี่ยมอาจารย์
กับศิษย์พี่ก่อนสักครา

พอนางออกจากजनก็เร่งเดินทางไปที่อารามชิงอิวัน ก่อนจะพบว่า
อาจารย์กับศิษย์พี่ไม่อยู่ นักพรตน้อยผู้หยวนบอกนางว่าเมื่อวานมีคนเชิญ
ชิงอิวันไปกำจัดปีศาจที่หมู่บ้านแถบซานเมือง คงจะไม่กลับอารามมา
เร็วๆ นี้

ฉวีชื่นเหยารู้สึกผิดหวังยากจะปิดบัง จำต้องออกจากอารามชิงอิวัน
พลางสั่งหลู่ต้าให้ขับรถม้ากลับजनสกุลฉวีอย่างหงุดหงิดใจ

เมื่อรถม้าเคลื่อนผ่านร้านเต๋อหรงก็มีกลิ่นหอมของผลอิงเถาสด
ราดนมหมักโชยเข้ามาทางหน้าต่าง ฉวีชื่นเหยารู้สึกน้ำลายสอขึ้นมา
ครามครัน รีบสั่งให้หลู่ต้าจอดรถม้าแล้วสวมหมวกม่านแพรกระโดดลง
จากรถม้าไป

หน้าร้านมีผู้คนมาเฝ้าแน่นขนัดอยู่ก่อนแล้ว ฉวีชื่นเหยาเพิ่ง
จะเดินเข้ามาต่อท้ายแถว ก็ได้ยินเสียงคนตะโกนเรียกจากด้านหลัง

"อาเหยา!"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/6454->